

noví
američtí
básníci

Obeznamení
s noci

John Ashbery
Gregory Corso
Robert Creeley
Alan Dugan
Robert Duncan
Irvin Feldman
Lawrence Ferlinghetti
Allen Ginsberg
Donald Hall
Le Roi Jones
X.J. Kennedy
Galway Kinnell
Dense Levertovová
John Logan
Robert Lowell
Michael Mc Clure
James Merrill
W. S. Merwin
Howard Nemerov
Louis Simpson
W.D. Snodgrass
Gary Snyder
Philip Whalen
Richard Wilour

Uspořádali, přeložili
a předmluvu napsali
Stanislav Mareš
a Jan Zábrana

Selection, translation and preface
"C" Stanislav Mareš AND Jan Zábrana, 1967

Česke znění těchto veršů
věnujeme Josefu Škvoreckému,
Pavlovi, který nikdy nepatřil k Šavlům

St. M.

J. Z.

PŘEDMLUVA

Překladová antologie

ze zahraničí poezie se u nás netěší velké oblibě. Tato kniha se pokouší dokázat, že tomu tak být nemusí. Že tomu tak nebylo vždy, o tom vedle Čapkovy Francouzské poezie nové doby svědčí několikvydání Vaněčkových amerických básníků, nebo do jisté míry i poválečná Ciferova Moderní anglická poezie.

Neúspěch či jen malá pozornost, kterou na sebe upoutaly sborníky pozdější/Pátá roční doba v MF Nová polská poezie v ČS, Ty uvězněný strome v KP Willetsova Moderní anglická poezie v MF/, se jeví jako důsledek pochybné koncepce, často dobově podmíněné, neboť při stoupající úrovni básnických překladů nelze hledat hlavní ceybu v nich.

Základní je tedy zřejmě otázka optimální koncepce překladové antologie. Obáváme se, že ji nelze zodpovědět bez ujasnění některých otázek teoretických: kdy, za jaké období, z kterých básníků v jakém rozsahu a poměrném zastoupení je záhodná vydávat básnické antologie z jednotlivých národních literatur.

Antologie z té či oné národní poezie přináší vždy soubor ukázek o větším nebo menším rozsahu z tvorby tak či onak významných básníků toho kterého národa za to které období. Je třeba mít na paměti, že už jen z hlediska rozsahu je tento pojem dost široký: antologii jednou představuje i utlá knížka, obsahující ukázky z děl tří nebo pěti básníků / praxe u nás neobvyklá, na Západě však poměrně běžná/, jindy však i ktlustý sborník zahrnující skladby třeba padesáti, nebo i více autorů.

Jednou z chyb, kterých se podle našeho názoru dopouštěla většina předchozích antologií, byla snaha o co nejširší časový průřez danou poezií, kte, že se nesoustředily na básníky jednoho údobí, že nerespektovaly směry a protisměry oné národní poezie a pokušely se svést pod jednu střechu i antipody různých generací - nebo zas naopak že se orientovaly pouze na nepatrnou, podle mimoliterárních hledisek vybíranou část poezie, například jenom na radikály apod.

Máme za to, že takový postupnění na místě, zejména pak ne tam, kde jde o poezii vyspěleou a k nám už nejednou uváděnou, jak arívějšími antologiemi, tak monograficky./ Typickým příkladem může být ruská, francouzská, anglická či americká poezie./ Právě tak se nám zdá, že sseproti - chůdnější básnické programy, prosazované souběžně v časovém rámci jedné či dvou generací, jsou lépe pochopitelné než programy, které se postupně uplatňovaly v řadě generačních vln, neboť vývoj poezie nepokračuje pouze v schematu teze a antiteze či navazováním na některý zdůrazněný aspekt předchozích poetik, nýbrž probíhá mnohdy po spirále, mnohdy se dává cestou nečekaných návratů, a tato mnohotvárnost nutí pořadatele antologií za dlouhé časové údobí, aby volili ze dvou zel: buď celý vývoj zjednodušit, nebo přistoupit na nevyhnutelnou nepřehlednost materiálu.

Rovněž se nám zdá, že v praxi je nutno rezignovat na snahy o vyplňování "mezer" či "bílých míst" vzniklých nesoustavnou ediční politikou nebo jinými, stejně nahodilými okolnostmi. Nevzdají-li se pořadatelé této kulturně osvětové ambice přede dostanou se nezbytně mezi mlýnské kameny, které jakoukoliv koncepci rozemleou.

Dostáváme se tedy k otázce, co potom tvoří vlastní raison d'être antologie; k rozlišení, ze kterých básníků, za jaké období je žádoucí přinášet souborně ukázky, a z kterých nikoliv. Po dosavadních zkušenostech jsme došli k přesvědčení, že téžiště antologických pokusů musí spočívat v tvorbě básníků současných. Uvědomujeme si ovšem platnost Audenova výroku: "Moji současníci jsou prostě ti, kteří jsou na světě zároveň se mnou, ať jsou to nemluvnata nebo soletí starci", a chceme proto své vymezení vzápětí zpřesnit na ty básníky, kteří přísluší ke generaci věkové nám nejbližší. Jde nám tedy jednak o to nezahrnovat do výběru/podle našeho mínění zbytečně/ starší autory, jejichž díla již u nás vycházejí

v dostatečných ukázkách monograficky, jednak zahrnout jen ty básníky, kteří již odvedli dílo natolik závažné i rozsáhlé, aby se dalo u nich soudit na další umělecký vývoj, jakož i vybírat ukázky z dostatečného materiálu. Zpravidla jde o básníky, kteří již vydali jednu nebo několik sbírek / obvykle dvě, tři /, obecně pak o jednu či dvě generace básníků, kteří vstupovali do literatury řekněme před patnácti, nejvýše dvaceti lety, za tu dobu umělecky uzráli a také - oproti svým starším současníkům - poněkud udávali tón americké poezii za posledních deset až patnáctilet. Obojí vymezení je důležitě: na jedné straně nám připadají dost trapné některé pokusy znova a znova u nás antologizovat americkou poezii od Whitmana, francouzskou od symbolistů apod. Na druhé straně pak je přirozeně třeba, aby zařazený básník vydal aspoň jednu sbírku, neboť z ojedinelých ukázek v časopisecké třísti neze posoudit skutečný umělecký formát, tím méně z nich odpovědně vybírat, třebaž někteří zahraniční pořadatelé / v Americe například Walter Lowenfels / se k této pochybné praxi uchylují.

Tím je už do jisté míry zodpovězena i další kvantitativní ukazka, totiž únosný rozsah zastoupení jednotlivých básníků v antologii. Ukazuje se, že k představení básníka je nezbytně určité plochy, minimálního rozsahu ukázek. V dané generaci, u básníka s dvěma třemi vydanými sbírkami lze počítat s tím, že dosud publikoval nějakých 500 až 800 dobrých veršů. Dlouhá básnická skladba, jako např. Eliotova »Pustá země« má kole 400 veršů. Je tedy nejvš žádoucí uvádět ukázky aspoň v takovém rozsahu. Tím se však podstatně - nechceme-li pořádat objemné spálky nebo několikaskvazková díla na pokračování - zuží celkový počet básníků, kteří mohou být ve sborníku zastoupeni.

Při dnešní vydavatelské praxi nelze tato pravidla dodržovat rigorózně, nicméně jsme z nich vycházeli, byť v modifikované podobě, při sestavování této antologie. Přísně jsme

dbali zásady, že ukázky z děl jednotlivých básníků musí obnášet nejméně 130-150 versů / nejvýš jsme si mohli dovolit asi 200 - 210 / mají-li mít ještě nějaký smysl, totiž ukázat básníka. S ohledem na maximální možný rozsah nám vycházelo, že počet zařazených básníků nesmí příliš překročit 20 - 25 jmen. Uvádět víc básníků by ostatně nemělo význam, jednak se tolik skutečně velkých talentů v jedné či dvou generacích zpravidla nevyskytne, jednak čím dále postupujeme směrem k většímu počtu tím spornější se jeví zařazení jednotlivých dalších básníků, tím patrnější se stává vzájemná zaměnitelnost několika třeba různých, ale přibližně stejných autorů.

Měli jsme na paměti Eliotovo konstatování, že "věnujeme-li pozornost pokřiku kritiků v novinách....uslyšíme jména básníků v hojném počtu. Nehledáme-li však oficiální znalosti, nýbrž potěšení z poezie, a požadujeme nějakou báseň, najdeme ji zřídka." Snažili jsme se max. nevycházet ze slavných jmen, třebaže jsme k nim při první orientaci, pochopitelně museli přihlížet, nýbrž ze skutečné poezie, vybrat takové básníky - a z nich takové básně -, kteří podle našeho domění mohou mít svou platnost i ve zdejšímu překladovém kontextu.

Nakolik se nám to podařilo, lze teď - a tedy těžko posoudit. Literární historie zná i extrémní, tragické případy antologií zcela zmýlených, jako je např. Klášterského "Moderní poezie americká" / 1907 /, do níž se A. K. podařilo, kuriózním způsobem vybrat přesně ty básníky, z nichž ani jeden svou dobu nepřežil.. / Klášterský zřejmě hledal to, co odpovídalo jeho tehdejší představě poezie, co mu nejspíš souznívalo s poezií evropskou a nedbal básníků, kteří se této představě vymykali, protože již předjímalí nadcházející éru, v níž americká poezie prošla stadiem velké hlasové mutace, kdy se osamostatňovala a začínala být svá, protože "jiná" než poezie evropská./

Uplatněná hlediska nás přivedla k tomu, že se nám u atologizovaných

básníků stal zásadním věkovým předělem rok narození 1920. Pouze ve třech případech, u Roberta Duncana / 1919 /, Lawrence Ferlinghettiho / 1919 / a Roberta Lowella / 1917 /, jsme se cítili povinni tuto hranici překročit, neboť tito básníci buď vstupovali do literatury až se svými mladšími vrstevníky, nebo se nám zdálo, že jejich dílo představuje natolik integrální součást americké poezie 50. a 60. let že bez ukázek z něho by její podoba byla neúplná.

Naproti tomu nezbyvalo než z výboru vyloučit význačné starší básníky jako Charlese Olsona, Randalla Jarrella aj. / byť mnohdy stáli v čele skupin, jejichž příslušníky zde uvádíme /, a to proto, že jejich zařazením by došlo k příslušnému generačnímu skoku zpět, ke skoku, po němž by už nebylo možno zdůvodnit opominutí celé další generace básníků, jejichž tvorba však už měla své těžiště ve třicátých a čtyřicátých letech a jejichž připojením by se nejen neúnosně rozrostl celkový rozsah této antologie ale povážlivě by se rozkolísala i sama jejich koncepce. Máme ostatně za to, že Olson i Jarrell právě tak jako Theodore Roethke, Stanley Kunitz a někteří další z jejich vrstevníků se jednou dočkají monografického vydání.

Klasifikovat a řadit vybrané básníky do žebříčku od „nejvýznamějších“ po „nejméně významné“ není možné, už proto ne, že jde o umění ve vývoji. Ostatně v zemi tak rozsáhlé jako Spojené státy / obdobně jako je tomu v Sovětském svazu / nemůže nikdy být okamžitá situace v poezii tak přehledná jako třeba u nás. Souběžně publikují tisíce básníků a počet těch, kdo jsou tak či onak hodni pozornosti, jde přinejmenším do stovek. Existují velmi rozmanité básnické skupiny, od programově semknutých až po ty, které volně sružují jen společné publikační možnosti nebo působíste / Black Mountain

College, University of Michigan, ale zejména New York a San Francisco /. Snaha fixovat skupinové příslušnosti bývá zrádná : všechny vztahy jsou v pohybu v jistém období mají k sobě bliž jedni básníci, v jiném zase druzí.

Spoléhat se výlučně na americkou kritiku může evropského editora jen dezorientovat. Americká kritika je pochopitelně diferencovaná. Každý kritik má své oblíbence a jiné básníky opomíjí nebo dokonce zavrhuje, podle toho, co sám od poezie žádá. Podobně je tomu i s literárními cenami, vyjadřují většinou jen názor určitých kruhů nebo skupin.

V současné americké poezii najdeme extrémě vyhraněná křídla, jejichž představitelé se navzájem potírají a často vůbec neuznávají za básníky. Existuje také početný a diferencovaný střed, jeho prominenti bývají přijatelní oběma křídly. Tato situace se odráží i v amerických antologiích. Každou totiž pořádá nějaký básník, redaktor či kritik, a ten je buď sám představitelem určitých poetických tendencí, nebo má své básnické přátele. Běžné jsme se setkávali s tím že básník, který v jedné význačné antologii figuruje jako prominent, není v jiné, právě tak význačné antologii vůbec uveden. Snažili jsme se proto předvest škálu co nejširší, nenechat se příliš znepokojit ani ovlivnit neuctivým míněním, jaké má třeba pan Corso o panu Hallovi Lowellovi či Wilburovi, respektive tito pánové o něm. Uvědomujeme si, že se ta v naší antologii dostali vedle sebe autoři, kteří by se v žádné antologii, vydané ve Spojených státech, pavidlo - podobně pohromadě ocitnout nemohli.

Nemůžeme než souhlasit s Geoffreyem Moorem, když říká, »že dalším hlavním problémem není ani tak koho zařadit, jako spíš koho vynechat«. V přípravě jsme pročetli a zvážili desítky různých antologií a básnických sbírek a po těžké váhání jsme nakonec zamítli celou řadu básníků, z nichž každý byl svým způsobem pozoruhodný či zajímavý, a nadto splňoval i teoretické předpoklady / věkem, počtem vydaných sbírek/

našeho výběru, až na to, že už ho nebylo možno zařadit, leda na úkor těch, kterým jsme podle nejlepšího svědomí museli dát přednost. Dovažujeme za vhodné uvést aspoň výčet jmen, která jsme vynechali jen s velkou lítostí: Robert Bagg, Paul Blackburn, Robin Blaser, Robert Bly, Philip Broot, Ray Bremser, Paul Carroll, Tram Combs, James Dickey, Edward Dorn, Kirby Doyle, Richard Duerden, Larry Eigner, Edward Field, Barbara Guestová, Anthony Hecht, Daniel Hoffman, John Hollander, Donald Justice, Robert Kelly, Jack Kerouac, Kenneth Koch, Philip Lamantia, Ron Loewinsohn, Edward Marshall, David Meltzer, Robert Mrazek, Howard Moss, Frank O'Hara, Joel Oppenheimer, Stuart Z. Perkoff, Sylvia Plathová, Diane di Prima, Adrienne Richová, Jerome Rothenberg, Ed Sanders, James Scully, James Schuyler, Anne Sextonová, Gilbert Sorrentino, Jack Spicer, Gorge Starbuck, May Swensonová, Lew Welch, John Wieners, Jonathan Williams, John Wieners, Jonathan Williams, James Wright.

Při řazení básníků v antologii jsme záměrně upustili od snahy o jakékoliv tematické či poeticko-příbuzenské seskupování a vrstvení. Bylo by sice možno ukázat na několik ohnisek, jaká tvořila skupina kolem Black Mountain Review, sanfranciská renezanse, Beat Generation, Newyorská skupina apod., ale jednak jsou taková seskupení často nahodilá či umělá a v antologii by vyzněla zkresleně / zpravidla jsme totiž vybírali jen nejvýznačnější představitele, zatímco celé školy menších básníků jsme z výboru vylučovali /, jednak podstatnou část této antologie tvoří básníci, kteří zjevně k žádné skupině nepřísluší a jejichž škrtákování by tedy bylo pouze arbitrární.

Dali jsme proto přednost abecednímu řazení a ponechali jsme náhodě, aby vykonali své. Vytvořila zajímavé kontrasty: s ironií sobě vlastní například postavila vedle sebe zapřísahlé poetické odpůrce, Allena Ginsberga a Donalda Ha

Halla. Myslíme si, že jde především o poezii, kterou uvaďení básníci dosud vytvořili, a proto pokusy o jejich klasifikaci s klidným svědomím přenecháme jiným.

Ukáže-li se v době vydání, že tato antologie má co říci do dnešního sváru básnických principů a ustalování nových hodnot, jak jsme toho v této zemi svědky, a potvrdí-li se po jistém čase že jsme se ve volbě aspoň několika básníků nezmylili, bude nás těšit vědomí, že tato práce nebyla zbytečná.

P r a h a s r p e n 1965

STANISLAV MAREŠ

JAN ZÁBRANA

... And further still at an unearthly height,
One luminary clock against the sky

Proclaimed the time was neither wrong nor right.
I have been one acquainted with the night.

ROBERT FROST

JOHN ASHBERRY

Obrázek malého J. A. v záhonu květin
 Byl od dětství zhyčkan budoucím,
 do něhož se vpravil velmi brzy
 a patrně bez velké námahy.
 Boris Pasternak

I

Jak mokrá mycí houba padá tma
 a Dick dá Genevivě v pyžamu
 jednu pod žebra. "Tumáš čarodějnice."
 A její jazyk, přetím u vytržení,
 rozváže myšlenky jak kloboučky.

„Prvně mě plácl při zatmění slunce.
Potom jsem myslela, že jeho chování
se hoaně změnilo. Ale že posílal
tenkrát pár celkem hezkých klenotů,
netroufla jsem si dělat dotčenou.“

2.

V létě jež ustoupilo do dálí,
mnichové do balónu kopali.

II

Tolik je z dobroty jen vzpomínkou
či výčtem nedávných výjevů špatnosti,
že i skrz tenhle život, pánové,
se projít dá až do požehnání,
tolik si každý cnosti vymýšlí.

A při návratu z bělostného světa zajiskří
hudba na rtech mnoha tēm, které jsou
milovány. A ty jak sprostě posluhovačky
průhledně čarodějnice, budou pak snít
o jemném dvoření bílého hrdiny
a čas na každé z nich vynutí dar.

Žebrák, kterému pétník nedáte,
šráfkoval noc podivným diskantem.

III

A přece nemohu uniknout obrázku
sebe za mala v záhonu kyticěk:
má hlava uprostřed planoucích plamének
se vyjímala jako bleďa, velká houba.
Ten tvrdý pohled jak jsem přijímal
všechno a nebral nic,
jako by stočená budoucnost mohla páchnout

W
I
A
T
H

V
M
I
T
Č
S
J

A
H
M
Q
S

Š
S

I

A
S
M
S
T
V
C

tak silně, jako stál ten okamžik, 3.
kdy cvakla spoušť. Ačkoliv jsem se mýlil,
přece, jako ty nejkrásnější pocity

musí co nejdřív najít slova a ta je
nahradit, iž ano, tak se nemýlím,
když říkám o své směšné podobě,
že je ta pravá. Jako je hrůza ve změně,
tak cnost je vlastně paličatostí,

a jenom ve světle slov ztracených
se domýšlíme svoji odměny.

Jak dlouho ještě budu schopen
obývat tenhle boží hrob...

4.

.....
Jak dlouho budu schopen obývat tenhle
boží hrob

Života, má velká láske? Copak se delfini
za světlem noří ke dnu? Nebo snad
hledají skálu? Nelítostně? Uf. A jestli sem

chlapi s oranžovými lopatami někdy přijdou
otevřít

tu skálu, do které jsem zavřený, co pak s tím
světlem,

které sem pronikne?

A co ta vůně ze světla?

A co ten mech?

V poutnických časech me zraňoval,
od těch dob už nevstávám.

Moje lůžko ze světla je pec, která mě zadusí
peklem / a občas slyším kapat slanou vodu /.

To myslím vážně - že jsem z hrstky těch,
co vzadu pod barákem tajívali dech. Vyměním
jednu červenou pijavici za dvě moaré. Mné
říkají Tom. Tohleto

světlo mi sem shazuje balvany s mechem
do téhle rokle / pěkná vila tu

kdyby byl měl, nebyl by mívál nemít z toho
a fóry, v kterých pálí ptačí zob,

co v horkých jarních nocích provoní prázdné
pokoje pachem semene splachovaného do záchodu
za horkých letních odpolední s vyhlídkou na moře

Když jsi to věděla, tak proč profesor / čte
svým přátelům: Připij mi pouze svýma

a čtenáře mezitím unáší
veliký stín tam pod meřem.

Vzadu za kormidlem

chlapec si vynadal svoje vlastní čelo. 5.
Hlava jeho přitekyně byla zelená
kabela narcisových stonků. "Tak ať je po tvém,
ale stejně se pojď sejít u Cohena

za dvaadvacet minut." Praveký člověk-divoucí
to div :

Vymyslíš pod kořeny tulipánů, kterak se stát
nábožným zvířetem,
a bývá z něho matematik. Kde však v nepřiměřeném
nbi vzít onen žár, z něhož by mohl růst?

Protože cosi musí mít, nemá-li zůstat
na věky trpaslík, být dokonalý, s mozkiem
normalních rozměrů,
jenom ho musí obří osvobodit od věcí.
A jak rostlina stárne, uvědomuje si, že už nikdy
nebude strom,

stále však bude patrně mít hrůzu z včel,
a tak si kultivuje pošetilé dojmy,
jen aby / nesplynula s hlínou. Hlína
se zvedá jako moře. A my se loučíme,

podáváme si ruce za třeskotu vln,
jež naše slova osamocují, díky jimž se zdá,
že tyto baculaté ručky patří nám,
ruce, které ustavičně píšou po zrcadlech,
co mají lidé uvidět až pak -

chceš, aby zalívali
rostliny, štváli se unaveně mezi břechťanem,
který je všude stejný -
dávali si potravu do úst, sahali na přirození -
Ale tobě teď už nepochybně dochází

všecko a já jsem trouba. Zbývá mi, 6.
abych se polepšil a pochopil tě tak,
jako člověk přispůsobený tvaru židle. Nahoře
bylo slyšet bety. Slunce na zahradě bylo
ještě pořád nachove,

ale to, co v něm bzučelo, je trochu jiné,
ale ne navždy...jenomže jak vrhale stín
na větvu a rozhlíželo se po otvoru ve vzduchu,
vypadalo,

jako by nikay neodmítlo existovat jinak.
Na dvorku
si chlapi podávali pásek, co udělal -

Hvězdy
zbarvily střechu garáže do karminu a do černa.
To není člověk,
kdo doveče číst tato znamení...z kostí měl
kostice...

A odmítaly dokonce i žít
v nějakém světě, nahrazovaly svist
všeho, co existuje nám hrozně blízko,
jako ty, láske má, jako to světlo.

Neboť co je poslušnost nežli vzduch kolem nás
k domu? Kvůli čemuž přišli od policie
minutu nati, co tě chodník dovedl
dámů? /»Latinsky...květ...»/

Načež jsi mě zavedla k vodě
a pobízela jsi mě, abych pil, což jsem
vzhledem k tve laskavosti učinil.
Nepouštělas mě dva dny a tři noci ven,
nosilas mi křížky vázané v divokém tymianu
a vonných bylinách, .

jako by mě zajímalo čtení, ty...

7.

A teď se směješ.

Příběh mi přetrhne tma.

Rozsviť.

Co budu do té doby dělat ?

Už zase dospívám, ve škole, už brzy přijde krach.

A ty si tu krotíš tmu v prstech, ty,

která jsi nepatrně starší...

Mimochodem, kdo jsi ?

A je to barva písku,

ta tma, co se ti trousí mezi prsty,

poněvadž co vlastně tu něco znamená,

přečten a písek ? Ten élan,

vytažený na břeh ? Jsem já aivoucí dík,

strategicky vzato, a ve světle

té dlouhé hrobky, která skryla smrt a skrývá mě?

V márnici

.....

Vzpomínám na jejich fotografie v novinách,
neží vypadali mnohem silnější.

Kulka v mém žaluku svědčila o tom, že jsem
po smrti.

Díval jsem se jak balzámováč odšroubovává
skleněné víko,

změřil si mě a usmál se prvním minutám mé
smrti,

pak se vrátil k dvěma mrtvolám naproti
a dál odšroubovával víko.

Když je člověk po smrti nemůže mluvit,
ale má pořád pocit, že může.

Byla to legrace vidět ty dva gangstery 9.
naproti, jak se pokoušejí promluvit.

Roztáhli úzké rty a ukázali šedomodré zuby

balzamevač, který se pořád smál, se vrátil ke mně
Zvedl mě a jako matka dítě
posadil do houpacího křesla.

Strčil do křesla a já se začal houpat.

Být po smrti dohromady nic neznamenal.

Jen jsem pořád cítil bolest v místě, kudy
proletěla kulka.

Bože, vidět ty dva gangstery z tohoto úhlu -
to bylo

opravdu zvláštní.

Vypadali docela jinak než v novinách.

Tady byli mladí, perfektně oholení a měli krásná
těla.

.....

Jedné noci uplavalo Bohu padesát mužů
a utenule.

Ráno opuštěný Bůh

ponořil prst do moře,

vylovil na něm padesát duší

a ukázal směrem do věčnosti.

.....

Přátele si hled' udržet
 Přátele si hled' získat
 A i ztracené přátele si hled' získat znovu
 Nemel nepřítel nadělal z nich ze všech své
 »přátele«

A přítel dá za tebe duši
 Ze známých nikdy nebudou přátele
 Někteří přátele chtějí být přátele z každým
 Jsou přátele kteří tě odvádějí od přátel
 Přátele věří v přátelství s pomstou.
 Někteří přátele ti pořád chtějí prokazovat úsluh,
 Někteří pořád chtějí být s tebou DŮVĚRNÍ,
 Někteří To mi nemůžeš udělat jsem tvůj PŘÍTEL
 Moji přátele řekl Franklin Delano Roosevelt
 Budme přáteli říká SSSR
 Starý Scrooge zažil radost o vánocích bez

přátel

kterou Leopold a Loeb smlouvají v noci.
 Et tu Brute
 Mám spoustu přátel ale občas nejsem přítel
 nikoho

Většina přátel jsou muži
 Dívky mají vždycky radši za přátele muže
 Přátele vědí kdy jsi v rejži
 to je to po čem paseu.
 Přátelské svazky nejsou nerozlučné
 Ti kdo přátele nemají a nějaké ~~chtějí~~ mít chtějí
 mají často, strach
 Ti kdo přátele mají a nestojí o ně jsou ztraceni
 Ti kdo přátele nemají a o žádné nestojí jsou
 skvělí
 Ti kdo mají přátele a chtějí je mít připadají
 mi smutně lidští
 Občas zaječím Přátele jsou jhe. šilenství.
 Jsou jen mrháním SOUKROMÉHO »času« -
 Bez přátel by byl život jiný ne uschý
 Copak v nebi člověk potřebuje přátele

Dotkl jsem se toho co nahání hrůzu dětem,
dotkl jsem se toho a ten dotek mi byl
povědomý,
ano dotkl jsem se sebe sama před jednatřiceti
lety
a ještě dál před tím .
Načetl jsem se vrchovatě
té optimistické smrti, která se promění v muže.

.....

Bylo by lepší být naživu ve světě smrti
než být mrtev ve světě života,

zabíjejí se, protože mají ze smrti srach,

jen ti, kteří milují život, jsou sto zemřít -

.....

Smrt existuje, ale netrvá.
 Když jdeme kolem mrtvého ptáka,
 všimneme si ho,
 když ale kráčíme dál,
 povšimnutí mizí.
 Zůstává myšlenka
 a myšlenka je všechno, co o smrti vím.

.....

Ačkoli tam nikdy nebyl dům kam se dalo jít
 vždycky tam byl dům kam se jít nedale
 Te znám dobře když jsem v dětství jako uprchlík
 spával v podzemní dráze
 a ša mohla kdykoli zastavit
 ve stanici kde stál dům odkud jsem uprchl
 To byla má nejhorší starost ach ano

K čemu to mohlo vest kdybych se byl
 rozběhl ke každému koho jsem potkal
 a řekl mu ze šťastným úsměvem od ucha k uchu :
 „Že je to všechno prima.“
 Nebo kdybych vpadl do nabité restaurace a
 zahulákal :
 „Bon appetit .“

Když na konci války stály německé ženy
 uprostřed zřícených zdí a divily se co je s její
 muži
 a staří vyhrabávali znova z trosek zdí své domy
 domovy
 cožpak neviděli stonožkovitou svastiku
 jak se prodírá pod troskami jako štenice
 těhotná mírem ?
 A zdá se že německé děti dnes
 po patnácti letech
 nejsou ušetřeny starostí o ty zřícené zdi
 Dres tam jsou jiné nápisy
 Může Merde šokovat víc než hákový kříž ?
 A jsou nápisy jako US GO HOME
 ALŽIR PATŘÍ FRANCOUZUM nebo PAMATUJ
 NA MAĎARSKO
 skutečně horší než MERDE ?

A Řecko byla nádherná země
ale to se ví mě tam nádherné nebylo
protože člověk je odsouzen trpět uprostřed štěstí
když býval kdysi šťastný příliš šťastný
tam kde to nebylo k vydržení

V předvečer dvaatřicátých narozenin

.....
-pomalá zamýšlená spontánní báseň -

Je mi dvaatřicet let
a konečně vypadám na svůj věk, ne-li na víc.
Je to dobrá tvář teď, kdy už to není tvář
chlapece ?

Řekl bych, že ztloustla. A vlasy
už se mi přestaly vlnit. Mám velký nos ?
Rty jsou pořád stejné.
A oči, ach oči jsou pořád čím dál tím lepší.
Dvaatřicet a nemám ženu, nemám dítě, nemít dítě
to bolí,

ale ještě je řůra času.
Už se nechovám tak bláznivě.
A proto musím vyslechnout od takzvaných přátel :
"Změnil ses. Bejvals takovej cvek, tak prima."
Necítí se se mnou dobře, když jsem vážný.
Tak ať se jdou bavit do Radio City Music Hallu.
Dvaatřicet, viděl jsem celou Evropu, potkal milión
lidí,

jedněm jsem připadal skvelý, jiným strašný.
Vzpomínám na jednatřicáté narozeniny, kdy jsem
volal :

"Když si pomyslím, že mám před sebou možná ještě
jednou jedenatřicet let."

Dneska podobný pocit nemám.
Mám pocit, že bych chtěl být moudrý, mít bílé
vlasy,
sedět v hlubokém

křesle ve vysoké knihovně u krbu.
Zas jeden rok, kdy jsem nic neukradl.
Osm let už jsem neukradl ani ň .
Přestal jsem krást .
Pořád ale ještě občas lžu
a pořád ještě jsem tak nestydatý, i když se stydím
když přijde
na to říct si o peníze.

Dvaatřicet let a čtyři tvrdé skutečné zábavné
smutné
špatné

nádherné knihy básní
- svět je mi dlužen milión dolarů.

Řekl bych, že to bylo zatraceně zvláštních
dvaatřicet let.

A nerozhodoval jsem o nich, ani o jediném roce.
Neměl jsem na vybranou dvě cesty, kdybych měl,
určitě bych si zvolil obě.

Utěšuji se myšlenkou, že „náhoda“ chtěla, abych
zůstal
v ringu.

Klíč k tomu je snad v mém nestoupaném prohlášení
„Jsem dobrý příklad, že existuje něco jako
povolaná duše.“

Miluji poezii, protože mě učí milovat
a obdarovává mě životem.

A ze všech plamenů, které ve mně zhasínají,
je ona ten jediný, který září dál jak slunce,
možná že není s to proměnit v den můj soukromý
život,

můj vztah k lidem
nebo mé chování ke společnosti,
ale říká mi, že moje duše má stín.

Píseň

.....

Co jsem vzal do ruky ,
je čím dál těžší. Chapejte,
že na tom nebylo
nic neslušného.

Přichází noc. Jdem spát.
Když víš co, tak
mluv. Nic
nepředstírej

Maska je to, co
nosívá vrah. Ty
a já žijeme
na motlidsbách .

Bezmocný. Bezmocný,
mám to říct.
Co ty.
Zač mé to máš.

Moudřejší ze všech žen
nebyla žádná
než ty. A věrnější
ani jedna.

Ale osud, láska má,
osud mě děsí. Co
jsem vzal do ruky,
je čím dál těžší.

Všecko, co je na mužích krásného

21.

Nic na špinavém chlapovi,
jediné mějlo ve vaně, ruka

od šmíru, milencovy
koule

možná. Nebo pak

něco jak písek,
a tím ho vydrhnout

na všecko,
co je krásného na ženách.

Hrdinové

22.

V každé zkazce bývá hrdina
celý pryč do té další
věci, ať jsou to úkoly
Herkulovy, anebo Aeneas jde na smrt.

Říkal jsem si, že jeden příklad lidskosti
ve Vergilově plánu
je ten, že umírat je samozřejmě lidské až dost,
ale vrátit se, jak říkal, „hoc opus, hic labor est“

Tak pravila kumejská Sibyla.
Tohle je Robert Creeley : Vergilius
je dva tisíce let pod drnem, ale Herkules
a Aeneis, všechna ta usilovná

moudrost žije tak, jako čekají
hory a pusté
na své hrdiny, a smrt také
ještě pořád může klást stare *amary* úkoly.

.....

/ Robertu Duncanovi /

Těžko je dojít ke dvířkám,
tak mýlá jsou tam ve zdi, kde
vidina, znící samotou,
zavení po divokých kytkách z lesa.

Co pochopím, to pochopím
Hlava mě občas mučivá,
občas to jde, je plná života
a cítí zem.

Ale já vidím dvířka dokořán,
já znal tu zeď a chtěl ten les,
a dojdou tam, kdybych měl lezt
po rukou, po kolenou, po hlavě.

Paní nevyháněj mě
za má ošbočení. Má povaha
je močál nerozhřešených
zpráv. Paní, jádu za tebou.

Odešel jsem sám ze sebe,
opustil pokoj, našel zahradu,
poznal jsem ženu
v ní, spolu jsme ulehli.

Mrtvá noc připomíná. V prosinci
se člověk mění, ne skrz násobení,
ale rozptýlení, z dětství
vykradený rituál rozétvrcení.

Mocná magie je matkou
a v ní je jiné provedení
utkvlosti, opakovaný tvar,
obnova rodu, výzva příkazu.

Zahrada zazní přes pokoj.
Je na xk zdi přibita jak zrcadlo,
jež vsde k oknu za tebou
a ukazuje stíny.

Smím teď odejít ?
Mám svolení, asych se poklonil
v té směšné situaci obnovy,
té naléhavosti, jejíž jsem klad ?

Nic není tobě zvrácené.
Uvnitř jsi rovněž vysoká,
vyšší a ještě krásnější.
Přijď ke mě ze zdi, chci být u tebe.

Takhle jsem křičel na tebe,
která máš sluch jak vítr, a proměny
se násobily, neproměnlivé,
proměny v hlavě.

V běhu ke dvířkám jsem dobíhal
jak hodiny. Kračel jsem pozpátku,
klopítl jsem a došel
tvrdě na zem tam u té zdi.

Kdes byla ty.
Tak absurdně, tak nestoudně.
Nezbývá člověku než vstát.
Kolena z železa mi rezaví v uctívání tebe.

Pro tohle člověk zpívá, zkouší psát
jarní báseň, kráčí dál.
Paní pokaždé přesídlí do sousedního města
a člověk za ní klopýtá.

Ta dvířka ve zdi vedou do zahrady,
kde sedí na slunci
Gracie v dlouhých viktoriánských šatech,
o jakých mluvívala babička.

Historie jim zpívá ve tvářích.
Jsou mladé a jsou dostupné,
a ty se pouštíš za nimi
ve službách Bohu a Pravdě.

Ale tu Paní nelze určit blíž,
znamena dvířka v one zdi
tam do zahrady na slunci.
Já si tu pořád vykládám.

Nedospěju tam jaktěživ.
Ó Paní, na mě pamatuj,
Který tu ve tvých službách stárne
a není o nic moudřejší.

Jak může člověk umřít sám.
Kde to pak budu, když už teď jsem sám,
co to tu pateticky nařiká
v pokoji, kde jsem sám?

Vydám se do té zahrady.
Budu romantik. Zaprodám
se peklu, abych se tam
zaprodal zase němu.

V duch u ta dvířka obhlížím,
přede mnou slunce na zemi
na mě kývá, a suknice té Paní,
maličká, nad ním pluje.

.....

Už je to dávno, co jsem nebyl
u toho, co me kdysi obracelo
a dělalo mi zehlavy
ukrutný aparát.

Je to tak jednoduché
vyzpovídat se. Když je po všem,
odejít, jít si po svých,
aby se přišlo zas.

Ale tenhle způsob, musím říct,
je ve mně mrtvý, naprosto,
a ja už nedovolím,
aby se zase objevil -

praví má zvrácenost, schválná,
ta velkodušná krutost,
která je ve mně
jak ten vrch

Láska ženy
je možnost, která
ji obklopuje jako vlasy
hlavu, jako ji láska k ní

následuje a určuje.
Ale co když
umřou, zbude pak
stále ta aura,

zbude smutně, ale
bude ve vzduchu, jistě,
kde se to stalo ?
Tak o ní zpívej, o ní,
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

o které řeknou, zpíval
o ní, ta píseň, kterou
složil, ji dělávala
šťastnou, tak mohla žít.

Na východní vítr z válek
.....

Vítr sem celou noc putoval kolik tisíc mil
a dneska ráno rozcuchal ti pěkný účes. Vzal
sem zcestovalé ptáky mořské, co pro samý zpěv
zapomínali na tan. Staré písně ze starých
bojišť a pohřebišť zní v nových zrmích nově .

Jsou
o jaru, zdánlivě právě tak novém jako ten
prastarý nápěv, který ti prodlévá ve vlasech.
Tak nová a tak neznalá počasí, které není tvé,
vdechuješ ráda vítr, který odvál z bojiště
nejhorší zápach, nepřehněné padlé odnesl

na hrnčířovo pole do vzauchu. Kolik mil
tam sládlí v mořské trísti, nečiste omyl proud,
až zbývá, miláčku, jen sladké jaro.

Vítr ti sůl

už odvál přes rameno. Nediv se, že ti smích
zvoní jak dláto o ten náhrobek, te řídký vzduch,
kam za své děti tesáš znaky nových jmen.

.....

Když zjara naše já vstávalo z ohanbí,
potom co v lednici přezimovalo, četari
se vztekali : kdekdo se ohlížel
napravo nalevo, ne aby hleděl vpřed.

Ztracené syté chutě ztratily se zas,
zelené holky jsou zas na rok osmahlé,
zkušené tělo čeká entropií, s níž se vrací
severák a nanovo sluneční deklinaci.

Řekni smrt, vojna nebo strach, ta slova už
nebudou přepych, ale pravá slova zimy,
kdy maso tuhne, aby těsně obemklo
kostru a chránilo to málo, co je v ní.

Cokoliv se má stát, staň se to teď .
Cokoliv máme za úkol, ať zazní hned
pověly, ať nám přečtou Ěimu : pravý čas
rukojmí. Dokaž, jaro, mížeš-li, ten chlad .

Nic není rovné, svisle, do vinglu :

lať na křivo, příčky se viklají

samy od sebe, žádný kus

mi nezapadá : budto mezera,

nebo to přečnívá, chnuté hřebíky

se hemží po křivkách tom lešení

jak červi. Kriste Ježíši,

já přece nejsem tesař. Postavil

jsem si tu střechu pro sebe, ty zdi

pro sebe, tyhle podlahy

pro sebe, a nejspíš se tu sám

oběsím. Skákal jsem

tu prve s naraženým palcem při stavbě

máje, to kdýž mě opila

má první whisky : vztek.

Vzteky jsem prskal hřebíky

do kostry díla : ono to

arží. Ono to sedlo do vinglu,

rovné a svisle, pevně poctivé,

v tu slavnou chvíli. Pak

to zase vrzlo a cele to vzalo spád

na druhou stranu. Čert

aby to vzal. Tohle je peklo, ale já

jsem si to naplánoval, já

to řezal, já to přibíjel a ja

v tom budu žít, až mě to zabije .

Dokážu si sám přibít levou dlan

na levé břevno kříže, jenomže

sám na to všechno nestačím.

Někdo mi musí přibít pravačku ,

nějaká pomocnice, láska, žena, ty .

.....
to, Pane, byla úzkostlivá sestřička,
živoucí schéma strachu, zdravím kypící,
cheroby přinášela jako dar
svým hostitelům. S vousem kocoura
a ptačím hláskem, byla spíše duch
drobnějších šelestů a postrach kuchyně,
kvůli ní lezly dámy na stoličky. Rač,
Pane, přijmout počet z našich procítených vin
za nectnou zášť a za odvěký hřích,
za vraždu na hosti,
jenž s námi stoloval. Jen jednou jedinkrát
se v jídle opozdil a v past umřel nám -
na nutný hlad a přeražený hřbet.

V
Vrtochy lásky stranou : tahle past
byla náš vlastní názor na myš, pro ni však
to byl strom poznání i s ovocem
důsledků, pro ni to byl pravý kříž
i brána do pekel. Jenom se přiblížit
už znamenalo vyrovnat se nese předstihnout
tvůrce té pasti. Jako kazisvět
nám neimponovala, opatrně však se v noci vkrást
do jídelny - ta odvaha, ten hlad.
Daleko mladší, v umírání nás
přestarla všechny, vrtivý ocasek a nos
se cukaly v našem mrzutém uskrínutí. Přec
tedy jsme se, my vítězové, sotva sklapla past,
začali bez radosti smát ?

A naše žaludky, když rozbiraly hloub
svě vlastní nakradené návnady
/ s otázkou: »Pane, pro koho jsme postrach my ?« /,
sevěřely se a chtěly opustit
ten přístroj se smrtícím účinkem,
jako by myši prsty, drobnější
než vlásenky a křehké jako sýr,
mohly náš nenechavý život uchopit
a stáhnout nás, tak jako toneuci,
v pospolnou smrt za myši pastičkou.

.....

Proud nesl mrtvoly
koní a vojáků
a svinstvo vojenské,
co svědčí o válce
či vládním zákroku,
a nás to míjelo,
nás všechno míjí, to
je prostě řeka. Pak
plul kolem na kládě
voják, byl opilý,
a my se ptali, proč
sem on a tenhle kram
catamtud shůry teď
připlouvá. „Prátelě,“
povídal, „velikou .
bitvu na Graniku
teď zrovna vyhráli
Řekové, všichni až
na Lakedaimonské
a na mě. To je fér
jen mezi mnou a tím
Alexandrem, co teď
se o něm, volové,
dovíte, že je bůh.“

.....

Zpíval, pořád by jenom zpíval, takový
svatoušek jako Rilke, ženám zrovna tak
nebezpečný. Zařízli ho, ale ta hlava krvavá
hlasitě jako vždycky, dělej co dělej,
zpívala dál, jak plula po vodě.

Vždycky byl samé rady, výřečný jak had,
zkrotil i Dionýsa, barsarského ožralu,
a Řeky, kteří pod nohama bohů byli prach,
propadlí peklu, ty naučil modlitbám
za božstva, za nebe a za nehe.

Ó Maenády, kdo jeho vzpouru potlačí ?
Uctívána jak orák, ta ústa líbezna
ívaní a žvaní dál a dál a dál,
až pak žárlivý bůh, sám jasný Apollo,
ve vzteku sestoupí a zklapne je.

.....

Orchideje jsou jedovate květiny,
 byť nádherné, když mohou růst
 s kořeny volně ve vzduchu a sáť
 namísto tuhé potravy
 neřestné sklonky v povětří.
 Paolo : Francesco : - a není nádeje
 na udržení : sráče do vzduchu jako potravu
 na útěk, rostliny umí zapustit
 kořeny do větru, jenž z kořenů
 vyvrací, a jako ze zásady brát
 z řídkého vzduch krásy dvojsmyslů.

Stromy se jejich kyticemi dusí,
 ale podporují to. Chválí květy. Já
 kašlu na prostředky.
 Chvála učí. Hledaje způsob, jak
 se zakořenit ve vzduchu a být
 na hostiteli, morální botanik
 by mohl objevit spravedlivější soužití ve větru
 rostliny, které za pobyt na stromě
 ponесou slušný, dekorativní zisk,
 a stromy, které přechkají
 objetí květiny.

Píseň stráže na hranicích

.....

Člověk se svým lvem v závětří válek
rozseval víru, jako by ronil slzy.
Zvuk slov je ve střehu –
barbarská vojska na hranicích smyslu.

Očarovane stráže opouštějí sva stanoviště
a naslouchají lvimu pachu básně,
který jim zvoní v uších

- Sny, pravila jista stráž,
nebyly nikdy utvářeny tak,
aby předělaly říši.

Okolo šesté vylovím svou kytaru
a zpívám lvu,
který tu spí jako verš básně
v závětří válek.

Člověk který svou víru rozsevá,
 ví, že lev nešel spat,
 že nemá sny, že nikdy nejde spat,
 že je to básen zcela vzůru,
 čeká jak milenec na odstrojení straže,
 překrásné hranice te říše
 se obnaží, zahalí je lví pach.
 / Barbari právě překročili význačnou frázi /

- Když jsem spal,
 praví ta jistá stráž,
 kdosi tu svlekal šat, jako by ronil slzy,
 a jako osamělý lev
 čekal v zavětří válek na píseň.

Já zpíval tu píseň, na kterou čekal,
 já, vítěz v soutěži, uznáný básník.

Drahá, drahá, drahá, zpíval jsem,
 věř, věř, věř, věř, ..
 Zavětří válek je nádherné jak obloha,
 domy tu čekají jak ryzí píseň,
 a v jejich slovech přebývá lví pach
 odstrojené milé.

Zpíval jsem : věř, věř, věř.

Já na straži, kvůli své kytarě
 věřím. Já jsem ta jistá stráž,
 jistá svou milou, jistá lveš,
 jistá svou říší. Já se svou kytarou.
 Drahá, drahá, drahá, zpíval jsem.
 Já, uznávaný vítěz, básní na straži.

Hranice smyslu v ranním osvětlení
 jsou nahe jak verš básně ve valce.

.....

-dobré dřevo,
kterým všechno ohnive mládí vypukne ze zimy,
do básně půjde spat.
Kdopak si vzpomene na tvůj zelený plamen,
na jantar tveho snu ?

Heč uposlechla vzplanutí jazyků v temné věci.
- Objevujeme tváře v oblacích: rozptylují se.
Vzdušné paláce. Odumírající slunce
je rziha.

Objevuj na potopě stíny z jejího oslnivého
tvaru,
nebo na jejím břehu čti runy v písku
z mřské peny.

Tohle jsem chtěl do své poslední básně.
Vlnění konvencí a návrat k otevřené formě.

Leonardo viděl postavy ve skvrnách na zdi.
Jen ať se představy, obsažené v půdě,
rozehrávají po vůli.

Přineslas do pokoje větev zitrka.
Probudila mě její vůně. Ne...

To byl zvuk ohně, který vyšlehl
zohniště, kdes ho zakládala.

...jiskřičky rozkoše. V myšlenkách se vracím
k té rudé záři, k té radoby kouzelné krvi,
k palácům žáru v ústech požáru,
-Rozhlédneš-li se, udríš salamandra -

až do těch živlů, jež nam slouží,
k vílám ohně, zářivému plížení...

to bylo kdysi dávno.

41.

Na. Nikdy tu vlastně nebyly,

třeba jsem jednou spatřil - zíral jsem snad
do nitra planoucí touhy a spatřil tam
zářivého člověka? jako ta báječná
mesta, upadající z požáru do požáru?

Jsem dosti blízko dětství, tak lenko očištění
ze všeho, čím jsme udánlivě měli být.

Flamenné síte toho »ponejprve uhýbají tvým dote-
- kům,

záblesk nepravděpodobného žáru
nám na krajíčku víry rozpuká.

Zákon
/řada variací /
"Tobymu a Claire McCarrellovým"

42.

1

Není
posledních příkazů. Ale Zákon
neustále ruší zákony,
lehce nebo bouřlivě vyhlašuje
stočené hady, kteří
jsou zlem, vzhledem
k představám dobra, tam,
kde vyzařují. Co
tu zraňuje a co hojí ?
Co brání které představě a co
odhaluje tvoji ?
Nové potřeby jsou novým příkazem.
A toto ublížené dobro, které
předepisuje paktů
pátrání jinak nežádoucí.

při -

způsobit zákon, aby zapadal tam,
kde oko vidí zapadat co ? či srace snad
neočekávaně vynechá jeden .
tep ? Je na to soud ? A zas,
ublíží snad nápěv průběhu prostě řeči, vyvola
nezbytné nepořádky, již
předvídané, vzpomenuté, tak
očekávané na věčnosti - žádný jiný
pohyb neuspokojí.

Piseň je osudová. Zločin
naplní zákon. Oidipos
je řád sám v sobě pohlcující.
Jak si vyrve oči -
obrat, tajně připravovaný,
který uspokojuje.

Čemu se dokážeme podrobit ?
Jdou zavraždit Duncana, toho,
který je tady spící Král.
"Kdyby to bylo," říká nam funící herec,
a právě tu vpadá
do nesmrtelných "až to bude,"
slov "dobře by bylo
odbyť si to." Tady, tady
a tady
platí takový zákon,
nemůže dojít k žádné jiné nře,

Ale Shakespeare si to musí odehrat
od prvního - "pustě pláně?"
či od posledního "ke korunovaci v Skonu?"

Zakon je všude, kde jsme nespatriili
než zpěv, i tam,
kde jsme se obávali zpívat, sám
nevědomky zpíval.

V každém stadiu
uposlechnutí zákona či jeho porušení

/neposlušnost není bezděčná /
vyžaduje určitý kodex. V čem to hrajem? Klíč
dříve hudební,
ne od přírody .

Justinian nebo Mojžíš, ať nařizuje kao chce, mu
navrhnout „nepřirozená“ omezení
a nahlas prohlásit :

„Proklatě buď,
kdo se nezavážeš plnit „všechna“ slova
tohoto zákona „ – a ustanoví tak
sítě k Satanově radosti. Soudice
musí mít za levici spravedlnost,
za pravici milosrdenství, aby je udržel,
má-li se stát / Láska, kterou vyzýváme, jím je
Rybářem, lovícím lidi ze studených živých vod
– neboť zákony jsou sítě v mořích
lidské vůle,
nemají se takovou
žádostí, úsilím o nápravu, protesty,
pouty na pouta,
osudy, které si lidé svazují k napodobě
uzlů, jež zavazuje zima, hlad, rány, choroba,
viditelné vady všeho, co jest, které draždí
staré kořeny v bázlivé touze, a vyvrhují pokol:
rozsudků – obludy,
zkázonosná shromáždění, „prst
soží“, říkáme tomu, údery,
které vyřídí. A přece se dovolával

lásky také Ten, který po zákonu
byl přibit na kříž. „Zdráv buď,
Kriste, a odčin nám
naši ztrátu.“

Robin Hood v zeleném lese mimo
 křesťanství čelí nebezpečí, jako by to byl přítel.
 Především obdivujeme toho psance,
 který má sílu ze své vlastní
 zákonnosti. Jak jsme ho v dětství
 milovali a doufali, že jeho kodex dodržíme,
 toho, který bral život za své právo.

5

Ne. Bral jiný způsob za své právo.
 Neboť velký život sám nás používá
 za dřevo, nema v hoření zákonů, jež mychom chápa-
 -li,

neposkytuje volbu. "Je",
 což pokládáme za nepřechodné,
 my, kteří jsme v bytí proměňováni,
 předáváni z jednoho "já" do druhého,
 z práva do práva, aniž jsme porušili
 něco z toho, co jsme chápali, za čím,
 porušující i zachovávající,
 strojíme.

Tak jako Koethke
 "celý se rozpadáje na kusy",

zavřený do universitní klece,
 zuří, jako se sluší zuřit chlupu,
 odevzdá-li svůj osud Múzám,
 a ty pak po svém poroučejí
 náporům divoké melodie proti srsti,
 uzlům a zadrhlinám své nitě.
 To sám smysl zákona si žádá.

násilné porušení
 i v klamavých zákratech institucí.

"To, co jest,
 syčívá jako had
 a svíjí se,

aby se svléklo z kůže.

Báseň v pětatřiceti

.....

mnozí se smějí, šťastných je jen pár: moji přátele.
-lé.
Život ji zalehla lhostejnost a jsou už na ni
kratcí,
zlomení, s vědomím, že všechno končí zle.
- Jsou to však osudy nebo jen lžiosudy,
anebo obojí? Odpověď zní vždy tak, jak se jim
právě hodí.
Však jarní den k nim přichází jak nůž.
A chtějí tomu uniknout, ale i ten den
je už tak lhostejný - ačkoli statečně
/ navzdory všemu /
se ještě vzpírají / což bolí, ovšem / ,berou na
pomoc
vše, co je v nich, nevzdávají se, i když návyky
jdou proti nim
a strhnou je vždy nazpět, odkud vyšli. Tam je
potom noc
nachází netečně, slabé a nejisté, s elánem
podrytým.

Zoufalství plodí surovost. To je zákon. / Ale
 je v tom též nuance? / Přátelé cítí jako nikdy
 dříve,
 že jejich životy zalehla lhostejnost, že nejsou
 přitažlivé,
 i minulost je opouští a každá radost zprahne,
 když zjišťují, že v budoucnosti pro ně není
 místo,
 ač dobře vědí, jak se říká, že ve dvou se líp
 táhne.
 Už dávno moudří muži řekli, že všechno se vrací.
 / Mnozí se smějí, šťastných je jen pár: moji
 přátele,
 zlomení s vědomím, že všechno končí zle,
 že jejich životy zalehla lhostejnost a na tu
 že jsou krátkí.

Scéna z letního rána, matka jde
k řezníkovi a mě vede s sebou. Hory
peří. Rozvichřují je dechem. Zlostné peří.
Přehrášle. Páchnoucí teplá navinutá střeva.
A tady kuřata. Zakrvácený prodáváč Jankel
mužné bere živá zvířata
nadarmo. Život za život, Jankele. Věčné
jítro, jsem příliš malý, než abych musel do ško
De ruky
mi dali dutý roh. Pojď ke mně, peří.
Zmizel. Svět jednoho rána. Někde však
jiskří a krouží kolem slunného bodu.

Neuvěřitelné labyrinty toho jitra,
kde ve všech průchozech můj život
najednou kvete a pulsuje jak v těle,
které odcházelo a odešlo.

Toho, kdo píše tyto verše,
má neznám, ale věřím, že je to
zabělec, jediný, který unikl.
Ti nejlepší, ti nejstatečnější jsou pořád ještě
tam,

všech mých Deset kmenů zpívá a putuje
zářivými ulicemi jitra.

Roh nezatroubil. A ticho se chvěje
ve středu slunného bodu,
rozsvítání přestává srdce bít.

Ka nesmírná zlodějská ruka v pradávném
slunečním světle
má mi nepatří...Deset kmenů mi proklouzlo mezi
prsty,
strhl je proud, zmizely navždy.

.....

V čase pohrom je proroků
hojnost : výkaly kamení
se valí z průjezdů, v křečích
a žhoucí ve světle vlastní aury.
Děti jak maškary štekají na ulici,
ženy v zástěrách spechají
za tím nárkem, v rukou se jim míhá
kuchyňská škrabka, tuřín k obědu
a cítí napůl šílené, jak se cuká klíč,
vyrvaný ze špiží, a tak se řítí
do ulic, rovnou tam do vozovky.
Okolo proroků se všichni hrší, okřiknutí,
aby zaslechli titulek, jak jim šplhá po příkrých
stěnách hrdel : "Nej-vět-ší ." Toť cirkus
moru. Vražední mučedníci
se svíjejí a chrčí, odpadávají
na své svaté zadky.
Tělo prázdno: náhleť naroží,
kde se kulometry seínají
se zlou duchaplností.
Dáv se rozlétne do vějíře jako karty.
Z vysokých mostů a vysokých domů
se naklánějí mlžné postavy a skáčou
přes vrcholky stromů. Lupiči ale pranic
nezbaví na to, že je svátek,
ssírají všecken rozum do hrsti
a klidně táhnou
od dveří ke dveřím...

K těm /jenom k těm/?,
kteří všechno opouštějí, ano,
k velikým opouštěčům,
kteří své životy prožijí beze zbytku,
přicházejí nadšení poslové,
nic nedbají, že nad zrůsnutím
jejich tunik srace usedá,
mají divoce rozčuchané vlasy
a špulí tváře, jako když
v příštím okamžiku chtějí
pozvednout trubky a zadout..

Jsou celí zářiví a vždycky
dorazí nejdřív,
aby předešli den hojnosti,
jako světlo, které prorokuje
za rozbrěsku a na nic nesvítí,
neboť nic se dosud nenarodilo,
už se málem otačejí
k odchodu, už málem odešli,
už vyřkli to slovo,
tváře jim nádherně září
a plnost dne svítí
v kovovém plameni trubky :

Hle, jak já miluji svůj život :
Malověrní,
milovali jste své životy příliš málo.

Často myslí na své židovské přátele, beru je, -
-jací jsou,
a v duchu si je přenáším do shtetlachy a do -
-ghett,
nechávám je chodit po ulicích navštěvovat se,
-modlit
ve shul, hodovat a tančit. Muže nechávám, aby s
přešli, neboť miluji dialektiku a píseň - zní -
-mi v uších,
když slyším jejich hlasy - a dívky a ženy, aby
-proměnovaly nebo vařily v kuchyních, neboť
jejich nohy jsou drobné a ruce šikovné.
oblékám jim šátky a dlouhé šaty, některé muže
do černého a vyznamenávám je plmovousem. A
všechny si je umísťují do mlhavých Pripetských
bažin, kdekteré jsem nikdy neviděl, mezi
dřevěná stavení, vynořující se náhle po jednom
neboť jsem o nich slyšel pouze vyprávět, a to
kdysi dávno.

Na okamžik už přijdou Němci.

Je tu Maury, je nespůsobilý, šmajaš, brebentí, polyká
slova a je skvělý,
Frank, tak dobrozděčný, s vlasy a žlutou
pletí jak Tatar, a celý jak stažený plamen,
plavovlasá Lotka, která je sprostá a ubohá,
s plnými ústy zkrivenými pohrdáním nad sebou,
nikdy je nedokáže skrýt, zatímco parní válec
jejího hlasu drtí každou jemnost,
Marian, její dlouhé tělo, její tvář sinala
pod rozvichřenými černými vlasy a z nejčistšího
ho oválu těch řeckých pečetí, které miluje,
s hlavou v této chvíli skloněnou jako hlavy
ptáků, které kreslí ,

- Adela, která je morous a sirotek a nevěří nikomu jako zbylé zvířátko, a která neví, co se sebou počít, s přikrčeným nacherným tělem jako oloupená tygřice,
- Kunji, skličný těžkomyslný klaun s pažemi příliš krátkými v poměru k soudkovitému hrudníku, s hvízdavím nosem a posměvačkovským krátkozrakým očima, které chtějí být upřímné a dobře,
- Abbie, která na ně mluví, když pozorně naslouchám, krásná s tím velkým nosem a vtipnými ústy, s takovou pletí, která neustále potřebuje levanduli, s vitalitou, kterou rozum a tělo nemůže tak docela zvládnout,
- ná matka, jejíž šedé oči mají žlutavý nádech a která je veselá jak dívka,
- můj hnědooký syn, který je žnavý jak posel, netrpělivý, aby už byl pryč, a který je mi podobný, jako kdyby mi vypadal z oka.
- Děch se mi tají, když si pomyslím, že je tam.
- a mé zrzavé sestry a celá má rodina, zorořpacitostí špičkující jeden druhého.
- a další a další, v davech proudící do města v den který jsem pro ně učinil slunný, ulice jsou prohráté a oni se cítí dobře.

Jak jasné je všechny teď vidím, jak zázračně jsme tu spolu; A omčas je nechávám mluvit jidiš, tonem, jehož nezvyklost mě vzrušuje.

Na okamžik však přijdou Němci.

Jakže - Maury zemře? Zemře Marian?

Ani jediný pak neunikne proměně :

Duševně brilantní mají těla, která se třpytí
s naprostou dialektikou
hlupáci zakoušejí vnitřní osvětlení, jejich
hloupost je křehká něha, která salá v nich a
kolem nich,

mrzouti jsou obklíčeni velkými zmučenými stíny
šílenými bolestí, s nimiž zápasí jako titáni,
ve Frankově staženém plameni objevují nesmírnou
bezperspektivní hlubinu,

šedé oči mé matky mě oslňují naší láskou,
mé zrzavé sestry jsou ze všech nejkrásnější.

A nakonec si vždycky představím tu nejnepatrnější
z nich, kterou jsem nemiloval, která mi byla
skoro cizí.

Sotva už vidím pod šátkem její plavé vlasy, má
široké tvaře s nesmělými dolíčky, její doznívá
jící chraptavý smích má přidech hanby, její
chvástavost ji žene k další lži,

v její vulgarnosti je ale lidskost, jejíhož dna
se nemohu doberat, její neblahá nenávisť k sobě
samé září jak víra Abraháмова nebo k nerozeznání
od této víry.

Nemohu věřit svým očím, co se to děje, chci ji
líbit ruku, vyměnit si s ní požehnání

v okamžiku, kdy Němci začínají obsazovat město

Nesmíme ale ztratit ani vteřinu, všechny je shrát
zpátky,

neboť dokážu být Bohem, když chci.

Ne ani jediného z nich Němci nedostanou :

Je to můj lid, jsou moji :

A prchám s nimi, utíkám s nimi z davu, schovám se
v polaku na polštář, v dámském kapesníku s uzl
v krabici na boty.

A jednoho po druhém ukřívám v mlaze, odvádím je pryč.

Německé motocykly sviští městem,
vojáci si rizikují pěsti o duté znející dveře.
To už ale nemohu vydržet. Ztrácím vědomí.
Mlčím jak opilý nebo jak utlučený.

A Arabové
.....

A Arabové dávali pekelné otázky
a papež nevěděl co říct a lidé
behali kolem v dřevácích a ptali se kterým
smerem
se dívá Midasova hlava a kaekdo říkal

Ne místo ano

Zatímco nehybné jako vždy v Lucemburské
zahradě v Medicejském vodotrysku byly
tlusté červené zlaté rybičky a tlusté stříbrné
zlaté rybičky

a děti posíhaly kolem kašny
 a ukazovaly prstem a pištěly
 Des poissons rouges
 Des poissons rouges :
 ale, pak utekly
 a list se utrhl sám
 a padl do kašny
 a utkvěl tam jak oko mrkající
 v kruzích
 a pak byla kašna úplně
 klidná
 a byl tam pes
 stál až
 u kraje kašny
 díval se dolů
 na ty rybičky v transu
 a neštékal
 ani nevrtil legračním ocasem nebo
 podobně
 takže
 pak na okamžik
 v pozdním listopadovém soumraku
 tiho ustrnulo jak ztracená myšlenka
 a socha otočila
 hlavu

.....

ANO

a postávali jsme
tam nahoře v Central Parku
házelí jsme mince do vodotrysku
a nějaký harlekýn
přišel nahý mezi
guvernantkami
a přistihl je jak se dlouhou v nose
ve chvíli kdy by byly chtěly
tančit

co já vím možná že byla šťastnější
než kdo jiný
ta osamělá baska s vlnákem
ve vlaku s bečničkami pomerančů
a s ochočeným ptáčkem
v kapesníku
na kterého
celou tu dobu broukala
„mia mascotta“
a nikdo z nedelních výletníků
s lahvemi, a košíky
si jí
nevšímal
a vagón
povrzával uprostřed kukuřičných polí
tak pomalu že.

motýli

letali dovnitř a ven

A ona ,jak mladý rok
krácející po zemi'
v té době v Bois de Boulogne
nebo jak si ji pamatuji
když vystupovala z vany
v tom zlatém bytě jak měla
na rohu
"Boulevard des Italiens"

Říkají že před smrtí
vyzkoušela všechno
chytala se televize a křížovek
a dokonce i háčkování
a podobných věcí
až před smrtí
začala vypadat
/ jak ji popsal její oblíbený básník/
jako když ,stále nese květiny
k nějakému dalekému
opuštěnému hrobu
což mě nepřekvapuje teď
když na to začnu myslet
To klíčíci semeno v ní bylo

Londýn

zobrazený skrz naskrz
vlekoucí se s tramvajemi
a všichni malíři za letních
nedělí
=stopují Přírodu
na předměstích

Mohlo

to být kdekoli

ale nebylo

Byl to

Londýn

a když někdo z dálky zavolal
že sehnali modelku

rozbehl jsem se přes dvůr

ale pak

když si modelka začala svlékat

šaty

nebylo pod nimi nic

Čímž cnci říct

že si zula střevíce

a nenašla nohy

odepnula si podprsenku

a nenašla pod ní
bradavky
a musím říct že vypadala

trochu
- UŽASLE

jak tam tak stala
a dívala se
na nohy které
neměla

Ale pak se přepečlivě
zase znova oslékla
a hned jak byla zase úplně kompletně
oslečená
byla zas úplně
normální

Opakovat : zvolal někdo
a hnál se pro malířský stoj

Ale ona z toho už měla strach

a odmítla dělat modelku

a pak už vždycky

chodila spát v šatech

.....

Nebe

bylo o polovinu blíž ten večer
co recitovali poezii

a naslouchalo zprahlým větám
a slyšel jsem básníka který měl
rýmovou erekci

pak se zasněně

zadíval jinam
„Omne animal“ řekl když skončil

„post coitum triste“

Ale milenci v posledních řadách

vypadali tak nepřítomně tak šťastně

a čisté

Picassovi akrobati jsou extrakt světa
v Paříži bylo osmdesát kostelů
do kterých
jsem nikdy nevstoupil
a vrata mého hotelu
se děsivě smála

slova byly trombóny
útržkovití papoušci
tlachavé idoly

ale tu noc se mi zdálo o Picassovi
jak otvírá vrata a zavírá východy do světa

zdálo se mi
že namaloval jednoho Picassa
v mém pokoji
a po celou tu dobu křičel
,Pas symbolique :

C'est pas
symbolique :

Nad Taosem

nakukují teď škvírou
za tvé zamčené dveře

Mrtvý Lawrenci

a vidím jak to s tebou skutečně je
že tě nakonec přese jen dostali
že tě uklidili pěkně bezpečně
zamkli tě před světlem
tvého arachného slunce
do velké tajuplné tmy
tve male

zatemněné hrosky

s tmavohnedým krytem

tvého starého portálu

sevrženého jak brada

nad zamklými klapkami psacího stroje
zuby bez jazyku

jako ta nemá maska

nějakého řeckého megafonu

ach to je ten pravý důkaz

že duše má také své mouchy -
podchlazená :

ve tmě :

robku zamkli -

instalovali poplašné zařízení proti lupičům
opeřený had zkameněl

proměněn v chrlice :

Lawrenci Lawrenci tma Davide s bradkou

Fenix uhořel

v důlním předku tvé hlavy

na popel

Zaseto ve Vence
a znovu zaseto v Americe
/ del Norte /

Kde je teď
teď taďy
to tvoje stěhovavé semě
prýč odvanuté

Jinásemena
vzcházejí
Tvoje ne

Lawrenci

v bílých píscinách
Lawrenci vidím tě jak teď přicházíš sám
ze své stísněné chaty
oplocené ze všech stran vzadu na dvorku
za domem velkého domovníka
stojíš chvíli nehyně v nehynném vzduchu
Tvé oči mají ten známý mexický pohled
obrácený k Jihu
přes arroyos
"ahora y siempre"
Zima se blíží
Máš koupený lístek
Máš tu svou starou větrovku
Máš ten svůj bláznivý kovbojský širák
Tvůj plechový řeníx připíchnutý na kříž
padá do výlohy obchodu s upomínkovými
předměty

Vítr jak mistrál
šustí v jehličí
tvých kostí

/ T a o s 1 9 6 2 /

Osvícení u Satherovy brány

Proč odpírám manu druhému ?
Protože ji odpírám sám sobě.

Proč jsem ji odepřel sobě ?
Kdo jiný mě zavrhl ?

Teď věřím že jsi krásná, má duše, duše Allenova,
Allen -
aty, tak milovaná, tak zesládlá, tak probouzená
k svému pravému původu,
tvůj originální nahý dýchající Allen,
odepřeš mu ještě někdy něco ?

Milý Waltře, díky za zprávu -
zakazuji ti, aby ses mě nedotýkal, muž muže,
Ryzí Američan.

Bombardéry přelétají nebe ve svazech po dvanácti;
piloti jsou zpocení a nervózní nad řízením
v horkých kasínách.

Nad kterými dušemi svrhnou své pumy bez lasky ?

Kampanila vystrkuje bílou žulovou nevinnou hlavu
do mraků, aby se na ni podíval.

Zarzačená žena vysvětluje líbezným zvucným
hlasem francouzskou gramatiku: „Regarder is
to look --

celý francouzský jazyk hledí na stromy na
universitním dvoře.

Přízračné dívčí hlasy si smlouvají tiché
schůzky na druhou hodinu - jedna však mává, na
rozloučenou a naposledy se usmívá - její roze-
vlátá červená sukně svedčí o tom, jak miluje
sama sebe.

Jiná dívka navařená v křiklavých kostkovaných
šatech uspěchaně dupe po betonu - do dveří -
chudinko ! - Kdo tě přijme v úřadovnách lásky ?

Kolik překrásných chlapců jsem tu viděl ?
Stromy vypadají, že se co nevidět pohnou - ach !
opravdu se tu pohybují ve vánku.
Znova řev letadel na nebi - všichni se dívají
nahoru.

A víš, že za všechno to protírání očí & bolestná
gesta k obočí
provozována kvalifikovanými vědatory vcházejícím
do Dwinelle / Přednášková síň/, že to jak jsou
Svatá znamení ? - úzkosti a strachu ?

Kolik let je mi ještě dáno plout na této přelíbezné scéně stromů a lidí dupajících nad zemí -

musím být šílený, že tu sedím sám v prázdnosti & veselí

konstruji myšlenky lásky :

ale o čem mám pochybovat než o svých zařivých očích, co mohu ztratit než život, který je vizí dnešního odpoledne.

Mám lehký žaludek, odpočívám, nove a věty tryskají

z této scény, aby popsaly spontánní formy času - stromy, stařeny, spící psy, vojáky, letadla putující vzduchem, černochoy se stravekami uzlosti, houska a osložené chlebičky, hodinu oběda, marzlinu, Bezčasí -

ti ti nejošklivější budou hledat krásu - "Co děláte v pátek večer ?"

ta se námořník v bílé šepici výcvikového kursu, s pozlacenými knoflíky & v modré blůze, opička v zeleném kabátku, v pantaloněch jak pytel a s přešpanou školní aktovkou říká : "Budou hrát kvarteta."

haidou páteční noc, krásná kvarteta na oslavu a pro potěchu mé duše a všech jejích vlasů - Hudba .

pak ochází a ukusuje kousky čokolády z koule zabalené v Hersheyově hnědém papíře a ve staniolu, pojídá čokoládovou růži.

jak mohou být ti ostatní chlapi šťastní ve svých hnědých uniformách vojenských škol ?

...
... se zmrzačená dívka belhá chodbou, hopkavými
... necudnými pohyby vykloubených kyčlí -
... ať koulí očima v odevzdání & prochází se
... jak aněl po universitním dvoře & radostně
... nadhazuje tělo -
... komu ta její kyčelní energie jistě dojde.

ty bílé pruhy na obalu vaší čokolády, Dámo /držím
vám před nosem závěrečnou větu, než začnu
dupat /.

ty tam pro vaše potěšení namalovala ruka nějakého španělského průmyslového výtvarníka v daleké továrně na pečivo.

rozšířená ruka s prostoduchým poselstvím silých
pruhů na miliónech osalů s poselstvím.

poselství pro vás pro všechny - na každém
označím jednu zvláštnost ?

A tamhle kráčí profesor Hart, osvícen léty
prochází vchodem a pod obloukem, který v duchu
vystavěl a ví -
také kdysi viděl zříceniny v Yucatanu -

za ním jde osamělý domovník v sivě šedém klobouku
italského podomního prodáváče ovoce, v koso
ku Chica Marxe, transportuje nadskakující
panděro mezi stromy.

a vidí všetky dívky
 ako víze
 jejich vnútorných vagín,
 čo, to je pravda.
 a všetni muži krácejí
 vedle nich v myšlenkách
 a penisy svého ducha.

jen pohleďte na toho ubohého vystrašeného
chlapce

s dvoudenními černými vousy,
které mu pokrývají celý obličej,
jak te musí nenávidět svůj penis
- Čiňane, přestaňte se smát trást

a teď, abychom to přivedli ke konci s gradací
a s elipsou -

Všichni chlapci teď říkají dívkám: "Bejt
holka, měl bych rád všechny kluky" & dívky se
řekají, když si to představí naopak, všechny
lezké, každá po svém, a dokonce i já mám své
tajné postele a milence pod světlem jiného
mésíce, tím si buďte jisti,

a každým okamžikem čekám, že uvidím, jak na scénu
přijede dětský kočárek
a vynutí si pozornost všech jako letadla a smích
jako ta řecká universita,
a veliký hnědý chlupatý tichý pes, který se s
otevřenýma
očima líně povaluje ve stínu, zvedne hlavu
& zavětrí &
skloní hlavu na zlaté packy & dopustí, aby mu dal
bezohledně kručelo v břiše.

...z těch prokletých lvích očí
vytrysknou slzy zlata.

Teď je ticho prolomeno, studenti se valí do x
dvora, dveře jsou plné, pes vstává a odchází,
mrzačená vytančí z Ewige Dwinelle, dokonce i
i jeptiška, dívím se, kde se tu bere, stařena
kterou poznávám podle hole,
všichni zvedáme oči, ticho se pohybuje, velké
změny na zemi a vzduchem létají myšlenky
a naplňují prostor.

Má bolest nad tím, že Peter mě nemiluje,
 byla bolest nad tím, že nemiluji sám sebe.
 Nesmírné karmy zlomených myslí v krásných
 tělech, neschopné přijmout lásku, neboť
 nevědí, že já je hodno lásky -
 Otcové a Učitelé.

Kterí spatřují v lidech viditelný důkaz
 vnitřního já
 podle toho, jak se chovají ke mně: kdo
 miluje sebe,
 miluje mě, který miluji sám sebe.

B e r k l e y 1 9 5 6

.....

Tato Růženo kdybych tě - teď - tak mohl vidět
 a přepadlou tvář s křivým zusem když ses
 smála s revmatickými
 bolestmi - a s vysokou těžkou černou botou
 na kostnaté levé noze
 jak se belháš po běhounu dlouhou halou v
 Newarku
 kolem černého koncertního křídla
 v salóнку
 kde se pořádaly večírky
 a kde jsem zpíval písně republikánského
 španělska
 vysokým kviklavým hlasem
 /hysterycky/ výbor naslouchal
 zatímco ty ses belhala kolem pokoje
 a vybíralas peníze -
 Tata Zlatíčko, Strýček Sam, cizinec se zašpendle-
 -ným rukávem
 v kapse
 a obrovskou mladou plešatou hlavou
 z Brigády Abrahama Lincolna

- tvá protáhla smutná tvář
 tvé slzy sexuální frustrace
 /ach ten dušený vzlykot a kostnaté kyčle
 pod polštáři Osborne Terrace /

- v době kdy jsem stál nahý na klozetě na sedátku
 a tys mi zasypávala Kalominem stehna
 popálená od kopřiv - mě jemné
 a stydlivé první černé kudrnaté cmýří
 co sis asi tehdy v duchu myslela
 když jsi poznala že už je ze mne muž -
 a já nevědomě děvčátko rodinného mlčení na
 předestálu tenkých nohou v koupelně -
 Newarského muzeum.

Teto Růženo

Hitler je po smrti, Hitler je na Věčnosti,
Hitler je s Tamerlánem a s Emily Brontëovou

a přesto tě ještě pořád vidím jak jdeš jako
přízrak po Osborne Terrace
dlouhou tmavou chodbou k domovním dveřím
trochu kulháš a škrobeně se usmíváš
v něčem to asi byly květované
hedvábné šaty
vítáš mého otce, Básníka, když přijel na
návštěvu do Newarku
- vidím tě jak vcházíš do pokoje
tančíš na zmrzačené noze
a tleskáš - u Liverighta
mu přijali knihu.

Hitler je po smrti a Liveright zlikvidoval firmu
- Podkrovní minulosti a Chvilé navěky jsou
rozebrány

Strýc Harry doprodal poslední hedvábnou
punčochu

Claire odešla z reprezentační taneční školy
Buba sedí jak scvrklý pomník v Domově
důchodkyn a mžourá na nové kojence

naposled jsem tě viděl v nemocnici
bledá lebka prosvítala pod popelavou kůží
modře žilkovaná dívka v bezvědomí
v kyslíkovém stanu.
to už je dávno co válka ve Španělsku skončila
Teto Růženo

P a ř í ž 1 9 5 8

milostná baseň na téma z Whitmana

Potichu vejdu do ložnice a lehnu si mezi ženicha
a nevěstu

mezi ta těla spadlá z nebe natažená čekající
nahá

a neklidná
a rukama položenými přes oči v temnotě,
sryji tvář mezi jejich rameny a prsy, vdechují
jejich

kůži
a k hladím a líbám krk a ústa a rozvířím a
poznávám

jejich zadnice,
sanute nohy zvednute k přijetí, penis v temnotě
hnaný

trýzní a útočící
vypurcovaný od řiti až k svědící hlavě,
primknutá těla třesoucí se nahé, horké rty a
slabiny

zaklesnuté do sebe
a oči, oči lesknoucí se a kouzelné, rozšiřující se
do pohledů a odevzdání,
sténání pohybů, hlasy, ruce ve vlasech, ruce mezi
stehny,

ruce ve vlasech na zvláčených rtech, bušící
vřaty břich,
dokud ta běl nevytryskne do zviřených prostěra -
- del

a nevěsta nevykřikne o smilování a ženicha
nepolejí slzy

xxxxxxvášně a soucitu,
a já vstanu z postele znova plný těch posledních
důvěrných gest a polibků na rozloučenou -
to vše dřív než můj mozek procitne, za stíny a
zavřenými dveřmi v zšeřelém domě,
kde neukojení obyvatelé obcházejí za noci,
nahé přízraky, které se navzájem hledají v tichu.

.....

- Je to dost dávno, abych vzpomínal na dívku, která mi nabídla lásku pod neónovým světlem dragstoru na Park Avenue /zatímco její kamarádky se pochichtávaly a kráčely do noci/, která s tak neuvěřitelnou jasnozřivostí nahlédla do mé osobnosti, spojené s něčím, co mi připadalo jako nespolehlivý charakter,

a která zemřela o pár měsíců později, snad měsíc poté, co jsem na ni přestal myslet, na nepředvídaný nápor na mozek. Při pohledu zpátky bych rád věděl, zda jenom podobný stav smrtelnosti je s to odhalit v dívce z těchto míst tak zařivou otevřenost. Mrzí mě, že jsem nebyl vlídnější, . . . Ten pohled zpátky je koneckonců pravým opakem víry, že ani tvář v tvar smrti člověk nedokáže být ničím víc než obyčejným člověkem.

Včera v noci se mi zdálo
o někom, koho jsem miloval
sedm dlouhých let,
ale neviděl jsem tvář,
jen tu známou
přítomnost těla :
pot, kůže, oči,
výkaly, moč, sperma,
sliny - všechno týž pach,
taž pachůi smrti.

.....

Prvně jsem se dostal
na venkov do New Hampshire
asi v osmi letech
byla tam dívka
a já pádloval překližkovým veslem.

Milovali jsme se tak,
že tu poslední noc tam
jsme se při měsíčku vysvlékli
a ukazovali si navzájem sva těla %,
pak jsme zpívali a běželi zpátky k domu.

% POZNÁMKA: význam všech tří slov názvu se v
desetiletí od napsání básně změnil -
- A. G. /1961/

.....
restaurace

.....

a sněžili toho tolik, že účet dělal pět dolarů,
neměli však představu, ,
do čeho se to dostali,
a tak házeli lopatou

v průjezdu na nakladač odpadky,
aby si jídlo odpracovali.
Asi po pěti minutách chtěli vědět,
jak dlouho se za tu cenu

budou muset namáhat, a zeptali se proto
majitele restaurace, kdy už
budou s tím trestem či placením hotovi.
Dal se do smíchu.

Sotva si uměli představit - byli
tak nevinní -
že dospělý dělník pracuje
za takové peníze půl dne.

Sníh

.....

Sněhu je plný dub.
Za hustým, zbělelým
vzduchem, ježž vítr hnál,
sluneční závaží
tlačí mi na okno
navátý sníh.

Pamatuji si sněhy a svůj krok,
když prvně sněživalo ve městech,
ospalých nebo opilých
tím pomalým, zoufalým pádem.
Sníh se mi v očích rozplývá
a taje v jiný sníh.

Sníh je, co potká pád
dolů ač zápasí
se silou větru o udržení
ve vzduchu. Jako stařec.,
čeho se dotknu, to se obrací
ve zkazku smrti.

Sníh je, co zasypává dub,
a to, co pokrývá
trávu a holou zahradu.
Sníh je, co promění
trávník a pěšinu
v podstatu bolesti .

A strážce ve spánku
se vrací sám do očí dítěte.
Strom, nádra, podlaha
jsou jeho údy, z očí
se kůže rozrůstá,
obroste celý svět.

Dítě je, co se nevyhne
pádu, jako ten stárný sníh.
Vzdorovalo mu tak,
jak v kyslíkovém stanu zápasí
stařec o další dech.
Narození je hrůza ze smrti.

Sníh je, co musí tát.
Nemohu otevřít
záplvám vody dokořán.
Slunce se vzdálilo
a sníh tu padá dál,
a stále něčí pád.

.....

Čert nevyskočí zpod tohoto víka.
Ať dolehne, jen co mu zlíbá paní
zkrížené ruce, jejichž polaskání
už postrádá, a prsten nebožtíka.
Dolehne-li kdy něco, ať tlak víka.
A ona při tom dřevě už se brání
stu důmyslných lstí, jak na počkání
vyvolat pláč, který se nedotýká.

O rakev nejde. Byla pořízena
jen jedna z mnoha jiných. Netoliko
že ho tam zavřou, ale musí v zemi
být jako všichni, sam, hluchý a nemý,
netečný k drobnostem, z kterých se žena
celý den hroutí. Funebráci, víko :

.....

Tvůj dopis ličí,
co vidíš z okna. Rozhodl ses
věnovat pozornost
mezi obecními dmký a šedivými městy
zbořenému opatství,
jehož kameny si zaslouží zmínky kvůli
proporcím, liniím z jedné hlavy,
i když ta hlava je mrtvá. Píšu ti
ve starem podkroví,
kde mi zelen javorů jako souře
zaplání moji zimní
vyhlídku na hranaté kvádry stejných domů.

Javory tu znamenají minulost,
neboť osadníci měli rádi stinné stromy.
Ve starších blocích
ohavné domy s dřevěnou krostou jako náš
připomínají

německé obchodníky,
kteří odešli z vlasti, aby se vyhnuli válce.
Venkovský Michigan
je přijal. Je to sentimentální,
mít jejich domy rád,
že jsou tak hřmotné jako oni a že také
stromy jsou únik.
V Americe, minulost existuje
v knihovně.
není to vítr na starem kameni.
Ten vítr vane v tobě,
jako energie, a lopatky mlýna se točí.

Nezmerne hlasy troucí

83.

troucí lži ve svém soupeření o projev,
jak listí z javoru.

Ale ty cesty nazdařbůh a dvanáct ročních dob
nám dopřávají pohyb.

To máme sami na sobě nejraději.

Většina tvé země

nám závidí nejhorší domy. Kdyby

se dalo, odprodali by

opatství americkým sběratelům. Tady

se někteří pokoušejí vystavět

nové opatství bez architekta

a bez myšlenky,

jen aby vyjadřovalo ten beztvary
obrys národa.

Všichni se rozletí jak suché listí.

A ti nejlepší z nás

se milionářům připodobnili, místo aby

je vyvlastnili, sami

bez dějin, drancujeme dějiny

A vracíme se s kořistí

hradů a pagod, chrámů

pro všechny možné bohy,

jež vyzýváme ve vypůjčeném šatě,

s patnácti jazyky,

ktě komolíme, ale z poezií dobře přeloženou,

a se sbírkou

ode všeho, co se kde událo .

Snad tohle kamenné

skladiště bude podvočnější

nežli původní trosky,

ale kdo nemá rodiče, ten adoptuje svět.

.....

Tohle je tlusté zvíře, medvěd,
a zčásti vyhynulý pták.
Křídla mu směšně visí na ramenou,
jako by to měl klíční kost.
Potlouká se po sídlných cihelnách
na kraji města, kde s úsměvem
požírá květiny. Požírá je,
neboť je miluje,
neboť jsou krásné,
neboť ho milují.
A po noci tloustne.
Vláci obrovské břicho
po příkopech v mokřem listí
říjnových parkovišť,
ale ví, že v tom panděru
jsou pole vlčího bobku
a lány hořčice a máku.
Pohlcuje slunce.
Naproti přes údolí
ohnívá vítr květiny,
ve ztuhlem povětří visí ptáci,
za noci přijdou lijáky, a ráno
pokážde v mlze stoupá letní slunce
v tom břiše.

Pstrosi & bapíčka :

.....

Tady se s námi nakonec všichni sejdou: městská
čtvrť, víc k západu, doupe proměnlivých
morálek.

Tvářemi vzhůru : všechny
mé tváře obráceny vzhůru
k slunci.

1

Letní mžení smů se sklání ke stromům,
až v mé hlavě narůstá dálka
jak antické loďstvo
kotvící nehnuté na obzoru.

Neuvěřitelné změny. Obnovování.
 Vějíř mě ničí proštípuje
 každý den malý vzduch
 sem a tam, až je z pokoje
 květinová šmouha.

Důvěrnost bere na sebe lidskou podobu...
 svléká ji jako kůži.

Rty, oči,
 pokašlávání drobných krajek,
 zrcadlené pokradmostí noci.

2

Dnes večer jediná hvězda,
 dračí oko.

Prázdnota
 dává znamení.
 To někomu připomíná,
 že tam pořád ještě je.

3

To jsou ty prázdné vteřiny,
 které vyplňuji sám sebou. V každé
 nějaké poznání. Kompletní
 výpověď.

To zde je barva, pohyb,
 pocit závratné krásy
 Let

Jak
 artista na š trapezu
 když se předkloní
 s nataženýma rukama

a žasne, že protějščí hrazda
 se opozdila

Kořen
je rovněž
jakési zvíře. Nějaký
totem. Neposkvvrněný
a planoucí jak oheň.

Nehybné oči, začouzené zuby
ulice. Temné individualní
vědomí.

Zvíře
se hýbe.

Naříkající
měsíc v černých
závojích. Obrovská
samice. Tvář
žluté čuby. S černí ,
podivná, posmívaná
jako ten totem. Spící
zvíře. Z Zdroj
děsu. Když se
probouzí. Pod
jejím kluzkým
masem. Pach
útroš
na zemi. Černé
zduchané chlupy, ostrý pach
uvnitř. Zimostřez, léto,
vymilovaný milenec
si číhá k prstům.

.....

Africké Blues
mě nezná. Jejich kroky, v píscinách
jejich vlastní
země. Černobílá
vlast, noviny
hnane větrem po dlažbách
světa. Ta
necítí,
kdo jsem.

Síla
ve snu, pokračmé
odsávání odvahy, vítr
zvedá písek, oči
jsou něčím zaseknutým
v nenávisti, nenávisti, nenávisti,
chodit cizinou, řídí
svá umírání nezávisle
na mém. Těmhle
hlavám říkám
můj »lid«

/A kdo vlastně jsou. Lid. Měl bych se oto
zajímat, já hnusný. Kdo
jsi, aby tě zajímala
plochá bílá břicha
dívek, umírajících
v chýších. Černý. Sloupané měsíční
světlo na mých prstech
jí zalezá pod
šaty. Kde
má manžela. Černá
slova metají písek
do očí, prsty
jejich neznámých mrtvých. Jejichž
duše, oči v písku. Má barva
není ta jejich. Svétlejší, silý muž
mluví. Uhýbají. Me vlastní
mrtvé duše, můj takzvaný
lid. Afrika
je cizí země. Ty

jako každý jiný smutný muž tady
jsi American.

.....
Ty dny, kdy bylo docela v pořádku
být zločincem nebo umřít, pošťákův syn,
plný dvoran a brakové četby, za stánkem s
horkými párký
nebo na parkovištích krásného pivovaru.

Ty dny, kdy jsem se prodral kouřem sychravých
sobot,
ukryl oči před mladými čističi bot a před jejich
sestrami
ústa a tělo. Chodil jsem rychle a vždycky sám,
hlídal jsem to laciné město, jako bych si myslel
že se nadme
a pukne jak můj zkažený dech je může dát znovu
dohromady.

Kolem novostaveb a malých bank mé doby. Počítal
jsem kroky
po asfaltu nebo po nové dlažbě a vlekl se za
sluncem jako park.
Fantazíroval jsem o životě skutečnějším než
řeč nebo ty anonymní
rybí trhy velkoměsta. Třásl jsem se za soumraku
když mi zbývala
ještě dobrá míle do kopce,

abych se dostal domů. Koho jsi tehdy
míloval, Mussolini? Co sis myslela,
Lady Day? Doslovný rébus představ
jsem býval a můj pach byl kontinentem
známé poezie. Chodil jsem dlouhou cestou,
pořád tou dlouhou cestou a do příkreho kopce.

Ty dny jak jediná táhlá píseň, monotónní
a slibující. Rychlý krok, ta věčně ostražitá
chůze.

Všechno vedlo sem, do tohoto pokoje, kde
vzpomínka

rdousí přítomnost. A budoucnost můj milý, je už
dávno pryč.

.....

Zelený neónový sníh víří. Rybářna
zavírá. Počomní obchodník se klaní
v pilinách, jiný chce znova nasadit
plechové kloboučky na prázdné lahve od sodo vky.

Rybářna

zavírá. Černoši ve čtyři ráno
spí, klímají nebo objímají
stoly. Pokladna markuje
šestadvacet centů.
Baliček Lucky Strike.

Jazzový kapelník zvrací
a uštvane vyhlíží
z telefonní budky.
Je tam s bílou ženou,
o které rodiče nevědí,
kde je.

Štěstí ho opustilo. Obrali ho o prachy. Vrátil se domů a masturboval, úplně trop. Můj přítel.

Paměť je velká. Dlouhý výlet do džungle. Fuj, tak utahanej, když tam dorazil. Musel si sednout. A pokukovat po mksx po holčičkách.

Nic není tak nevinné jako nevědomost. Nic je nic. Můj přítel.

Měl ve zvyku sednout si a pokukovat po matce. Včera zemřela. Volal mi. Dnes se sejdeme v baru.

Můj přítel je starší než já.
Jenže,
jak se říká, je naivka.
Masturboval,

poněvadž ho obrali o prachy. Přišel taky o ženskou,
o tu ho obral jiný žid. Přišel o svoje umění v tom tunelu plném mrtvých
Taliánů.

Fuj, a byl utahanej, když dorazil

do džungle. Zvěř /
se mu mksx
smála.

První zpověď

.....

Krve mi hlavě bušil nával,
jak jsem se ščoural v budce arů,
kde za záclonkou pokašlával
ten, který světu dělá vrhu.

Okýnko cvaklo. Naklanel
tu ke mně mně vesmír scvrklou schranku
a poslouchal můj výčet zel :
Lok piva z tatínkova džbánu,

mé smilstvo, lakomství a pýchu,
z kasičky líznutého důra,
kterým jsem milou svedl k hříchu,
jak jsem se koukal, kudy čurá.

Rozkolísanéisky vah
sedaly zvolna jako kal,
a já tu se svou vinou v tmách
pekelnou sírou jasně plál,

až, jako sypou ptáčkům z ob,
mi nadělil pět otčenášů,
k nimž, duši drhna dvojnásob,
u mřížky jsem si přidal nášup,

když plný cherubínské záře
a milosti jak celý svět,
jsem vyplázl jazyk na faráře -
hambálek, kam Duch svatý slet.

.....
/Na nápěv staré americké písně/

V jednom věhlasném lokále v Secaucusu
dáma & v tchoři se vztyčila zpod ubrusu,
zvedla kostnatý prst - kdekdo od piva vzhled -
a už začala zpívat, zrak ztuhlý jak led :

»Kdopak z vás by to řek, jak mě vidíte stát,
že jsem bývala dáma, že krutá jak kat ?
S žádným ožralou, pánové, nikdy ní krok,
nebyt tehleto mizerné drahoty drog.

O mých nožkách se hádali pánové kol ,
že svou bělostí dají i labuti gól.
Kdyby nosík můj kýchnul, tak do, heavási
malá růžička ze zlata dopadla by.

Sedm zoubků mám zlatých a párátka k nim.
Ničím jiným než stovkou si nezapálím
svoje viržinko - ze zlata stočený plát -
o kus popela začnou se vandráci rvát. .

Tak mě zná celý Biltmore, mně připíjí Ritz,
piju pivo jen lahvové, od čepu nic,
a když v Astoru biftek mám na snídani,
s každým soustem mi vymění pro stírání.

Bourák větší než stadion, fáro všech far,
vzadu havajské trio a soukromý bar,
a ten vůz byl tak rychlý a tišší než vzdych,
ale minuty šlý, než se kolem vás min.

Kone sami mě vítali na dostkách,
a já sázela na všechny, z prohry mám strach.
Teď jsem pro chleba pod sedlem denodenně,
a jen očka mi závoďí po koleně.

Pomni, holka, že krásu ti odnese čas,
jak ten běloučský jetel, co spálí ho mráz.
Zadek od baru dál, časné vdavky jsou grunt,
jinak budeš jak sud, a co říká, to špunt.

Až ti nabídne chlap, že by projet tě vzal,
maš co dělat, když od těla držíš ho dál,
a pak zůstaneš u cesty, dělej co chceš,
misto koz maš dvě pýchavky, na šísce pleš."

Lokál řval, ale hostinský přetrh nám hec,
šel a brnk, a tu patrola než bys řek švec.
Než ji odvedli, stihla nám poslat pusu
v onom věhlasném lokale v Secaucusu.

.....

Husa, co snesla vejce ze zlata,
vyvrátila si krk,
výkonem svého zadku dojata.
Chceš snášet ? Ani mrk . . .

.....
/Z cyklu »Záznamy post Factum«/
Franku Brownlowovi

Ne hedvábím, leč tvrdou býčí koží,
kančími kly, zobákem labutě
odění chodí bozi po světě.
Pryč, ženo, pryč, sic na muželském loži

porodíš divný kus. Když pro bohy,
samorodně, nekvete doma štěstí,
jdou za lidmi a stanou na půl cesty
ke zvířeti. A muž má parohy.

Mezi tím, co je fakt a co jen zdání,
nebeským chlívem a tím na zemi,
má muž snad věčně vlastní ženu bránit
před dvěma extrémý ?

Jak nemít vztek, kdo vázal slintáček
batolátku, které měl za své dílo,
cpal kaší, zasvěcoval do hraček,
když hroznýše v postýlce nuškrtilo ?

Kterépak dítě spinká netknuté,
když nebe dokořán dští na zem řaly ?
Neřekne žena muži, ať si spalí
svá řídlatka, po stisku labutě ?

Postavit se jim. Ať ta sebranka
táhne. Do nebe, kdejaký kus boha.
Ať na zem nepronikne ani noha.
Pak zase kleknout, zabít beranka.

.....

Byla ba se mu z náručí
vykradla, nebylo však s čím
se vykrást, byl tu sice kříž,
stříbro dost dobré k židovi,
jak dlouho jí však vystačí,
a co jí zbude od něho,
až jinde kradmo vyhoví
objetí muže jiného ?

A tak ten sen zas odesní
a vzhledne tam, kde rafije
už sprovodila ze světa
sta nocí, ale nehne se
z místa jak ona, zakletá,
z postele, kam ji noc co noc
celá ta léta přibíjel
mezi dva lotry, sebe s ní.

Akt : Žena krácející dolů po schodech

.....
Tak zvolna, jako padá sníh,
plet citron, který zezlatavěl,
se sluncem splývá po stupních,
na sobě nic. Tím méně v hlavě.

Jsme lační dole v úkrytu
na tlukot stehů, z kterých sálá
ten vzduch, nesoucí otisk rtů,
ježž procházejíc, rozhoupala.

Ta víla, velký výron vod,
snaší svůj sestup jako kápi,
až dojde na poslední schod
a gesta v jednom tvaru stáplí.

Za Hnědou řekou

.....

Na Hnědú řeka, jako na zlomené pěti prst,
Líné se vlekla lesem a prachem cest.
Ležela přes ní kláda dubu a my po ní
lezli jak opice, neohlédli se ani
na hloubky dole, oči upřené na druhý kraj,
neboť tam naproti prý ležel ráj.

Byla to módní kopie, kterou si usmyslil
potomek bohaté psí vdovy - z čubky syn,
co měl rád upravené parky, oholené stromy,
bludiště živých plotů, sochy elegance sama.
Kamennou královnu tu měli. "Dívku s hedvábím",
přikrytou právě včas přes rozevřený klín.

Odpoledne jsme si prohlíželi „Skon
posledního kentaura“, hlavu na prsou,
celá ta lidská půle doznávala city
lásky a osudné vábení ke zvířeti.
Návštěvník vedle nás byl krajně rozhořčen
z míšení ras a odsoudil umělcův čin.

Šli jsme pak dál, přetancili jsme odtamtud
pod dubu zpátky. Z lesa za rájem vylezl had.
Žádný princip zla jsme nezjistili, jenom
sádelnatý tweed nad hadím zjevem strnul.
Triedr, zaostřen na ptáky na stromech,
do ráje poučil oči, všecek ohromen.

.....

Vítr se louдал přes zelený vrch,
a když nahoře potkal slunce, zmizel
jak rozehrátý kus vosku do země.
Pod jižní svah ulehla fena,
a požazé divoké šeříky
otvíraly úchvatné pece vůně.

Žena se uvedla do šera parku,
Fraskot vyschlých nohou dolehal k feně,
k šeříkům, divokým a spícím.
Léto k ní stouplo jako rozvodaněné,
puls její horké vůně ji vyháněl
z komůrek dobře ovládaných vášní.

Zastavila se. Květy stoupaly
a plály ve vzduchu a trávník xxxxxx zvolna
prováděl před ní salta. Vrátila se
k těsnému salónku, kde se podává čaj
a suchá večere, kde lžička urovnává
lísteky na dně porcelánových snů.

O její smrti jsme se dočetli hned zrána.
Na břehu z-šatů cár, kabelka vysypaná.
Svázal-ji, znásilnil, a na krk kamen -
měla pryč volno jedna sestra, dosud panna.

První chleba městečku přináší řeka,
do kostela se musí přes její
šíři očištných proudů, do nichž stéká
z pobřežních vesnic věčný příliv pomejí.

Dezinfikovaný hlas pana faráře
vykládá, kterak On na dřevě zmíral,
okamžitě cosi tušíš, to však jen hovoří
o velkonocích, vstalť jest této chvíle.

Někdo tu lamentuje, že jsme vůbec vstávali,
někdo je zaduman z té ranní zprávy,
dítě svou panenku po straně chlácholí,
umíráme na tvrdém dřevě lavic.

Všude je smrt, v rozvláčeném kazání,
ve výkřiku té neslyšitelné lne
modlitby, vpětnících, jež chudě zazvoní,
i venku v povětří aprílového dne.

Na řece, v jejím tichu velebném,
rybářské pramice spouštějí háky.
Kdo nemá naspěch, čeká toužebně,
opřený o zábradlí podél řeky.

Jestli nas vidiš za blátivou stenou,
jak celé hodiny lovíme prázdné síť,
panenská paní, snad už vyproštěná,
vidíš tu naše klbouky jak zahon kvítí ?

106.

Velikonočním ohněm se nech korunovat,
ale květinový průvod masí domů,
nechceš-li před večeří vstávat z hrobu,
můžeš se tekoucího chleba napít sama,

a když tě ráno hnědá voda vleče
nežtečně dál kolem katastrof,
dýmajících měst, dětí s míčem,
nerozumných rybářů, krav,

pod mosty, kdes už mýto zaplatila,
až zvedneš zrak, než vpluje do moře
v té hnědé kaře náklad prosákleho těla,
dojata loučením, netruchlí nad hořem

sveho snu. Očima strnulýma provždy
na svůj prožitý sen se ohlédní.
To hoří živí. Je to tak, mělas pravdu.
Kež dojdeš spásy za těch těžkých dnů.

.....
Přehled kuriózních zpráv vyváděl z klidu
g = m . c² ,
bylo jen další záhadou,
svědčící o existenci židů.

A Paříž : Celé odpoledne v cizí mansardě
skleničky sotva oschly,
pilo se na ty osly,
co řídí svět tak nervózně a hazardně.

Spád našich mejdanů byl někdy prudký,
kde kdo tu házel rýží,
tlusté holky byly v ráži,
svět sypal konfety a moudřeť prapovídky.

Válka, to byla ~~mmžžžžž~~ první manželka, s níž
člověk pohořel.

Ido prohrál, kdo byl v právu,
ne dělalo nám hlavu.
Pes vespod nebyl o nic lepší než ten nahoře.

tu a tam po whisky, v přestávce k ranu,
jakýsi žalář
rozpaků vrhal stíny na tvář,
tvář nocí, těch blednoucích modrých návů.

Jen sectam ohlédni - než došlo k placení,
co pádů a co sladkých blues to bylo
/ ó židi, ó Hirošimo/-
ládná generace se tak nebavila jak ta ztracená.

.....

Losí nohy bořily sněhovou kůru
a vlci jako stín se nesli po zemi
na lovu losů, zmrzlých zaživa.
V konvi tál sníh a žena vešla
ptáka za roztažená křídla nad uhlí.

Sníh zapečetil okna, svíce ozářily
štedrovečerní stůl. Ptačí pečeně stydla
z dlouhé modlitby v chladném pokoji.
Při slovech díky hoch váhal, je to hřích,
jíst tohle stvoření zabité v letu?

Zabil je sám, na Štědrý den ráno
si osaměle vyšel na sněžnicích,
sníh kroužil, ztišila se vánice a pak
doutřesku pušky zaslechl smrtelný výkřik,
sledoval tichý pád a zvedl úlovek.

Původně nechtěl střílet. V tom tichu
tlukot křídel v něm náhle probudil
lásku, prsty mu v rukavicích křehly,
a chlapec, vyhladovělý, se v duchu ptal,
odváží se stisknout spoušť? A stiskl.

Modlitba teď chválila jeho zlý skutek.
A na talíři pták
civěl na jeho zaraženou chuť.
Nedalo se než podvolit, zabít a sníst,
jedl tak, jako prve zasil, s úžasem.

V noci na sněžnicích po zavátem poli
si znovu říkal, ke komu ta láska?
Jen třpyt hvězd na sněhu a žádná odpověď.
Pak labuť rozepjala k letu křídla, studený
severní kříž, zrcadlo a vzor skutků na zemi.

Až za konec

.....

V přírodě není volby -

květiny

kývají hlavou po větru, slunce a měsíc
jsou to co jsou. Ale nám
se zdá, že zř to skoro máme / nejen
dostupnou smrt /.

Je to energie : pavoučí nit : ne snad
"žít dál", ale oživovat, draždit, rozpínat :

Někteří z nás to mají, vynucují si to -
prací či smíchem, nebo i
aktem koupě, pokud to je všechno,
nač mohou vložit ruce -

dívky, které se tlačí v krámech, kde je světlo,
 baryy a spolehlivé sny - taková živá
 touha. Bývá to pro ně svátek,
 utkání v ringu, mystérium, pouť.

Nemá to ten půvab, jaký má
 tráva, pokorné rytmy, pád
 a vzestup listí a hvězd :
 je to jen cosi
 stálého. Jako sůl :
 vezmi to nebo nech.

Řezbaři ve dřevě a tak dále, každý zatracený
 řemeslník to má, když pracuje,
 ale není to
 otázka práce : zněkoho
 to vyzařuje i v klidu. Možná že
 jde o citlivost, vůli reagovat -"/rozum
 nemůže poskytovat nic jakožto
 reakci na touhu"/ snad
 skřípění zubů, vůle dojít
 právě o tolik dál, až za konec,
 za jakýkoliv konec: začíná, být, a vzdorovat .

.....

Žába pod tebou,
kolena skrčená,
jen z času vyskočit

pes vedle tebe,
očíhává tě, hledá
tvůj pach, neutvářenou představu

vzdávám se snahy
odpovědět si na otázku,
Miluji tě dost ?

Stačí, že tolik
jsem tu. A určité,
až přistihnu

tvou hlavu, jak
dobývá pravdu
ze tmy obklopující to nikde,

jako když labuť letmo
polapí komára zrkzrkzrk
z hluboké kmmmm oblohy,

nepřestanu se ptát sama sebe,
Miluji ho ? ale začnu se
radostí smát

Mé černé slunce, má
oděská slunečnice,
na kotnicích ti zvoní
ostruny z tatarského zlata,
stojíš přede mnou vyšší než deset
věží jeruzalémských.

Tvůj jazyk našel
můj, pivoňky obracejí
své hýřivé bohatství
k lampě, to ty tu hoříš,
Černé moře tě zpěvem probouzí.

Probud' libanonská cella,
cedrovou kalafunou natři smyčce,
probud' jezdce z tundry
k lovu na tygra.

 Tvá pleť
chutná marmarskou solí,
srst tveho těla na mne
vrhá síť.

 V zavřených očích xkám
vidím zaoblený
obzor, kde tma
v tvém světle oslní. Tvá náruč
mě v pádu zachytí.

.....

Schodiště není
ze třpytivých vláken,
zářivé mizení,
na němž se nohy andělů jen mihnou, nemusí ani
došlápnout na kámen.

Je kamenné.
Růžový kámen, který nabírá
sálavě měkký tón
jen proto, že obloha za ním je nerozhodná,
pochybná
noční šed.

Schodiště v ostrých
úhlech, bytelně stavěné.
Andělé zřejmě musí skákat
ze schodu na schod, maličko se vždycky
nadnést na křídlech :

a člověk, jdoucí nahoru,
musí si odřít kolena, pomáhat si
i rukama. Otesaný kámen
mu konejší tápavé nohy. Ovane ho šum křídel.
báseň stoupá.

Pokrytecké ženy, jak málokdy hovoříme
o svých pochybnostech, když pochybovačně
utešujeme muže v jeho pochybách.

A jestli nám na stromech v Mlýnském údolí,
kde sladký déšť vějeje v západním vzduchu,
zpocený bílý býk - básník řekl,

že máme kundy šeredné - proč jsme
nepřiznaly, že si to také myslíme? /A co
je na tom? Pro oko přece nejsou :/

Ne, jsou to temné, scvrkle, huňate
sluje Luny... A když nás
naplní temný šum, jakýsi

chlád k životu, býváme příliš
ženy, než abychom se
přiznaly k něčemu tak neženskému.

Psychicky okázale si jako kurvy
hrajeme, hájíme - a nic
o tom pak nepovíme. A ty své sny

tak frivolně ořezáváme jako nehty
na nohou, přistřihujeme jako
vlásky.

.....

Ve zlatých ústech květiny
černý pach jarní země.
Žádné lebký už na psací stůl,

ale pronikavě
zkoušel smrt - jako by nám byla třeba
nových způsobů smrti ? Ne,

žádné nové
metody smrti netřeba.
Smrt si v nás dál

zkouší tu divokou
vyhlídku na život,
jakou měl Adam.

Zlatou hubu, úsměv nakřivo
má na západě luna
za černým oknem,

Calavera jara.
Nerozumíte mi ?
To mluvím o životě,

jak přecházíme z jedné chvíle
do druhé a do té
další, jak dýcháme

smrt v jarním vzduchu, jak
víme, že smrt znamená také
hudbu, které se k tomu zpívá.

Monology syna Saulova

.....

I

A tak, náš první náklad těžkých, medových
vánočních stromků.
Potom zas přijde sladký Ježíšek. Vysoko na
korbě
zelené chvojí lehce vyraží jak ~~zima~~
stehna mladičkových milenek,
zatímco vnná pryskyřice, dar jednoho ze
Tří králů,
mokvajíc pod lehkým popraškem sněhu, zvolna
stoupá
jak mléko mrtvých. Praví se, že tento rituál
narození

prý matky přežijí. Dokazujeme to svou 117.
liturgií. Já však své teorii nevěřím a je mou
kletbou, abych snil, jak mě v hloubi srce
obdařil požehnáním muž, který seděl pod
kvetoucím stromem v rozhalené bílé košili,
temný obličej x zjasněný,
a vyprávěl mi příběh jednoho otce. Já však
ukradl poklad otce svého. A splacet nemohu.

0 svých holých
narozeninách jsem mu svedl plachookou ženu
s jantarovými vlasy. Tvař se jí belela jako
břiza.

na lněném pecnu polštáře. Teď v Adventu mi
její šalouněná
měděná rakev opět září před očima zelenavým
světýlkem běhny. Ach, klukovsky jsem se
v tom paláci

dodnes pokoušel svest její panenský přízrak,
ještě však slyším cvakot černých zubů, jak se
brání

kořenům keře v barvě /jablka/ nebo/ krve.

II

Jen maličko jsem medu okusil na špičce prutu
svého, a maje oči dokořán, seznal jsem, že musím
zemřít. Dejž to Hospodin, na víc než to, děl otec
neboť ty dozajista zemřeš, Jonathane, avšak Pán
byl vyslal spásonosného beránka z nitra houští,
a ptak jsem živ. Ó, nepobral jsem moudrost
otce svého,

dar to byl šetrnéhoBoha, že mne cestou ranil
slepotou a vyslal, abych bloudil, notně
posedlý a zcela

jednooký, přes oceány Odysseeovy /prsty mé ženy
krvácí zatím jako prsy na nedokončenou tkaninu/
Ačnepobral jsem otcův rozhled, seznal bych přec
svou chybu. Neboť jen maličko jsem medu okusil
na špičce prutu svého. Skrze Pana spřízněn jsem
s tím, který zabil krále obrů steblem vraženým

III

„Daleko z cesty doleva na pahorku mírně zvlněném,“
nemohu jíst, můj synu, na patře ve stodole, černé
deštěm, ač ležím na zádech a k smrti hladovím,
nemocný, ve špinavé košili, boky mi probodává
kopí bronzové slámy, a on tu vedle mě, zvědavé oči
ve tmě dokorán, už dvakrát balil do hadrů mou potem
zborcenou nahotu, když jsem se sebe sval pytlou. Vinu.
Kriste, že mě tu ve stodole můj hřích neopil vínem
Nebo že neležím v řetězech pod dohledem vládné

stráže,

svalnatý, šeďovlasý římský hrabě, jehož svlekli
a nechávají hladovět. Vešla-li za dlouhého deště
do stodoly

promoklá černooká žena s dítětem u velkého prsu,
slabostí jsem se nezmohl na slovo. Šest dní už.

zvrací,

vykládal syn, kradený chleba, i když mu ho rozžvýkam
a krmím ho tou kaší./Vím, plakal jako dítě, když se
snaží

udržet na živu ohromného zeslábleho ptáka./
Na mléko pro něj nemám, říkal. Slyšel jsem její dech
a cítil, jak mi její pohled sjel po nahé noze

a odvrátil se.

Seděla mlčky, schoulená s dítětem v klíně. ~~Text~~

Potom vstala

a vzdychla: „Počkej. Musím si usušit šaty. Nechám si
plášť.“ A podala synovi dítě, vešla do zakouřeného
letního stínu stodoly. Jak se svlékala, ach, Bože,
v žálotě nezakusím už tu dávno sladkou touhu
po těle hebkém jako vespuďu stehýnka žab. Já

myslel,

že už jsem mrtev. Rozplakal jsem se. Přišla blíž,
ve vínové rudém plášti z vlny. Zavrtěl jsem hlavou.
Přesto si ke mně lehla na rozdrčená žlutá stébla

slámy

a pak si po jedné straně uvolnila zlaté ňadro,
plné

jako ty hrušky, na které se v září opile třesou
včely.

Stáhla mi hlavu dolů. Tak, říkala. Tak.

Stáhla mi hlavu šků dolů. Tak říkala. Tak.
A její prsty
mnuly a vetkávaly mi svůj život do vlasů.

IV

Ve snu vím, že vidím otce svého, krále Saula,
bronzovou bránu domova proraženou dubovým beranem,
soukromé komnaty rodičů vystaveny pohledu

neprátele,

jejichž hrabe okované boty dupou v síních,
derou se do dveří, za nimiž se tisknou matky,
jako by líbaly dřevo sloupů v naději na zázrak.
Vnitřek domu rve křikem. Dvůr odráží na nebeskou
báň /a její chladné hvězdy/ nářek žen. Padesát
svatebních komnat, výstřední chloubu jeho dětí,
dveře

posázené kořistí barbarského zlata, doutná v
sutinách.

Otec si na zestarlou, rozechvělou hruď
připíná zašlou zbroj mládí, opáše se mečem a pak
jde

na smrt, Hle, pod otevřeným temným nebem

masívní oltář

z kamene pod letitým vavřínem, v jehož stínu dří
všichni drazí domácí bůžkové. Matka i sestry
se choulí na oltářních stupních jako holubičky
zahnané horkou bouří, drží se příbytku bohů,
a když spatří krále oděného zrezivělou zbrojí,
matka ho plísni, že je blázen, ptá se kam to jde,
a jemně usadí ho k modlitbám u posvátných světel.
Náhle se v sloupovádi zvučícím ozvenou objeví

bratr,

an z řevem utíká před houfem nepřátel: ~~Kromášek~~
Pronásledován.

výsměšným obrem, který mečem doráží na jeho
mladé udy,
proběhne dvorem, dlouhou řadou komnat, až se
s úpěním

vynoří, aby před rodinným oltářem prolil svůj
život

v kalužích, jako semeno, jež přijde nazmar, či
vino obětí
rozlité po kameni. Otec pláče, že se toho
musel dožít,
aby mu před očima synové krváceli jako vepři
na porážce.
Prokleje vraha bratrova a mrští kopím. To jen
chabě
zazvoní o štít, utkví a pak spadne z bronzového
přicha.

Obr pak vlece otce na pltář a smýká s ním, oplzle se tu klouže v krvi roduňy - v levici krouťí vlasy starce, pravici zvedne svůj zrudlý meč a pohrouží ho otci do sráče. Můj otec nezemře na poli slávy. Jeho bílý bezhlavý trup se kutálí po bezejmenném břehu.

Y

Jestliže je pŭlměsíc, jen otisk posvátného
kopyta,
ukázal Kadmovi, kde nají Théby, co tedy: láska
Médejina mi odkázala Korint, když se potácela
proti slunci, povražděné děti /myslím zas na tu
horkou
mladou neter, již jsem měl na lůžku/ na krku
jako bílé
neohrabané albatrosy, či básníky jak mrtvé kachny
na svém
panenském klčíně. Prchala šílená ve voze rudém
jako plamen,
na němž se hadi pářili jako ty falešné
odznaky lékařství, hŭl Merkurova nebo Aaronova
/jehož bratr obživil v košíku uprostřed posvátné
lidské trávy/. To v téhle scéně s hady odsoudil
bůh
Tirésia k jeho ženské polovině života : Nuže,
mŭj milý synu Bellerofonte, nestav se šíleným

jako David, tvůj druh v umění, jenž nechal ženu,
 aby ho z domu zponštěla v prouteném vozíku. Ach,
 já vím, jak i sám Saul /umělec to nebyl/ míval
 u huby pěnu, den a noc proležel nahý, aby věstil,
 když mu David nasadil parohy - ten, který hrával
 na lkavou loutnu žalmy ze srdce nás všech.
 Chromý a šeredný syn Jonathanův po otcově smrti,
 nevěda o příteli otcově, zpotil se před Davidem
 jak dívka, nevěřil, že král kdý v mládí také
 miloval či byl též posedlý jemnou kletbou básníka.
 Ó, milovaný synu Bellerofonte, tys také třímal
 otěže okřídleného koně - tvůj bastaraský bratr
 Odysseus se skrýval v dřevěném a čekal, až ho
 porodí. Nekamenoval bys jako on mučednického Řeka,
 ani bys neputoval jeho dávnou drzou cestou
 labyrinthem. Odyssea jsem měl s dcerou zloděje.
 /Ty půlměsíce, znašky vypálené na nohy dobytka,
 se vtiskly do cesty k jejímu domu./ Odysseus
 byl nabrán na rohy, když došel k Minotaurovi, a tys
 můj synu, chromý jako on, žebráš o bédný chleba,
 shozen

nakonec se hřbetu vzosného Pegasa, ten jako souma
 osel s citlivýma ušima, nosí teď na hřbetě Diovy
 slesky. . .

Spadl jsi do ostružin jako podezřelý svatý,
 jen aby

tvé bdělé oči osleply, aby sis zlámal nohy,
 na nichž jsi tančival. Leč jako Orfeus nebo
 tonoucí Arion,

ani tys nemohl ženám uniknout, a jedna odmítnutá
 zalhala jako žena Putifarova - kdýs jednou olovem
 zasáhl bezútešnou bradu Chiméry a její horký,
 doutnavý dech jí počal tavit rudu do hltavého
 chřtánu.

Ach, synu, na sténavém břehu houfy xantských
 béhen,

rujných po barvě klisen v říji, sukne zavížené,
 hnaly se za tebou, aby ti uřízly tvé mužství .

Neboť doufaly, že básníková krev jim v lůně
vzkypí
a obtěžká je. Hle pláču pro tebe, můj kleštenecký
synu,
milovaný Bellerofonte, a zpátky na mohylu
valím zas
stupňový kámen svého truchlícího srdce.

č n o r 1 9 6 0

Návrat

.....

Přicházet domů, do toho útulného závětří,
kde hoši z naší party
plešatí v podnikání
a psi mě ještě poznávají po čichu...
Je to dost mrtvé město
po dvaceti letech přeludu.

Dlouho mě máchali,
příboj mě otloukal,
zanášel ke dnu, poháněla mě
kupředu zelená
těch nervózních vod, až jsem našel
sve vyčerpání, světlo světa.

Nic není mrtvější než hlavní ulice na malém
městě,
kde ctihodný jilm chřadne
a tvrdne v dehtovaném cementu, kde ani líteček
nevyraší, nespadne, neodolá do zimy.

A pamatuji se, jak býval kdysi plodný,
jak všechno vycházelo jasné
v hodině důvěřivosti
a v létě mládí, kdy v té ulici
bývalo skoro až příliš stínu,
a tady, u oltáře podlehnutí,
jsem potkal tebe,
ná smrti žízni v těle do času.

To byl ten první růst,
dědic všech mých chvil,
oběť každé další ratolesti,
čím dál tím víc se zelenal a stínil příliš.

A teď při mém návratu domů
trčí podél ulice oloupané filmy jako hůlky.
Měřím o stopu víc, než když jsem odcházel,
a nevidím si hlínu u nohou.

Někdy však přistihnu myšlenku, jak matně krouží
se skelným pohledem
nad jménem bez tváře, tváří bez jména,
a na každém kroku je vyplaším. Lekají se,
ty oslí uši, lysé
jak ptačí holátka.

.....

Otrava ze zimy
mě popadá, New York
mi vrta nervy,
když procházím
rozrytou ulicí.

Pětačtyřicet let,
co dál, co dál ?
Na každém rohu narazím
na svého otce, vmých letech, živeho.

Odpusť mi, otče,
má ublížení,
jakož i já odpouštím,
komu jsem
kdý ublížil.

Nevystoupil jsi nikdy na Sión,
zbyly však po tobě
smrtelné dinosaurí šlápoty
na kůře, po které
teď musím já.

.....

/ Mary McCarthyové /

Stýská se mi po černém inkoustu,
po sépiích, po dubnu, po komunistech
a po bordelech města Florencie -
po všem, i po těch britských
teplouších, co se potloukali v kopcích,
i po té zimnici a horečce,
co přicházela jednou za měsíc
a nutila člověka uvažovat.
Jablka tam byla lidštější než tady,
ale trvalo to, než ta oslepující
zlatá kůže dozrála.

Tak zranitelní jsou ti malí krabi,
vlekoucí zadek jako žehličku
ve starobylém krunýři,
ostrícový kostěný ocas
jak dělaný, aby je dítě popadlo
a vyhodilo na smrtící břeh.
Ach, Florencie, patronko
krásných vražd na tyranech :
Tam, kde věž Starého paláce
proboďává nebe
jak injekční jehla,
Perseus, David a Judita,
vládcové a vládkyně krve,
řeční polobozi od Kříže,
se tyčí s mečem v ruce
nad zarostlým,
beztvarým tělem státě
obludy, každě vnitřností
a odřezky pro utišení smečky :

Soucit k obludám :

Soucit k obludám :

Možná že člověk vždycky zaujímal chybné
stanovisko -

jestli tak znal, jestli tak miloval

přesprávilš Davidů a Judit :

Srdce mi nad obludou krváčí kalnou krev.

Já viděl Gorgónu.

Ta erotická hrůza

v nemohoucím prsatém těle,

které se rozteklo jak pomeje.

S očima v sloup, co proměnily despotu v kámen,

useknutá hlava se houpala

vítězi v ruce jak lucerna.

.....

Celé oko jak červánky zardělé,
ve staré ráně v rohovce to sukka cukalo.
Viděl jsem věci temně,
jak v akváriu skrz nemyté sklo.

Celý den jsem nevstal z postele.
Prokouřil jsem se nocí,
Jedině při vzplanutí sirky pokaždé
zamhouřil oči.

A venku letní déšť,
var všeho, co tu ožívá, co tlí,
padal, jako když píchá špendlíkem.
I nový život shoří pod kotly.

V očích mi loupá.
Nic nezpronevěří.
ten dům, kde se můj první zoubek houpal
na klíce u dveří.

Nic nezpronevěří
tu trojúhelníkovou skvrnu rzi
tam na červené střeše,
ty keře, ani stín tam pod keři.

Nedám si pokoj pro oko
jestřába, co se tam z knížky dívá.
Červenohnědá bizoní hřívá
na nohou, jeden asketický spár

zařatý suverénně vysoko
v nebi. Říká,
oko za oko,
zub za zub.

Nedá si pokoj chlapec u klíčové dírky,
svého kukátka,
když bílá ženská těla v koupelně
zasvítíla. Od mládí mě oči bolejí.

Nic . Není oleje
pro oko, není co nalít
na tu vodu nebo plameny.
Jsem utrácený. Z mé šichty kdekdě je. . .

.....

Člověk utlouká čas - co jiného.
Už nepomůže ani pátá láhev whisky,
hozená horempádem do řeky,
i tu zatku to vtáhlo.

Špačky cigaret na lačný žaludek
propalují levhartí skvrny na nočním stolku.
Minerálka ve sklenici z umělé hmoty
v koupelně bublinkovatí .

Už nepomůže, když se tělo, dobrácký
vorvaní tuk, potápí celé míle -
oceánské a chrlí bělost.
Harpuna mokvá. Šňůra se napíná.

Když hledá sousedy, jména se v okně zastřou.
Roztržíte oko spatří jen skleněné nebe.
Zoufalství má kovové zabarvení
hadru a vody v pozinkovaném kbelíku.

Kdysi mu byla blízko,
jak voda neživému kovu.

Prohlíží její schůzky v kalendáři.
Soupis obvinění.
Telefony v ohmataném černém notýsku.
Toulec plný šípů.

Její nepřítomnost syčí jako pára,
v rourách to zpívá...
I zrezivělý kov má nějak fungovat.
Chrápe z železných plic

a slyší Evin hlas,
jak upěnlivě prosí o svobodu
z dokonalé bubliny ráje. Žádný hlas
nepřeruší trhaný, rajský sykot hada.

V krysí pasti okorává sýr,
mléko na misce s vločkami kysne,
žiletky a klíče od auta
svítí z popelníku.

Utlouká čas ? Venku dva strážníci
na koních klapou ulicí v dubnovém dešti
kontrolovat, kdo zas přetáhl parkování —
pláštěnky žluté jako forzytie.

.....

Jak pudl plave tuleň tabulí
svítivé soli. Hřbítov na vesnici,
pár kamenů, pár borovic a žár
prosáklý pachem benzínových par.
Jakési smítko v oku, neřku-li -
kaz, temný, tenký, téměř vlásku zvící -

otázka, smyčka? Vše se může stát.
Je-li svobodná vůle, je to kaz,
Mé smítko v oku, ale bez zábran
jak milost, jestli dobrotivý Pán...
Já vím,. Záchvěvy těl. V tom žaru nás
vše zaskočí, nic nelze předvídat.

Manželé k stáru : Hrobní kameny
po dvou, půl letopočtu pod jmény -
Na jeden zítřek jedné svobody.
Rázem z nás dvou mám před očima kostry,
dva kameny, náš křik, lačný a ostrý,
Jak ploutev žraločí tne do vody.

Dvě pavučinky, téměř bez hmoty,
tu žily, uléhaly, vedly dům.
Tvé prsty proplétaly kdysi me
a rozeznávaly v nás stovky strun.
Bídna vesnická slavnost : Trouseme
si z prstů léto do tmy nicoty.

Nakloníme se, jak nám horká vlna
zavalí těla, celá otupená,
hotová jen se stáhnout do duší,
dvě smítka, omnichž oko netuší...
Mxššš Naděje zoufalců, vydána v plen
kazu, kterým je každý obdařen.

Figurko zkroucená jak otazník,
jak uslyšíš v té tmě můj chabý křik ?

Óda pro něžný hlas

.....
/Jo Ann/

A občas vidím ve studené noci že jsi zvíře
JAKO ŽÁDNÉ JINÉNA MÁŠ ZVLÁŠTNÍ PACH JAKO
VŠECHNA, A MUJ DECH
a energie ti jde vstříc.

A vidí lásku jako invenci a hraje ji extempore
A já který neumím milovat dokážu milovat
tebe.

Ó TOHLE TOHLE TOHLE JE TA BOLEST
ŽE KOPNUTÍM NEZBOŘÍME
zdí a že je nevidíme.

A nebolí mě nic dokud tě neucitím. A já
 má tě necítím. Dech námi hýbe. Dech je...

A víc než toto je, že jsme nesmírní a čistí a
 otevření - zamknáti v sobě
 a vychazející ze sebe kreslíme ve vzduchu tvary
 které jsou. A tak se posunujeme. Pohybujeme se
 a nikdy
 nezachováváme své formy ale civíme
 na ně obracíme se k nim jako by tu byly. Tohle je
 má ruka
 s pěti prsty mé sráče nervy plíce
 jsou tu a částí mne
 a pohybují se
 Nemám jinou formu než lži a zbavuji se jich.

J sem tvar a potkávám tě
 na ostří tvé a mě kůže.
 Měníme se a mluvíme a tvoříme své osobní
 historie. Jsem vše co cítím
 a co ty vidíš a čeho se dotýkáš.
 Nejsou jiné zdi kromě těch co stavíme.
 JSEM NEMOCNÝ A ZMATENÝ A ZBAVUJI
 SE TOHO :

Nervy jsou mrtvé neboť necítí hlad či bolest
 neexistuje žádný triumf kromě ztroskotání. Toto je
 poslední proslov serafína nebo šelmy ochořelé touhou
 po změně a po chaosu. Pokoj zakázané lásky ke krás
 zub v naší hrudi. Co vidíme je skutečné a na omak
 schopné co cítíme je krása /KRÁSA/ co bijeme je
 nenáviděné co čicháme voní. To kolem mne je má má
 nevěsta jestliže odkopnu tvary toho kolem určené
 pro ženu svět a nerost pro vzduch pro zemi pro
 oheň a vodu pro stůl židli a krev.

//NENÍ ČAS LÁSKY V BOLESTI LÁSKY ČI TVÁŘI

VE VZDUCHU. HLE.

volám je a nepřicházejí. Stále
tam však jsou zatímco já jsem v extázi a kouším
oči

uvnitř pokoje a vidím prostor. Indo tisky.
Zelené
fantasticky vzorkované záclony na zdi. Zlaté okrové
sametové závěsy
s lehkým nádechem bílé a neviditelné. Markují
prostor.

Mezi všemi věcmi. Svědčí že tu není čas ale prostor.

A ty stojíš v tom ve všem. Je to tu. To všechno.

než část. Je to skutečné. Když vidím ruder
a zelene

/jako orientální vzory/
na zdi. Jasné tak jak vidím že jsou nad zácilonou.
/Abstrakce tváře potravy a vody/

Když se hnu oči zklouznou po nachové sametové pohovce.

Poškrábaná

hnědá podlaha. Oranžovo-růžové
kolkování. A není to počátek toho co musím říct
a není to skutečně.

TO VŠECHNO JE STUDENÉ STUDENÉ A PRAŽDNÉ
PRAŽDNÉ STUDENÉ STUDENÉ A. TO JE VŠE.

Prostě si myslím že není žádný prostor a že jsme tuhé postavy tady uvnitř. Jenže víc než to. Jsou oči

/to je lež
nebo není/

137.

a pohledy lásky. prostor je studený a prázdný.
Nebo je bez teploty a naplněn tím co je
skutečně.//

A TO JE ZTRÁTA A NEZNAMENÁ NIC

krom toho že jsem vyřizen.

Smutné opakování.

Začít uboze není žádná ztráta pro nic.

TO VŠE JE MODROŠEDÉ / NEBO ČIRĚJŠÍ/

. PRÁZDNÉ A STUDENÉ

a já nemohu dál.

Nebo jdi dál - že toto není žádná nálada.

Nýbrž

způsob existence hmoty - a lásky.

A JÁ NEVÍM CO ODTUD ŘÍCT

Hvězdy jsou daleko a studené tak žhavé pro oči

jimiž je měříme. V prostoru a chladu

V CHLADU V CHLADU V CHLADU V CHLADU

V CHLADU V CHLADU V CHLADU V CHLADU

A DALEKO ODTUD

a my nejsme chladní ve svém prostoru

a nejsme chladnokrevní

a nejsme lhostejní. A já to nemyslím

jako metaforu nebo fakt.

Ani jako ten čin jímž to je.

Shýbat se u potoka a nabírat vodu do šálků.

.....

TO JE TEN NESMÍRNÝ SEN O NÁS ŽE JSME
HRDINOVÉ ŽE MÁME ODVAHU

v krvi : Že jsme živý, živí :

Že nejsme wianni lží vize vnucené
nam samým

námi samými. Že jsme site vize proměnili
ve skutečnost :

A CHYTLI JE DO PASTI

Ó JSEM SLEPÝ JAKO KVĚTINA A BEZ VĚDOMÍ

nevidíme nic než banality.

Rozlámejte formy a obsaďte reálné pozice :

Toto je skutečný svět.- čirý a otevřený.

Květina se pohybuje a její smysl je v pohybu
a přenašení iontů

to vše co dělá je vnímání

a vize

Ó ROZLÁMEJTE FORMY A POCÍŤUJTE NOVÉ

VĚCI

Prohlašuji že jsem láska já který te nikdy
nepoznal

a nově miluji.

Má ruka se mi jeví růžová a bílá a modrá

a velká. Oči mám bystré

a vím že láska je vzduch. Akt

a nic víc. Že jsme serafove

cherubíni a hrdinové náčelníci a pozi.

To je ta slepá bezcitná záležitost poznání

že v něm podvědomě kráčíme a pachtíme se

a nic lepšího nás nenapadá. To je

SVÍCE

a tvar světla.

Ruka a paže zvěstuje všechny věci
a přitahuje zrak k mluvící tváři

vypovídající z nitra těla.

Jsme vytepáni do ohnutého pně vzduchu a světla
a vytváříme to zvíře kolem

a šíří se z nás záře která se rozplývá
ve světle.

JEN TO CO JE HEROICKÉ A ODVÁŽNÉ NÁM ZPĚNÍ
..... KREV.
jsme ztraceni ve svých nitrech a osídlech
úzkého pokoje a světa a jestliže se neozveme
nevztáhneme ruce ven
a nesnažíme se uniknout z individuality. To je t

CO SLYŠÍM V SRDCI V NERVECH V PLÍCÍCH -
..... ŽÁDNÉ ELEGIE.
Jsem černá šelma a čistý člověk, zároveň. Bez
jakékoli
hranice či rozdělení. Navenek jedna bytost.
A V TOM SI KRAČÍM SVOBODNĚ
jako květy či krev
a nenávidím ty formy toho které děláš ty
tím že to ničíš abys to odejmula mému zraku
a hmatu. Nenávidím tě
v noci když jsem úplný a svobodný.
A vím že budeš zničena svými formami
a neviditelnými revolucemi a ja

dělám vše co chci a mohu abych to urychlil.
TI CO ZBUDOU BUDOU BOZI A SERAFÍNI
a nebudou potřebovat vzpomínku na tebe -
až na to že tohle je víc než krása
bez svatosti a sebepřecenění.

Tvá nemoc tě otravuje a ty
umíráš. Žádná pomoc
žádná rychlost tě nezachrání. A já
jsem ~~xxx~~ svobodný.

Svobodný od politiky. Svobody a pýchy aby tě
provázely. Přecházíš
od zděděných mýtů k mýtu sebe sama. A děláš
gigantickou planoucí zkvrnu jako ten šílenec
van Gogh.

.....

ANO. TEN PROKLETÝ VESMÍR

Vždy kvetoucí věčný utěsněný
otevřený systém - ciferník oscilujícího proudění
od konce do popředí - technicolorový objekt
mimo čas

HVĚZDY - HVĚZDY - MLHOVINY - A VÍRY
stárnoucí energie která zifantastičuje sama sebe.
ŽIJÍCÍ SOCHA PÍSNĚ :
/Aréna zálibné sní o metazoích.
Helium se si vysnívá Mlečnou dráhu./

ŽIVÝ JAK MOŘE :
Kde, to všechno, začíná
tam budu.

Poznáte mě podle zakřivených rtů
- A VÝBUCHU SMÍCHU

S a n F r a n c i s c o 1 9 6 4

Hroznová kůra

.....

Dva dny žij o vodě. Třetího rána se napij, po čtvrthodince pak sněz své první hrozny. Za pár neděl jsi chlapík. Očista je to prostě, hlad ne pro sebe : pro to, co z tebe je živo, co visí na srdci je krab.

Zpočátku to má říz. V kostěné číši kobylinky, med, ten pokrm pouštní, a džbány chladnou ve zdech. Handelova promluva zvučí v hvezdaném podkroví otázkou, kolik je nám čeho nezbytně - ta rozvernost vážného člověka .

Ruměný kolos, jenž tě střežival,
se blíží k sloupu, nad hemživou pláž,
kam, nejša, vnáší lesk, jejíž odráli
nedávní návštěvníci. Teprv pak,
až jako krejcar ztratíš poslední
iluzi smyslu, zemlíš natolik,

že tělo v působnosti stalice
Plnost, zároveň s holou planetou
Odlivem, pozná přikováním v děs.
Shledáš, že je ti třeba jednoho:
na patře neznaš dosud slast, ba ani
naději na ni. Do soumraku pak

maš z těla břeh, nezdravé nížiny
žebráckých negrů s rancem na hřbetě
vzplanou jak dávná města, jak jedenkrát
nezašla časem. Za přílivu, byť
přívětivá, jsou dosud pochybně
lidnata, leč i vzácná, aby vše

neselhale : aby pak po Handelovi
neuléhala usmířené zvěř,

či nazítří, až slunce překročí
vinice, nemocný už nemusel
dělat, že nelze v tomto ovzduší
z lítosti zlato, z lásky slonovinu.

V pohupech kyvadla, čekajíc třetí dítě,
má sestra ležela s nohama nahore.
Jetel a blatouchy šimraly do tváře,
přeteklé nad pŕlměsícem houpací sítě.

Nohy ji zlobily, už zase žilka praskla.
V částečných plnostech tu ležela i tak,
se slívou nakousnutou, s párem děvčátek,
která si za domem zkoušela jako naschvál

pohyby po ní, dosud málo povědomé.
Zavčas je ale ovládnou, vždyť vyrostly
v přesvědčení, že z nich vychází naprostý
pŕvab, zatímco ta, z níž vyšly ony.,

ze sebe záhy vydá jako smrt svou plnost.
Ale že děcka se jí zdála unylá,
s nezvyklou těžkopádností se pohnula.
Nebyl to její život, co musela unést.

Tak, teď si všichni dáme mléko, usmála se,
jako by měla ta nevystavená kost
skrýt tlukot toho, co v ní začalo už růst,
jako se hodiny přesypou tím, co hlásí.

.....

Střetli se v milování jako ten,
kdo šest dní zacházel s tím, co má růst,
si venku myje ruce k večeři.
Zlatavý odlesk nebe ve džberu
přijímá jeho ruce pod chladnou,
toužebnou hladinu a smývá s nich

vše mimo to, co jedna ze druhé
obsáhne skrze svůj paterý vjem :
chebné teplo, způsobilou dlaň
a nehet, jejichž tvar už dávno znal,
dřív než k ní došly, takže po ten čas,
co voda laská ruce v čerění,

má v očích volný čas na mladý štep,
na hlasy zvířat, když se blíží noc,
na louku, světla v dálce, na nebe,
do něhož naposled ponoří tvář,
a ex ta se zatřpytí : ty zřetelné

odlesky temných rysů ve zlatě : -
Jenom když krůpěj, kterou ucítí,
jak stéká po bradě či po nose,
ten malý svět oblohy naruby,
ukápně čistě, zčeří podobu:
svět za světem tu padá donebe,

a tolik ještě zbývá, u kamen
když prsty semknuté uvedou v chod
jistotu s náhodou, avšak pomalé
palce, nebo když čítá z iluminací
o sklizni, potopě a mateřství:
to spí, aby mu z rukou vzkličilo.

.....

Světlo vstoupilo v olivu
a bylo olejem. Ohromně blede kameny
zářily v dešti zevnitř. Měsíc mu zbělel vlasy,
tomu, jenž potom vystoupil ze sloupů
a zabláňel si oči. Po celém
kraji nalezal staré ideje
ležet napospas živlům.
Z příbytku bohů jenom tu a tam
držely ještě základy v rovnováze
nebe utkvělých hvězd
nad dórským městem. Ostatek se valem
roztroušen, ryhované dříky zapadlé do bramboríků,
či hluboko do palčivé průzračnosti vody,
která mě týden nato málem
neunesla při plavbě domů.
Ale kde je vlastně domov - tyhle zdi?
Tyhle údy? Sám ten španěl u nohou
ve spánku pádí, ale kam?
Je podzim. Já je nepozval,
ty naduté a křehké hosty, co mí tu piji lín.
Vrátím se z procházky a najdu láhve
plné splínu, i ten svůj pokoj mám
zaneřádný pomluvou dalekých bolehlavů.
Někdy se ve snách utíkám
zpátky k opuštěnému průčelí panen,
a najdu tam jenom své vzpřímené
praprabáby, jak nahlížejí
do koule z ruž rudého českého skla.
Jak přibývá a ubývá, přivolávám
grácie, furie a sudičky, odstěhované
do vřelých, zářivých sídel mé vlasti, draperie
probite hřebíky, a není už co nést.

Zřejmě by rády věděly,
 co ještě dnes podpírá nebe.
 Začnu jim vykládat, jak v tom velikém ohni
 byla a i jiná želízka - umění, veřejný duch,
 nevědomost, šetrnost, sebeláska,
 sebezášť a stovka dalších,
 každé z nich rozpáleno na dotek, zasvěceno tomu,
 aby nás ubránilo nejhoršího. Jak jim nevěřím,
 jak bych byl neměl uvěřit těm paním, jak mi jde
 o věci základní: sůl, víno, olivu, světlo,
 ten výkřik -

Ne, sotva jsem vás vyjmenoval,
 a už tu přede mnou stojíte, urostlé,
 jedna za druhou, Essentialie,
 seřezané jak vaše sestry, karyatidy,
 nebo ti andělé z náhrobků, žárliví na své mrtvé.
 Zvlněné účesy, rty omšelé a rozpukané špinou,
 perfektní oči, prázdné pod tímto rozlehlým
 zinkem a dělovinou severního nebe...
 Tak tedy zůstaňte. Možná že systém
 si žádá alkoholu. Připíjím první sklenkou
 té poslední příležitosti,
 kdy jsem pojedl a popil v starém světě. Kež
 přežiju to, co obnáší a co já sam.

,.....

Jsou chvíle, Hansi, kdy se paměť docela
rozplyne v pár slzících očí, nebo rtů
prahnoucích pít z hlubokých zřidel smrti
tu svěžest, kterou ještě chápat nemusí.
V takové chvíli, jestli někdy, do paměti
vstupuje anděl tak jako král do šatu
chudého pastevce, jda konat dobrodiní.
Jsou chvíle, kdy je řeč jen dotek úst,
pokorně vtištěný na ruku anděla.

Odyseus

.....

/ Georgu Kirsteinovi/

Věčně to bylo totež odplování,
totež moře, nebezpečí stále stejná,
jako by kromě stáří nedospíval nikam.
Tam na břehu, který teď mizel v dáli,
tytéž výčitky a kdosi před ním stále
ta, která v rozpletání klubka vytrvá,
ta, s níž byl oddán. Byly ostrovy,
na každém žena, pouto ve svědomí,
jež třeba proplout, a jeden, kde byl doma.
Představa všeho, co kde zrazoval, v něm rostla,
až bylo jedno, zdali tedy zůstal
či odplul. A tak odploval. A není divu,
jestli si někdy ani nevybaví,
která z nich mu to při loučení přála
úskalí, jimiž by loď nikdy neproplula,
a která, nepravděpodobná, vzdalená a pravá,
je vlastně ta, za níž se stále plaví.

.....

Jaká je přece jenom vratká, takhle pevná země. Lamy tu odumřely na nohou, blikají a klátí se nad mokrou dlažbou, tma zívá sem a tam, roztahuje se a klouže po zdech. Spící domy se motají div neupadnou, ale nevzbudí se. Ozvěna kroků krouží jak potlučený racek, nemá kde přistát. Někdo povídal, že prý to takhle dopadne: moře je všude. A nejhůř tady, kde je tajné, dělá, že udrží své hory pohromadě. Kam došlápneš, půda se pohne: pod zemí je voda. Není kam před ní utéct. Cítíš, jak se pod tebou zvedá ten příliv, táhne tě x dolů, když u ženské zavřeš oči. Mrká na tebe z láhve, spláchne tě a stáhne do hlubin. Křik racka, chechot opilců, smích ženy - obrať se k nim zády a uslyšíš smích vody. Na tohle máš přece hřbet. Radši abys tu zůstal a přespal na místě jako ty lamy, vstoj. A pak se vrátíš na to drzé, původní čubčí moře. Na to máš přece nohy.

.....

I

Až na ty mouchy, až na to, že tu není dost vody, aby zrcadlila, mohlo by se zdát, že je tvář odpoledne jenom prázdné jezero., nehybná, lesklá, zařivější než zdání vody, až by se zdáním odpoledne stala celá ta třpytná hladina, svítivý prach, který tu stojí ve vzduchu, i zaprášene bobovníky a olivy, jež se lesknou, všechno nedotknutelné, dokonale utkvěle jako přelud v zrcadlení vzduchu. Nebo že odpoledne, tvary tak ztichlé žárem, svítivé do tak oslnivé nehybnosti, se zdají něčím jiným nežli jsou, zloaky a podobami zpola viditelnými pro svůj lesk, jako by utvářely jiný život, jiné bezžití, v němž se vše zrcadlí jak ve svém vzdušném přeludu. Až na tyn mouchy. Tam, kde kopce jsou jen jako lesk na zaprášeném závěsu, jenž visí mimo dosah, schlíplé stany pastýřů se naklánějí, stáda leží nehybně pod stromy a uprostřed nich muži rozvalení ani se nepohnou. A mezi tím, co je z tam, a zde tím rovným stínem bílé zdí už není nic : dálka je mrtva, až na to, že právě v dálce bzučí mouchy.

II

a ticho v dálce na kopcích by mohlo být ozvěnou ticha tady ve stínu té bíle

zdi, kde stařec sedí a hloubá o dálce,
o prázdnotě. Za ním jeho dům, bílé střechy,
ploché a klenuté, ztichlé žářem a denní
hodinou, dávají stín seč jsou, a nikdo
se ani nepohne, je to opravdu ten dům,
v nějž celý život věřil, do něhož vkládal
život jakoby do většího těla, nebo je to
teď najednou, v tu chvíli mezi přeludem
a espolednem, nějaký jiný dům, dál než
pastýři, ach mnohem dál, ty bílé zdi,
které sálají z jiné dálky, klamně,
sdánlivě známe, jsou však jen pouhou
představou, podle níž lze rozeznat tvář
prázdnoty, jméno, jméno, v němž se dá vyslovit
prázdnota. A přece je to ten dům,
kde jako vždy koná svou denní práci.,
pohyby rozkoše, jak je třeba, kde mluví
jménem pořádku a kde ho poslouchají
jeho synové, až na jednoho, na toho,
co vzal svůj díl a šel. Mezi starcem
a prázdnotou teď není dálky, doprovázel
syna až za dálku, do prázdnoty. Mouchy
mu lezou nepozorovaně po tváři, prolezají
zplihlým vousem, lezou po rukou, jež má volně
složeny v klíně, které leží v klíně jako
uschlé listí, a před ním ty špinavé stáje,
slepice ve stínu, vyprahlá pole, která
mu patří až k těm pastýřům, to všechno
je v jeho prázdných očích poušť.

III

Ale dálka,
vzpomíná, se nenarodila s odchodem syna,

nezemřela při jeho zmizení, a poznává tak, že prázdnota u něho byla na bytě už předtím, žila s ním vlastně stále, ovšem skromně, v koutku, pod jiným jménem, a jen zřídka ukázala svou tvář, většinou si jí tedy nevšimal. A teď při strátě jednoho syna, když jinak zbývá vše, nestraňuje se o to, co ještě zbývá, ale jen o lásku k tomu ztracenému, k tomu se přirovnávalo království nebeské/, sedí tu v prázdném odpolední, se svolením prázdnoty, neboť ta je pánem v jeho pustém domě, sedá s ním u stolu a hltá, vodí ho z jizby do jizby, jak mu teď všechny tváře ztráty, známé i ty, jež teprv tuší, všechny výplody zármutku a strachu, čerstvé i ty, které má v paměti, narostly jak otok v nestoudnou posedlost, jak se mu pasou na všech údech života, jak tam ustalují a zaostrují obraz na umírání v dalce, z dálky, na umírání po dálkách, na ten jeden odchod, jako na ten prázdný rám dveří, kterými odešel syn.

IV

Odešel těmi dveřmi
dy chtivě, nemeškal, ani se neohlédl,
odnášel sebou vše, co mohl unést
ze svého dědictví, vždyť byl v tom věku,
aby si vzal, co jeho jest, a otec
mu vydal jeho díl, vědomé by ho přece
nenechal postrádat nic, ani tu dálku
od jeho dveří. Odešel hledat něco,

co mu otec nedal, rozkoše cizích zemí,
 neznámí klid, snad něco nejasného,
 protože v dálce, cosi, co zřejmě musel
 sám sobě dát, cosi co nevědomky
 už vlastně nesl s sebou, nebo možná
 plnější tělo, jistější uspokojení, cosi,
 co nevědomky opouštěl, ale co musel
 opustit, aby to našel. A když byl promrhal
 své jmění v divokých výstřednostech a když
 shledal jen prázdnotu, když v dálce nenašel
 nic, sedí tu nakonec v chlévě a hloubá
 o prázdnotě o dálce.

Až na ty mouchy,
 co se mu hemží před očima jako důkaz,
 že odpoledne vskutku existuje, nebýt toho,
 zaprášená tráva, nečistá prasata, slamník
 a chýše, kterou sdílí, která svítí
 jak mosaz v nejpodivnějších místech, to vše
 by mohl být jen přelud, na němž on
 se nijak neúčastní, zvláštní podívana,
 složená ze známých střípků, zrcadlených
 v podivném světle, obraz prázdnoty
 z neobytného snění, v němž se mu mylně zdálo,
 že je doma, vše neskutečné, jen kdyby se dalo
 obrátit zrcadlo, otevřít oči. A všechno mezi
 koutem kde právě sedí, a těmi otcovskými
 dveřmi toho dne, kdy odcházel, bylo by jistě
 neskutečné, jakýsi obraz, na němž ~~na~~ on nemá
 prázdňný podíl - hlučné hodování, ženy,
 hedvábní, sloupořadí, složité rozkoše
 štedrého dárce, uprostřed těch prázdnot
 se jeho mysl točí jako zrcadlo na provázku
 v rozvalinách. Dálka je možná mrtva,
 až na ty mouchy, a místo prázdnoty,

do které zírá, by mohly hřbety spících
 prasat být těmi kopci v dálce za hejnem
 slepic, za stichlým vahadlem studny,
 za těmi poli kolem otcovského domu, chládek,
 ve kterém sedí, by mohl být rovný stín te bílé
 zdi, nebo by mohl aspoň ležet někde pod stromem
 mezi pastýři, právě z dohledu, ach, až na ty
 dotěrné mouchy, ten chlev by musel být
 hromádka popela, pasákův znečištěný šat
 žíněné roucho.

V

A tak tu v prázdném ránu
 starcovy myslí čekají výplody odpoledne
 mezi skutečností, která není jejich,
 a iluzí, jež patří druhému : pastýři
 čekají na kopcích, zaprášené olivy,
 pole, vahadlo u studny a bílá zeď
 čekají jako zatajený dech, ospalé tele
 tloustne a čeká, druzí synové spí u manželek
 v libých snech, čekají v prázdnotě a neví,
 že to je prázdnota, že musí čekat,
 že mouchy se mýlí a neutkvívají v ničem,
 že dálka je mrtva, že v temže přeludu,
 blíže než ty mouchy nebo pastýři, ztracený syn,
 váhavě klopýtá je prostřed prasat / k tomu
 se přirovnávalo království nebeské /, s nadějí
 pramalou, vykročí k domovu.

Změna dislokace

.....

Říká se, že je po válce. Ale z kohoutků
dosud teče krvavá voda a moje kočka
je nemocná a zvrací červy, kteří rysek rychle
lezou pryč. Možná že opouštějí dům.
Jsou to bílí červi, kropenatí kočičí krví.

Možná že je po válce. Znáám člověka,
který má roztomilý suvenýr, mrtvé a modré
oční bulvy nějakého vojáka, někde je
našel - tvrdě jak křída a modré jak přídlice.
Při řeči jimi pocinkává v kapse.

A v domě se teď rozmohli švábi,
trochu se jim motá hlava po DDT,
rychlí, tvrdí a čilí - lze je utopit,
ale chce to držet je dlouho pod vodou.
Říká se, že ten druh z Mexika umí letat.

Konec války. Přijal jsem to dost
klidně. Pokusil jsem se vymýt špínu
z vlasů a zpod nehtů, oblekl jsem si
čisté bílé šaty a šel jsem spát.
Slyšel jsem prach, jak padá mezi zdmi.

Historie literárního hnutí

.....

Když umřel Margrave, zdálo se mi,
že nic už nestojí za námahu. Řekl jsem
to Brumbachovi, a ten mi odpověděl :
"Výkyvy módy a vkusu mě
nezajímají. Velcí lidé byli
a velcí lidé budou. Záleží jediné
na člověku, rozhodující je člověk."
Pořád ho vidím, jak tam sedí
a doušek po doušku usrkává
kávu s rumem. Byl to tlouštík.
Z tlustých lidí jen zřídka bývají
ti nejlepší spisovatelé.

My zbylí
jsme se pomalu rozešli, sotva
jsme se ještě někdy viděli
a nepsali jsme si, protože
jsme si skoro neměli co říct.
Jenom Imphi a já
jsme to táhli dál s pocitem,
že jsme ještě definitivně neřekli
poslední slovo. Někdy, proč bych
to neřekl, si připadám podvedený.
Tady v Bad Grandsteinu je život
nudný, tak nudný, samá
věčná skála a řeka.
A řekl jsem si, že z Imphiho,
ač je to snad můj nejdražší
přítel, nikdy nebude žádný velikán.

Včera večer jsme všichni sledovali v televizi kviz, spojující zahálku se zábavou, ale pojednou se starožitný escritorio strýčka Henryho, u něhož sedával, když vyřizoval účetnictví, začal chvět a otřásat jak plačící žena a potom ze všech přihrádek rozkvetly květy / pro celý svět jak bitevní koráb v šiku, ženoucí se po vlnách a pálicí za mysem Finisterre/. Byl to pohled pro bohy. Noblesní nožičky mu začly tloustnout, zkroutily se a propletly, zapustily

kořeny hezky hluboko do brionského koberce okrášleného hvězdami prámulek. Drobná zvířátka se začala šmrdolit kolem a lezt na ten dědičný pultík a zaprášitelný oáza, který zůstal po strýci v nejsetmělejší roh pokoje daleko od televize.

Já sám, pokud vím, jsem pozoroval pozoruhodné změny pozorovaného předmětu. Květy byly modré planoucí modří kosatců a bylo cítit vlhkou teplou travu a čerstvý koňský hnůj.

Obrazovka nám zatím poskytovala s přiměřenou věrností obraz a hlas Narcissy, vzdělané policistky ze San Franciska, která už připravila sponzory o deset tisíc dolarů, nebezpečně rozeznala své Montalety od Kopulety a Kordillery od Gonorrhey v Hrách

Šekšpílské Laphutě z Navalonu,
tygrího jelínka v pomalované kůži herce,
jestli jste kdy něco takového viděli.

Když bylo po všem
a všichni šli domů do postele, nikdo
se nezminil xx o escritorio, který se teď
prohýbal pod tíhou ovoce a ořechů
a ptáků a veverek na horních větvích.
V přečtanu a jmelí měl vpletené hvězdy.

HLE PROSPERITA I V NÁBOŽENSTVÍ

Atlantic City 1957 /AP/. - Pastor presidenta Eisenhowera dnes večer prohlásil, že Američané procházejí epochou "náboženské horlivosti, jaká nemá obdoby", umožněné do jisté míry placenou dovolenou, osmihodinovou pracovní dobou a moderními vymoženostmi.

"Tyto plody materiálního pokroku", pravil Rev. L.R. Elson z Národní presbyteriánské církve ve Washingtonu, "zajistily volný čas, energii a prostředky k dosažení takové úrovně lidských i duchovních hodnot, o jaké se nám nikdy ani nesnilo.:"

Tady ve Vespasian-Carltonu se všichni div nepřetrhne náboženskou horlivostí, nese ustavičně křížují letadla v podobě kříže a nikdo v nich ani na okamžik neztrácí víru, a vlna, vlna duchovního rozvoje a prosperity neustále zázračně stoupá k úrovni, o jaké se nikomu nesnilo. V kostelích je nabit, na plážích je nabit a u benzínových pump je nabit, velký ocean boží je plný lidí na placené dovolené, kteří se modlí osm hodin denně

k lidským i duchovním hodnotám, k plodům, k volnému času, energii a prostředkům, ó Pane, k prostředkům zajišťujícím úroveň, jaká nemá obdoby, a k moderním vymoženostem, kterých je také vrchovatě.

Nikdy dřív, ó Pane, neměl jsi modlitby a chválu
ze zvoníc, hracích skříní a tanečních parků, ani
rozné oběti, tak nekonečné povznášející.

Nic takového nebylo, když v Palestině Job
usedl do prachu a plakal, hořce plakal,
když Damian líbal nakažené leprou na rany,
ni takového nebylo, nic takového nebylo,
když František pracoval čtrnáct hodin denně
výhradně pro ptáčky, když si Dante vzal
týden neplaceného volna a pár dní z toho
mu přšelo, ó Pane, nic takového tehdy nebylo.

Dnes ale převodovky zabírají, pneumatiky jsou žhavé
a led chrastí v šejkru a kněz žvaní
na kazatelně a jméno Tvé, ó Pane, je bráno
veřejnosti, zatímco plody už dozrály,
náboženství prosperuje a stoupá úroveň
a jedna moderní vymoženost stíhá druhou,
takže se nám nikdy nemůže stát to, co se stalo
Athénám a Karnaku a Nagasaki,
a Tvé slunce ani na okamžik nepřestane svítit
na duhového buicka v krytých podjezdech
nebo na Crise Crafta s vyšším životním blahobytem,
takže můžem být dál tím naramným národem,

jinž jsme,
bezbarvými lidmi s všedními obřímí letadly
a fungujícími soukromými letadly, lidmi, kteří
zastaví, nakoupí a pomodlí se, aniž vylezou z vozů
lidmi z hotelů, motelů, boatelů,
pokornými poutníky bez záruky a bez návratu,
a prosím Tě, dej si přešít šaty, které Ti dāme,
když nám dovolíš pokračovat a mít rok co rok
Miss Vesmír, posvět se jméno Tvé, amen.

Syn mě zve, abych se s ním díval
na dětský program - obrázkový seriál
v televizi. Myslel jsem, že jde
o nevinnou zábavu, ale jsem zděšen
nezastíraným násilím a nevraživostí
předváděného světa, který on bere jako housku
na krámě,
a kde lidské bytosti oblečené v myši kůži
jsou požírány padacími mřížemi a ochrannými rámy,
tráveny v zakroucených chodbách
organů, galoší, boa constrictorů
a kotlů lokomotiv, a pak vyměšovány
do vod, kde žralok, sépie a hlavonožci
už čekají s připravenými chapadly a čelistmi.
Zdá se, že v tomto světě není vůbec nic,
z čeho by se nemohl stát chrtán s velkým osamělým
zubem,

někdy se přes nekonečnou planinu
žene za prchající myši jenom
cvakající chrup, a přestože myš
nakonec zvítězí, ocas jednoho kresleného filmu
je vpleten do tlamy dalšího, na němž se její
překotná a hnusná agónie zopakuje
jen v jiné podobě. Můj syn už tohle všechno
viděl mnohokrát a ví, čeho se lze nadít:
nezdá se, že by byl rozrušen, nanejvýš se jen
mírně baví. Možná že ty staré kreslené filmy
se týkají spíš mého než jeho dětství
/ obří lidožrouti se atm podobají Mussolinimu /,
takže když jsou myši pozřeny kostlivci
nebo zmizí v prázdných erněních, když kmen

divokých černošských myší projde ždimačkou a pak je naskládán ve sklepe, může se na to dívat objektivně a kriticky, kdežto já jsem zdešen, když vidím, jak obři picassoidní rodiče schlamstávají a vyměšují své malé myšačky jak o závod. A když dobře naladěný hlasatel zvolá "Tak děti, a pro dnešek končíme", můj syn poslušně vstane a běží si ven hrát. Doufám, že tímto světem projde stejně bez úhony a že se jeho hrubší a nejhrůznější sny jednou nevrátí pro tak široký okruh diváků.

Zdi v pohybu

.....

Monackého prince
omrzely anglické dámy.

Měl jachtu
pokřtěnou jménem Hirondele.
Byla to sestřenka jachty Kaiserovy
a neter jachty carovy.

A prince zajímalo moře -
lepe řečeno, oceánografie.

A tak vybavil jachtu přístroji
a mosaznými přístroji,
nožáky, vylevkami a instrumenty
z nejkřehčího skla.

Také měl na lodi velrybářský člun
a celou četú harpunářů.
měl tam prílbu a brnění
do bitev na mořském aně.

Hirondelle se chvěla jako kapradí,
posádka stala v pozoru
a píšťalou volala kapitána na palubu .

2

ΣΧΥΧΣ S napjatými plachtami
plula Hirondelle pořád k obzoru.
V noci lehce klouzala
po hřebenech fosforeskujících vln.

A teď jsou v Pacifiku ,
moře je bezedné.
A z hlubin vytáhli
rybářským hákem velrybu, Leviathana.
Ulovili obří sepii,
měla deset chapadel, drapy jak kočka, zobák
jak papoušek
a velké zlovole oko.

Z velrybářského člunu vystoupili na mělčiny,
na hřebeny potopených hor.
Nachytali do sítí
plankton, chalupy a kraby, kteří se tvařili udívet

A bývaly tam noci, ó princí,
kdy jste si pohodlně lebedil
v listí granátových jabloní.

A všechno se octlo v lodním deníku.
 Nejvýznamnější mořské trofeje
 zanesli do lodního deníku.
 Tmavnoucí obloha, bouře
 i klidné dny -
 všechno, to všechno se octlo v lodním
 deníku.

3

Princ se vrátil - jako ~~byl~~ jakýsi hrdina.
 Vrátil se k dřívějšímu životu,
 k světlým Grand Hotelu,
 k ruským dámám a jejich věčným cigaretám.

Pak postavil muzeum.
 Je tam kormidelní kolo jachty Hirondele
 a také laboratoř, to podivné, vyrvané
 srdce lodi,
 po němž zůstávají rudé díry
 v palubě, která se vypařila.

A zde jsou trofeje:
 špacírka zhotovená ze žraločí páteře;
 hřebeny z želvích krunýřů, vějíře z perleti;
 korále, které ztratily lesk,
 když pozbyly měnávavých odstínů moře a nebe;
 a mořské mušle pod sklem,
 nudné právě tak jako knoflíky,
 přišíváné na šaty dívkami, které ztratily
 lesk.

Filipínské souostroví je vitrina
 a úsměv ženy v mantile.

Slámou vycpaný muž mrož
civí na potápěčskou přilbu.
Vzpomínají na Verdun a na Passchendaele,
na bitvi v mračnech bahna na mořském dně.

Takže nakonec celá ta oceánografie
byla jen pouhá zastavárna.
Neboť přivezli domů velrybí piány
a řekli: "raďte se podívat!
Je to docela obyčejná dveřní zarážka, nic
víc."

Neboť Levithan neexistuje
a moře není žádná záhada.
Neboť žralok, to je špacírka.

A tomu říkáme žít jako rozumní lidé.

4

Idioti!
I my jsme pro to,
aby vesmír byl zmenšen na lidské rozměry.
Jako bychom mohli vědět, co je lidské!

Nanejvýš tak pár věder mořské vody
a dobrý vítr na cestu domů...
Pak nás zcela určitě nic nezničí.

Podivná myšlenka, když vezmeš v úvahu
prach těchto sídel -
salóny, v nichž nikdo nežije;
tříska, která poraní bosou nohu
cestou k manželské posteli;
a nad tím vším Leviathan,
mrak ve tvaru lasičky nebo velryby,
Leviathan stoupající nad vrcholky střech.

5

Když muži hledali zlaté rouno,
nešlo jim o vlnu.

To oni byli těmi trofejemi, za nimiž se
plavili.

Oni byli to moře a vítr,
který je s řevem zaháněl na moře.

Oni byli těmi rybami,
které obralý jejich tenké kosti. To oni
v noci
povstávali v nové souhvězdí.

Zanechali po sobě trosky žádných lodí.
Na hladině nic nepluje.

Neboť oni se vzdali
proudům, které se valily z nitra.

Slavně se proměnili
v korunky květin, v rozklenuté nebe nad
mořem.

A ty, má země,
v těchto dnech jsou tvé zdi v pohybu,
v těchto nocích se větvíme mezi hvězdy.

Říkám to, ale pochybuji o tom.
Je vůbec ještě někdo na moři?
Jestliže je, už dávno ani nešpitl.

Povídka o slepičí polévce

U mé babičky se vždycky jedla slepičí
polévka
a mluvilo se tam o staré vlasti - hlína
a prkna,
chudoba,
sníh, který padal milencům za krk.

Tu a tam jim ze svých úspor
poslala něco do věma. Představ si
ty tváře, nabílené ~~na~~ rýžovým pudrem!
A nevěstu, která voní jak slepičí polévka.

Jenže Němci je pozabíjeli.
Vím, že nepatří k dobrému tónu to říkat,
ale je to pravda. Němci je zabili všechny.

x

V sutínách Berchtesgadenu
dítě se žlutými vlasy
vyběhlo ze dveří.

Německá holčička -
kukačka, jen kost a kůže -
že by se z ní ani nedala uvařit slepičí
polévka.

Sedla si u potoka a smála se.

Když jsme se pak brouzdali naslunci ve vodě,
usmála se na nás.
Její mechanické bratry jsme zabili,
a tak jsme jí odpustili.

Slunce září.

Stíny milenců zmizely.

Mají oči navrch hlavy; mají ke mně nějakou
prosbu -

chtějí, abych byl vážnější, než se mi chce.

Chtějí, abych zkejsl v té jejich hliněné
chalupě,

kde nikdo není elegantní.

Chtějí, abych chodil v obnošených šatech,

chtějí, abych byl chudý, abych spal v
jedné místnosti

s mnoha lidmi -

ne abych krácel pod ukázkově zářícím sluncem
k letohrádku,

ale abych žil v tragickém světě navždy.

Existuje

Podívej se! Z okna mám výhled
do ulic velkoměsta,
kudy se dokážou plazit jen životy
suché jak želvy - Galapágy touhy.

Je tam den černochů ze zrzavými vlasy
a den šílených žen v podzemní dráze,
je tamm den slova Terst
a noc slepce s elektrickou kytarou.

Já ale nemám povolání. Jak špion
čtu noviny - Místo hledá.
Určitě existuje tajemství,
které by všechno změnilo, kdybych je znal!

2

Mám nervový tik chudáka, jeho ironii.
Prohlédl jsem iluze tohoto věku!
Zvoní hrana a pohřební vůz se blíží,
za ním jdou truchlící pozůstalí, aby mě
pobavili.

Kráčím po hořící dlažbě,
po ulicích, kde se válejí opilci
jak fotografie obětí na civilistech
a trumpety se škrtí v elektrických rejstřících

Manekýnky na mě pohrdavě civí.
Vím, že se tváří
jako když to myslí celý de vážně.
A je to možné, že láska je iluze?

Když tma se snáší do nesmírné ulice,
vzduch je plný Erozu a šeptá si.
Oči a ústa se dokážou sejít v tichu,
protože se bojí, aby jim v tom někdo neza-
bránil.

3

Ó byznysmeni jak ruiny,
bankéři, kteří jste bastilami,
vdovy smutnější než jezerní břehy,
to jste byli šťastní, když jste se ještě
dokázali třást!

Mé oko však celou noc
prolévá slzy světla.
Hledám slovo. Slovo mi nejde vstříc.
Ó slabiky světla... Ó temná katedrálo...

Letní ráno

V New Yorku jsou celé bloky domů,
kde nikdo nebydlí -
čtvrt malých továren.
A je tam hotel; jednou ráno,

když jsem tam byl s dívkou,
viděli jsme v okně naproti
muže a ženy, jak pracují u strojů.
Občas někdo z nich zvedl hlavu.

Hračky, železářské zboží - ať dělali cokoli-
to všechno už dosloužilo.
Zestárnul jsem o patnáct let,
špatná léta a dobrá.

Tak jsem probil své šance.
A proč? Čirá lenost,
příjemné vzrušení nad jmhováním,
můj život, s nímž jsem se nesvěřoval.

Myšlenky u Pacifiku -
.....

dopis Waltu Whitmanovi
.....

Když škunery odvál vítr
za kopec - škunery jak bílé lebky -
v tomto salónu bylo hodinami slunce
a na piano hrál vítr.

Ale člověk si musí sednout
a věci se konec konců musí stát.
A ty "nesmírně přeplacené účty", Walte,
budeme, jak to vypadá, muset zaplatit znova.

Je těžké civilizovat, těžké měnit
navyklý řád;
a mladí, kteří jsou vždy stejní, donekonečna
zkoušejí Achillův osud.

Každý chce bydlet v centru.
"Svět horních poschodí."
A smutní profesori angličtiny
by jako obvykle byli nejradši mrtví.

Tady je ale moře a mlha,
čedá Léthé zapomění
a měsíc, klouzající z mlhy,
láska a její girlandy snů.

A já jsem se pohádal s knihami,
neboť o měsíci v jejich bájích nic nestojí.
A říkám temnotě: Ať tvá san přijde,
dám všechno, abych ji mohl držet v náručí!

W. D. SNODGRASS

Operace
.....

Z nerezocelových umyvadel
 přinesli horké prádlo a umyli mě,
 z roztočených odstředivek vytáhli studené
 hubky na krev,
 z kterých se kouřilo;
 zářivé rovné ostří svírané mrtvolně žlutou
 rukavicí mi klouzalo po žaludku
 dolů ke slabinám
 a vyholilo hnědé chlupy. Vyšel jsem z jejich
 rukou
 bílý jak dítě, ale nebál jsem se. Nestyděl
 jsem se. Pak mě oblékli
 do tenké, volné lehké řízi,
 dali mi křehké sandály chudáka Pierrotta,
 byl jsem jak školačka, která jde k prvnímu
 přijímání.

Nevyhnutelně jsem vplýval do spánku.
 Maskování zřízenci s čepičkami
 a v modrozelených pláštích
 postrkovali vozík zahalený bílými rouškami,
 tělo a na něm závislé jedy, unášené po
 chodbách
 kolem sročených pacientů:

nakažené tváře přísných, postižených
bacilonosičů,
plačící rodiny v jednom chumlu, zevlující
žena
shrbená nad zahnutou holí - někde ječelo
nějaké
dítě, pořád a pořád, - pak slepé ticho,
zdviž stoupající
do sálu, bzučícího, obrovského a osvětleného;
sinalý
hrdina,
připoutaný a očarováný, aby to podstoupil
za mne.

Probudil jsem se obklopen květinami, ženami,
 příliš slabý, než abych myslel na sílu,
 meditoval jsem celý den
 nebo klámal uprostřed stojících přátel.
 Teď v noci ležím
 jako hromádka pod prostěradlem, jak
 sněhová závěj,
 chodí za mnou ošetřovatelky, které
 rozzářeně říkají: Odpočiňte si.
 Naproti svítí řady kancelářských oken;
 dole světla aut
 trasují naše dálnice; náklady pod tmavými
 celtami,
 nákladáky šplhají vzhůru a hřmí a sirény
 snad
 kvílejí proto, že někdo uprchl. Je veliké
 ticho. V mé skleničce od brandy,
 plné květin a stojící na okně, je křišťálový
 svět
 vzhůru nohama, zpomalený a veselý.

Píseň
.....

Hle, muchomůrky číhavé
na trávě mlčí v žáru dne,
ačkoli přes noc vyrostly;
slunce je na troud sežehne..
Jsou bez kořenů, sinalé,
a plným právem chtějí sát
svůj život ze všech životů.
A já je přišel rozkopat.

I kolem našich stavení
je chladná hlína, dávný prach,
tak tuhá, vazká, neplodná,
děti jí hnětou při svých hrách
a snad i Bůh jí dával tvar
předtím než do ní vdechl dech.
Nosíváme ji květinám -
ta zem je silná smrti všech.

Ženo, my jsme ta žírná prst,
ta pokorná a sypká zem,
v níž naše vraždy prachniví
a staré smrti rozpadem
jen zúrodní můj pozemek
bez tebe, touhy po někom,
ač zapustil jsem kořeny
v tobě a jsem tvůj strom.

Universitní město na kopci

Stoupají po ctihodných cestách lemovaných
velebnými stromy:

děťo těch nou veaux riches; zvonkohra
z vysoké Zvonice noří jim hlavy do požehnání:
"Nechci si u vás hrát",
já už tě nemám rád."

Můj dům stojí naproti, na tom druhém kopci,
uprostřed luk, ploty zahrad polehly nebo
se rozpadají;

jeleni přicházejí téměř ke dveřím.
Neuvidíš to ani za nejprůzračnějšího jitra.
Bílí ptáci tkví ve vzduchu
nad závažkou a nad přilehlými domy,
vznášejí se pomalu, otáčejí klesají níž
jak vložky, které neviditelně padají na
malé město

ve skleněné sněživé kouli.
A přece dnes ráno za touto klidnou scénou,
za plachtícími ptáky, za dvorky chudáků,
za náměstím s obchody, mrtvým průplavem,
za svahem

kopce, jenž šikmo protíná vzduch,
zítrěk se rozednil už dnes,
nepokoje v Alžíru, na Kypru, v Alabamě;
v bezpráví zestárlé říše upadají
a Čína se shromažďuje potichu jako důkazy:
co řeknu mladým za takového jitra?
Je duch jediná spása? - gramatika také?
Nikoli; máji maličci nemají sklony k ~~xx~~
revoltě. Oni

jsou Běloši, štvaní neurčitou zuřivostí,
kteří se brání
svým impulsům s takovou pasivitou,

že by nad tím kvakeři zakleli. Celý den,

milý Bože, celý
den naprosto lehce nosí božstvo.

Vyhlížejí ze svého kopce a říkají
sami sobě: "Nemáme kam jít než dolů,
veliký cíl je zůstat."

Národy určitě budou mít zdravý rozum
zírají na svět - že ano -? - kam svět spěje?
A právě teď hodiny nemají už co říct.

Dubnová inventura

Zelený strom je v bílém, pučí
a kvete, jak už tolikrát.
A já se za rok nenaučil
nic z toho, zač tu беру plat.
Do vlasů sníh mi namrholí;
strom i já budeme brzo holí.

Strom víc má ze svěžesti zdejší.
Mé štíhlé žačky ve škamnách,
rok co rok mladší, růžovější,
kvetou, však nejsou na dosah.
Z hrušně se sype bílý snáh
a je jak lupy z vlasů mých.

Letos jsou dívky sladké, krásné,
musím se štípnout, jestli bdím,.
Smějí se a mě pálí dásně:
i o zuby už přicházím.
Po třicítce však nemohu
být mladší, hezčí, bez dluhů.

Před rokem, snad už po desáté,
sepsal jsem pro školu i dům
všechno, co bych měl znát - to znáte,-
a řekl otci, doktorům
a každému, kdo věří mi,
že teď už budu rozumný.

Nikdy jsem nepřečetl knihu
o knize, nedal na obsahy,
v idejích viděl marnou tíhu,
data jsem zapomínal záhy.
Ostatní lezli po tom starém
žebříku vzůru za dolarem.

Teď bílým límečkem se pyšní.
 Já z Whiteheada dal třídní práci,
 učil je Mahlerově písni.
 Bez pramenů a aprobací
 jsem jedno dítě učil znát
 motýly a jak milovat.

A zvykl jsem si před dívkami
 odseknout, zapřít se a řvát,
 dát ženě volnost - odešla mi -
 dát starci volnost umírat.
 Nenaučil jsem se - však již
 vítězit v lásce - smrt znám spíš.

Nemohl jsem se smířit se lží,
 že příští láska bude mladší,
 že oko miluje a měří
 jen jak se smyslnosti zráčí,
 že sil budu mít vždycky dost,
 a že náš svět je skutečnost.

Ti vědci slávy dobili,
 v žaludcích už je vředy hřejí,
 já ale vidím zpod brýlí,
 jak stromy listí utrácejí.
 A věřím dál, že i já sám
 - krom zlata v zubech - cenu mám.

Strom opadal, z dívek jsou ženy,
 přeplácím přepych ročních dob;
 trvám tím, v čem jsem urozený,
 jen to mě zdůvodňuje hloub.
 Je jistý půvab - bezesporu
 nás uchrání i bez doktorů.

Ty stromy stojí

Ty stromy stojí tu, vysoké, pod nebesy.
Stájí, i když já jdu, a hvězdy nad světem
přejdou strž v nebesích, větvemi zmapovanou.
Milenci o sedmé dál postávají kdesi,
když civilizace opouští s kletbou zem
a Snodgrass kráčí dál, prochází vesmírem.

Co dělat, každý svět se tvému domu vyhne.
Pohled však na měsíc a též si příklad vem
ze sestry na noční, jak cestou předem dahou
obchází pokoje, baterka tmou se mihne.
Tvé jméno je jak glejt, láska i verš je
v něm;
a Snodgrass kráčí dál, prochází vesmírem.

Jméno je absurdní, jak sperma zázračné je
a stejně osudné. Jestliže nemáš vliv
na nic než na sebe, nač básníkem chceš být?
Jen shluky atomů a jejich věčné reje
předurčí osud i střih sukni na odív!
Žena nic neřeší. Když to víš najdeš klid,
a nebe nad tebou pevné a důvěrné je.
A jestli se chce svět stát bojištěm,
zлым snem,
pak brýle otři si košilí jako dřív:
a Snodgrass kráčí dál, prochází vesmírem.

GARY SNYDER

Chvála nemocných žen
.....

1

Žena je plodná a kázeň
/contra naturam/ ji jedinež
mate,
neboť na ni, s hlavou na stranu,
s půvabně vztaženou a dotýkající se rukou,
čeká obtížný tanec, ale nikoli v duchu.

S rukou na rukávu: drží list jenž se
otáčí
v slunečním světle na pavučině;
způsobuje, že se třepe jako pstruh
v mělké vodě,
vytváří žabky a chladné močály
vysává klid: vřítí se kost
za netečnou panenku oka uzel roste
náhlé kořeny jej podpírají a zpevňují
déšť stéká s vršku lebky malé potůčky
smáčejí ústa
vlasy rostou jazyk se napíná - a ona
rychle otočí hlavu: ohlédne se zpátky,
jedna ruka
přejíždí prsty po hladkém stehně, a ona
vidí.

2

Pod tvým pohledem jablka zakysnou.

květy nerozkvetou,
 půda zbělá jako kost: mokrá rýže,
 suchá rýže uhynie na horském svahu.
 všechny ženy mají své zranění,
 ty co sbírají jahody, ryjí se v zemi ve
 flekatém světle,
 vyvracejí bílé kořeny z prsti, roztluckají
 ořechy

na kamení -
 nahoře na vysočině se šilhavýma očima
 nebo odpočívají ve stínu cedrů.

Všechny ženy jsou zraněné
 v jurtě či ve srabu, nebo v matkách
 nakupující v čistých šatech na předměstích,

choré oči pouštějí zemi žilou,
 nepovolte!! silný krk chrání od zlého,
 vás, m ladé dívky
 prvně svírané žaludeční křečí
 sbírejte suché dřevo a hořké trávy
 vyhýbejte se naší kuchyni.
 Vaše zahradní parcely, váš pestrý textil,
 ta chytré triky jak nosit děti
 skrývají
 krásu, jak roční doba či příliv
 moře pláče

Nemocné ženy
 snící o tanci dlouhých nohou ve světle
 Nikoli, naše Matka Eva: hozena přes rameno
 odvěčena do pekel.

kali/šakti
 XXXX Ale keď je pak peklo?

V měsíci.
 V měsíčních fázích:
 v chatrči z kůry
 schoulené před sluncem, pět dní
 krev odkapává mezi poskvřenými stehny.

Vršení kamenných základů

Naskládej tato slova
 před svou mysl jak skály,
 pevně zazsazená, rukama
 na vybrané místo, uložena
 před tělo myšlenky
 v prostoru a čase.
 Důkladnost kůry, listu nebo stěny,
 navršených věcí:
 kočičích hlav mléčné dráhy,
 roztoulaných planet,
 těchto básní, lidí
 ztracených poníků —
 vlekoucích za sebou sedla —
 a skalní stezky kde se dá bezpečně jít.
 světa jak nekonečná
 čtyřrozměrná
 hra go.
 mravenci a oblázky
 ve zřídleém jílu, co skála to slovo,
 to v potoce opraný kámen,
 žula; zbarvená
 tvarovaná ohněm a tlakem,
 za horka spojený křišťál a sedlina,
 to vše se v myšlenkách mění
 stejně jak věci.

Vzdálené přítelkyni

Poněvadž jsem tě kdysi zbil,
 opilý a pobodaný týdny trápení,
 a víc jsem tě neuviděl
 a tys dnes pro mne měla klidná slova,
 myslím si teď,
 že jsem byl větší blázen než ty,
 tys byla udělaná do laciného vína,
 mě držely knihy.
 Jednou jsi ke mně běžela nahá
 po kolena ve studeném březnovém příboji
 na zrádné pláži mezi dvěma
 bušícími spoustami moře,
 viděl jsem tě jak hinduistickou Devu,
 lehké nohy tančící ve vlnách,
 nadra jak snová nadra
 moře, dítěte a astrální
 Venuše, z níhž tryská mléko.
 A vyměnili jsme si slané rty.

Vize tvého těla
 mě držely v extázi týdny, byl jsem dokonce
 v jakémsi transu po tobě
 i tenkrát v zubařském křesle.
 Zkamenělou jsem tě našel znova
 v Zinnerově knize o indickém umění:
 tančíš tímto životem
 s půvabem a láskou, s prsteny
 a malým zlatým pásem, přímo nad
 nahým rozkrokem,
 a pomyslel jsem si, že je více půvabu,
 víc lásky
 v divokém devanském životě, kam patříš,
 než v tomto životě šatů a podvazkových
 pásů,
 který kdy dáš
 nebo dostaneš.

Seno pro koně

Jel dobrou polovinu noci
z dalekého San Joaquinu v údolí
přes Mariposu, nahoru
po nebezpečných horských cestách
a v osm ráno zaražil
s velikou fúrou sena
za stodolou.

Kladkou a provazy a vidlemi
skládali jsme slisované balíky sena
k hrubým santalovým trámům,
vysoko ve tmě byly skvrny lucinky
v puklinách šindelů, kterými zářilo světlo,
senný prach nás svrběl

pod propocenou košilí a v botách.
Za poledne pod Černým dubem,
venku na horkém výběhu pro dobytek
- Stará klisna očichává jídelní misky,
cvrčci vrzají v trávě -
,Je mi osmašedesát, řekl,
,a prvně jsem nakládal seno v sedmnácti.
Ten den jsem si myslel,
že bych nikdy nevydržel dělat to celý život.
A proto asi taky, hrome,
jsem u toho zkejsnul a dělal jsem to.'

Veřejné lázně

l á z e ň s k á
se obléká před zrcadlem,
lázeňská s pěkným mateřským znamínkem
a v červené sukni si mě prohlíží:
jsem jiný?

ch l a p e č e k
na zádech, polévaný horkou vodou,
je potichu, kulí oči,
nevyzpytatelně
čurá

d c e r y
drží a drhne svoje dvě malé dcery,
které se vrtí a vřiskají
s mýdlem v očích,
ždímají si vlasy
vážnýma rukama manželek,
pokukují po mně, ukazují, zatímco on
jim mydlí a umývá
duclaté sevřené čumáčky,

nakoukne jim do uší
a pleskne s nimi do horké vykachlíkované
vany.

s chlapcem ze statku opáleným do hněda,
vrásčitým starcem
a studentem zpívajícím "tichou noc".

- vlníme se a vznášíme jak mořské řasy
růžové maso ve světle plném páry.

s t a r á ž e n a
 příliš tlustá a statá aby jí to vadilo
 jen tak tam stojí
 líně vytrásá rosnou vodu
 z kartáče

m l a d á ž e n a
 nepřítomně zírá, utírá si krk,
 jemné chmýří chloupků,
 drobné hroty bradavek
 - příští rok se bude oblékat
 někde, kde na ni nebude vidět.

m u ž i
 sedí na bobku namydlení a pružní
 hladí si drsnou kůžku, dlouhé svaly -

 vidím mrtvé muže, nahé,
 sražené na pobřežích,
 filmové týdeníky,
 válku

K j ó t o 1958 - 62

PHILIP WHALEN

UDÁNÍ: Aneb OPĚT VYPUZEN Z CÍRKVE

S tebou je ten malér,
 že když sedíš na lavičce vzadu na dvoře,
 vidíš, jak se stará laťka v plotě mění
 v drahokamy vykládanou pláštěv ze
 zlatých drátů,
 hovořící o hudbě, etc.

ten malér je o to horší, že záblesky trávy
 jsou střídavě zelené
 a neviditelné zelené
 a neexistující
 zatímco píáno v domě hraje
 POD HVĚZDNATOU VLAJKOU NAVĚKY!

Syn domovnice nemá hudební sluch

"S tebou je ten malér, že pořád chováš
 jak génus:
 jenže ty žádnéj génus nejseš, seš
 jenom vejťaha...
 a vlastně ani to ne, seš nula,
 vobyčejnej pitomej hajzl!
 VYSTREL MI Z BARÁKU!"

"Tady tě mám, a ještě k tom si sedíš
na sluníčku!

Všiml sis všech těch kytek? Tamhle to je
kosatec; tady jsou hyacinty; tohle
jsou poupata tulipánů. Myslel jsem,
že je to broskvon
na sousedově dvoře. Domovnice říká,
že je to

ammand, ale amaand rozkvetě vždycky ~~první~~
první..."

S tebou je malér ten,
že si ani neutrhneš, ani tomu nedáš pokoj.

Co je to za rostlinu, co vyhání
tyhle
vysoké, tenké, tuhé a zelené lístky?
Povrch jakého pravidelného
mnohostěnu
by vytvořily čáry, kdyby se nakreslily
od špičky každého listu?
Netroufáš si pro to vymyslet jméno.
Nepojmenované ti hrozí, že tě zničí -

K čertu s tím. Je to subtropická lilie.

Ten malér, že se opíráš zády o zeď
a nikdo ti nevymluví, že skrz ni můžeš
každým
okamžikem propadnout.

Malér je s tebou de facto v tom,
že nemyslíš, že se prostě jen užíváš.
Usedl jsem a snědl mrkev.

Věnováno C.

Chtěl jsem ti přinést tenhle japonský
kosatec,
bílý jak orchidej, se žlutými erbovními
znaky,
ale neodvážil jsem se nést ho po ulici,
měl jsem strach, že by se mi někdo smál,
a on teď vadne pro mou zbabělost.

Abstraktní krásy v zahradě,
v mé ruce na ulici je to vývěsní štít,
celý průvod ithyphallických satyrů
jdoucích jakýmsi směrem městem, kde
lidé rádi věří:

"Byl jsem zplozen jak Ježíš, čistě jen
z lásky; můj táta byl skřet."

Vzpřímený květ by je polekal. "Co je
vystřeleno,"
myslí si, "z velkého kanónu těla, to
propadne rozkladu."
Nebyl jsem tam a proto nemohu říci, že
narodit se je příležitost
učit se milovat a k tomu, abychom se
navzájem spasili před sebou:
živá ignorace nás nutí hnít hůře než
kterýkoli hrob.

A poněvadž nemám odvahu říct ti: "Tady jsem,
takový jaký jsem; potřebuji tebe a ty
potřebuješ mě,"
a a zamýšlím dát ti místo toho tuto
květinu -
aby to znamenalo: "Tohle je moje pravé Já,

perfektně stavěné," - vysoké, štíhlé,
než jejich svaté fantazie,
horší na pohled než má neforemná
tloušťka.

Poz všem tom povyku kolem květin jsem
se vydal na cestu,
jenom se projít, ne že bych tě chtěl
navštívit, něměl jsem ti co
přinést,
tato báseň nebyla dopsaná, neřekla
co jsem měl na mysli; vzdal jsem se,
viděl jsem keře karminových rododendronů,
vlhce jiskřily,
tam u špitální cesty - musel jsem tě
spatřit.
Kdybys tam nebyla, chtěl jsem tam ty
květiny nechat.
I když jsem nemohl psát ani mluvit,
aspon tu ratolest jsem ulomil a ukradl
s láskou.

Záběr I, 4:11:58
.....

Prostě potřebuju fůru peněz

Ne

Potřebuju někoho koho bych miloval
s bezpříkladnou nárůživostí
a oddaností 24 hodin a pak sbohem

Příliš snadno mohu uniknout z tohoto
času a tohoto místa

To není důvod proč tu jsem

Mám potřebu uvidět kde jsem

Někdy je fakírské lože opravdu nutné
pro každého

Nebo nějaká zeď /Olson, v rozhovoru:

"Ta zeď, ta tam musí být!"/

Kde mám ruce.

Kde mám plíce.

Všechna světla jsou tu rozsvícena
a já nevidím nic.

Nesouhlasím s tím že je to rozpad
osobnosti

Mámoto má osobnost má poločas rozpadu 10⁰⁰

Dokážu si vstrčit palec nohy do úst

Jestliže /ZCENZUROVÁNO/., pak

/ZCENZUROVÁNO/, něco jako

Plato svou vizi prototypu lidské bytosti

nebo Gnosrického Červa.

Lidé mě vidí; líbí se jim, že...

Pokouším se je varovat že tak jsem
skutečně já

Neposlouchají; pak se rozčilují
Že jsem neměl právo být takový doopravdy:
Neviditelný a držet v hrsti při tom
v hrsti naprosto všechno.

Zápis z 20:VII:58
.....

V NĚMŽ POPÍRÁM POJEM JAKÉKOLI SPOLEČENSKÉ ODPOVĚDNOSTI

V okamžiku, kdy jsem za městem,
moji přátelé onemocní, začnou znova
chlastat,
zapletou se do nešťastných milostných
afér,
píší mi dopisy a já si dělám starosti
Jsem já jejich mozek, jejich zdravý
rozum?

Všichni chceme něco dělat.

Dýchám. Nespím

V tomto kontextu Fenollosa překládal "No"
/japonské slovo/ jako "Dovršený výkon"
/slovní hříčka které budou rozumět
jen hipsteři/

Něco dělat

"Přitáhnu tě tam za vlasy!"

a on začal přesně to dělat své krásné
ženě

dokud sousedé /protože neměli nic lepšího
na práci/
je od sebe neodtrhli.

Když nic jiného, musíme se podrobit
dobročinným záchvatům svých přátel,
napovídat jim, že jsme bodhisatvové
/třebaže jejich shovívavost je těžké
břímě pro mou hlavu
jejich dobré úmysly aktem agrese/

Hemžení stínů kde není ani světlo
ani oči k vidění
Mozek létací dveře
Má hlava padající hvězda

Literární umění

/Z á v ě r/

~~skrom~~ CO MUSÍM VLÁČET S SEBOU:

KOMPLETNÍ MINULOST,

matku a otce a sestru a babičku,
kamkoli jdu, generaci ještě nenarozených
mužů a žen,

knáhu, kterou čtu, knihu, kterou píšu,
notýsek s adresami a telefonními čísly,
hřeben, klíče, abych se mohl v noci
vrátit pro kartáček na zuby
a břitvu,

pera, /a pro případ že selžou, tužky/
a jen tak pro zábavu
verzatilku s tuhou 7B černou
skoro jako inkoust

a dost často mívám i plánek místa, které
hodlám navštívit.

Nějaký ten papír od vlády, kde stojí,
že já jsem on,
větší počet vládních papírů a mincí
vyměňovaných za svezení autobusem,
zvířecí srst a kůže, vlákna rostlinného
či umělého původu,

2 čočky v obrubě z umělé hmoty, aby mi
rozsvítily špatné oči,
všechno to temné a vlhké uvnitř, horké
a kluzké, řeky, jezera

a zálivy a racka a prázdnoty a písek
a hory a hvězdy a
brýle proti slunci, které jsem zapoměl
na stole.

RICHARD WILBUR

Láska nás povolá k věcem tohoto světa

Oči se pohnou nářkem rumpálů,
 a zburcována ze sna, zjihlá duše
 se na okamžik vznáší bez těla,
 jak klamný úsvit.

Venku za oknem
 je ranní vzduch vymáchán anděly.

Ten v halence, ten v lajntuchu,
 ten v košilce, vskutku však tady jsou.
 Teď stoupají po chladném příboji
 klidu a vše se na nich nadouvá
 neosobní radostí z dechu.

Teď krouží, předávají si
 to strašné tempo všudypřítomných,
 jsou tu a nejsou, jako bílá voda,
 upadnou náhle do tak vznosného ticha,
 jak by jich nebylo.

A duše couvá
 před vším, co má podržet v paměti,
 před přísným násilím každého dne,
 a volá,

"Kéž je na zemi jen prádlo,
 jen ruce, zruřovělé v horké páře,
 a jasné tance před očima nebes."

Když slunce vřele uznává
svět předmětů a barev, duše zas
sestoupí v hořkou lásku, přijímá
procitlé tělo, a jak zívaje,
muž vstává, prohlásí změněným hlasem,

"Dolů z těch hromských šibenic,
ať mají zadky lumpů čistý klot,
ať milenci jdou svěží do zkázy,
nejtěžší jeptišek se vznášejí
jak temný jazyk návyk
v těžké rovnováze."

Jak jsem se prokopával do Číny

"Tam pod námi je Čína," řekli mi.
 "Zkus kopat hloub, a možná uvidíš
 zas nebe jako na dně ve studni,
 jenomže opravdické - jinačí.
 To můžeš kopat, až se prokopáš
 do Číny. Tam je jinak než New Jersey.
 Jsou tam i lidé, stromy, domy, jen
 jinší než tu. Nic není takové."

Šel jsem si pro lopatku do kůlny
 a v potu tváře celé ráno dřel
 jak kuli, ryl jsem vedle šeríků
 v pokleku. Byla to svým způsobem
 modlitba, mám ten dojem. Rukama
 jsem vnikal čím dál hloub, do větší tmy,
 a pořád jsem si snažil představit,
 jak je to, když nic není takové.
 Lopatka do nebe mi nevnikla.

Než se mi sen sám sebou omrzl,
 rozbolely mě oči z věčné tmy,
 i hlava, pořád týlem na slunci.
 Zapoměl jsem, kde jsem, a jak jsem vstal
 a vratce mžoural, zem se točila,
 stodola celá zestříbřela, pole
 zalitá jasem, zlaté patény
 v listí, a z nebe čínský porcelán.
 Než jsem se vzpamatoval, nebylo
 tu nic než samá Čína, Čína, Čína.

Zvěř
....

Zvěř v plné svobodě
dnes večer dříme v míru. Na skále
sní racek o vlnách, jež dole dere luna,
a okoun pod kamenem spí
v lyrické vodě,

kde neposkvrněné
jelení spárky sladce šplouchají,
drásná myš k ní lká, v bezpečí sovích
spárů,
po smíru. Není tu to zlo,
ani to temno,

jež spatří stejná luna
tam kde je v okně svědkem trýznivé
proměny vlkodlaka. Ten se zmítá v potu
na lůžku marně vzpomíná
člověčích časů,

vždycky však leží dál,
až krutý kožich měkce přilne k tváři,
zbystřený sluch zaslechne mollový vzlyk
větru,
paniku listí, prudký spád
těhotných toků.

A zatím za okny,
dál od dusotu v houštích, s povzdechem
jdou uchazeči o výtečnost od svého díla
zas tvořit tklivou krásu nebes,
luny a lovce,

a stvoří lidem sny,
jež vyřknout, zlomí srdce, přivodí
příšery do měst, vrány na veřené sochy,
lodníky rybám za pokrm
v nezakrotných vodách.

Neodpočívající v pokoji

Už jako děti byli velcí spáči,
dávali přednost snům, třebaš i plným
příšer,
před světem s rozbitými hračkami
a pakem s umírajícími.

Před náručí usychajících stromů
couvali v obavách z nákazy smrtelníků,
a ještě pod letními švestkami
se choulili jako zimní luna.

Tajemní, zhořklí, bledí posedlí
jedinou touhou, žízni stále přežívat,
dospěli, jako každý výstředník,
až k jakémusi majestátu.

Teď na svoje balkánská cimbuří
nad sprostým městem svých původních
životů
stoupají při východu liny. Zvláštní,
že jako svrchovaní sobci

nakonec zůstávají bez podstat:
zrcadla nezachytí jejich tvar, jak plují
velikou síní vzhůru po schodech,
a neprotrhnou pavučinu.

Do zsinalé noci se pohrouží
v pleskové kápi, pravidelně zdivočí
při vlčím vytí, na okamžik stanou,
syťí se v dýchání oplzlým

pomyšlením na lisované květy,
na starožitné předměty v salónech,
na roztrhané loutky, na děti
zasuté pod peřinou spánku.

Pak prchnou v odmítavém běsnění,
ty černé stíny splynou v netopýří roje,
prasknou a zmizí. Pomyslíme-li
na drozda, který křehne v listí,

a poctivě si odzpíval pár let;
na stáří učence, když dopřál očím klid,
nezapůsobí na nás upíři,
byť měli jistou barvivost.

Nicméně jejich trýzen bývá pravá
a vyžaduje soucit. Jak je truchlivá,
ta věčná žízn po zlém elixíru,
po slané krvi vezdejší,

jež pro nedůvěřivce nemá chuť;
týt věčně z života, jehož se nezmocní,
jak důlky ve skalách, příliv cò příliv
jen skelně hlodající z moře.

Letní ráno.

Že mladé panstvo dorazilo k ránu
od přátel z daleka
a škrtlo blatníkem o přední bránu,
kuchařka k snídani je nečeká.

Sama si kávu v klidu vyrábí.
Konvice tone v lesku,
rosol je na poličce, kde má být.
Vajíčko roztlouká si do rozbřesku,

a v ruce nůž, ustane na pár vteřin
a slyší sladký vzlyk
drozdů a cvakot nůžek mezi keři
z terasy za domem, kde zahradník

stříhá teď po ránu, než začne žár.
Narovná se a hledí,
jak ze záhonů stoupá nad opar
ten velký dům v kamené šedi,.

Že mladé panstvo dorazilo k ránu,
s kuchařkou sami dva
smí přijmout jitro na sídle svých pánů
a mít, co majitel jen obývá.

Letní ráno

Že mladé panstvo dorazilo k ránu
od přátel z daleka
a škrtlo blatníkem o přední bránu,
kuchařka k snídani je nečeká.

Sama si kávu v klidu vyrábí.
Konvice tone v lesku,
rosol je na poličce, kde má být.
Vajíčko roztlouká si do rozbřesku,

a v ruce nůž, ustane na pár vteřin
a slyší sladký vzlyk
drozdů a cvakot nůžek mezi keři
z terasy za domem, kde zahradník

stříhá teď po ránu, než začne žár.
Narovná se a hledí,
jak ze záhonů stoupá nad opar
ten velký dům v kamené šedi,.

Že mladé panstvo dorazilo k ránu,
s kuchařkou sami dva
smí přijmout jitro na sídle svých pánů
a mít, co majitel jen obývá.

Rada prorokovi

Až přijdeš, záhy už, do našich měst,
šílený z hlásání samozřejmého slova,
ne provolat náš pád, jen orodovat
ve jménu božím o sebelítost,

ušetři nás slov o účinku střel,
i dlouhých čísel, jimž se rozum vzdává,
vždyť naše srdce, mdlá a nechápavá,
děs z příliš neznámého obestřel.

Řeč o zkáze rodu nás nedojímá.
Čím by byl bez nás pojem těchto míst?
Slunce jen žár? Nás nedbající list?
Z kamene tvář s očima kamennýma?

Mluv o pravých změnách. Ač nemá ponětí,
o čem kdo nesnil, zná už každý z nás
tříšť mračen, révu, kterou spálil mráz,
změněný rozhled. Uvěříme ti,

budeš-li chtít, že plaší jeleni
se změni v stín, ježž nikdo neochočí,
že skřivan unikne z dosahu našich očí,
že sosna uvolní své sevření

na skále, že své pstruhy zahubíc,
jakž druhdy Xanthus, po celém svém toku
se řeka vznítí. Co by z nás beze skoků
delfína bylo, bez návratů holubic,

těch věcí, v kterých jsme se sami poznali?
Ptej se nás, jak budem svým podstatám
říkat, až bude živá řeč ta tam,
zrcadlo pukne či se zakalí,

kam svěřovali jsme růži své lásky, koně
své odvahy, kam vždycky mířil
zpěv cikád, píseň duše bez krunýře,
a všechny naše sny či snahy o ně.

Ptej se nás, proroku, ptej se a viz,
zda zklamou srdce, růže naší touhy,
zda bude nejvyšší čas nabo dlouhý,
až zavře dub bronzový letopis.

POZNÁMKY O AUTORECH
.....

JOHN ASHBERRY: Narozen 1927 v Rochesteru, stát New York, studoval na Havardu a postgraduálně se věnoval studiu francouzské literatury na Kolumbijské a Newyorské universitě; léta 1955-56 strávil ve Francii na stipendium z Fulbrightovy nadace. Pracoval jako redaktor různých nakladatelství, i newyorské revue Art News. Od roku 1958 žije většinou v Paříži, kde působí jako výtvarný kritik evropského vydání New York Herald Tribune a curyšského časopisu Art International. Jeho básnické jméno bývá uváděno ve spojení s tzv. newyorskou skupinou, zejména spolu s Frankem Ōmarou a Kenethem Kochem. Publikoval v řadě literárních časopisů a vydal dosud čtyři knihy básní. Uváděné ukázky jsou ze sbírek "Přísaha na tenisovém dvorci" /The tennis Court Oath/ a "Pár stromů" /Some Trees/.

GREGORY CORSO: Narozen 1930 v Greenwich Village z italských rodičů /matce bylo 16, otci 17 let/. Rozvrácené rodinné poměry ho v mládí několikrát přivedly do psychiatrické léčebny a do polepšovny. V sedmácti letech byl odsouzen na tři roky do vězení, kde se teprve začal vzdělávat a seznamovat s literaturou. Vystřídal mnoho zaměstnání a procestoval řadu zemí. V roce 1950 poznal Allena Ginsbergy, s nímž se později stal jedním z hlavních představitelů Beat Generation. Kromě pěti básnických sbírek vydal také román /The American Express/ a píše krátké divadelní hry. Je ženatý a žije v Greenwich Village.

Uváděné ukázky jsou ze sbírek "Ať žije člověk" /Long Live Man/ a "Panenská dáma z Brattlu" /The Vestal Lady on Brattle/.

ROBERT CREELEY: Narozen 1926 v Massachusetts, kde také vyrůstal. Studoval na Harvardu, ale v roce 1944 studia přerušil a oženil se. Sloužil v armádě v Indii a v Barmě. Po návratu do civilu v roce 1947 studia dokončil. Několik let žil ve Francii, Španělsku a Gutemale. V roce 1954 přišel přednášet literární tvorbu na Black Mountain College. Sešel se s tam s básníky Charlesem Olsonem, Robertem Duncanem a Paulem Blackburnem, s nimiž vydával literární časopis Black Mountain Review.

Vydal řadu básnických sbírek, z nichž poslední, "Z lásky" /For Love/, zároveň přináší výbor z jeho dosavadní tvorby. Uváděné ukázky jsou z této sbírky.

ALAN DUGAN: Narozen 1923 v newyorském Brooklynu, studoval na Mexico City College a pracoval jako modelář pro firmu s lékařskými potřebami. Oženil se s dcerou známého amerického výtvarníka Bena Shahna a žijí na Manhattanu.

Dugan dosud vydal jedinou sbírku, "Básně" /Poems/, za tu však sklídl nejvyšší americké pocty: cenu Yaleové edice mladých básníků, Národní knižní cenu a Pulitzerovu cenu. Mimoto mu přinesla stipendium Prix de Rome, na které strávil rok v zahraničí. Z ní také pocházejí naše ukázky.

ROBERT DUNCAN: Narozen 1919 v dělnické rodině, vyrůstal u adoptivních rodičů v kalifornském Oaklandu. Studoval v Berkley, kde se také v letech 1946-50 účastnil básnického hnutí Sanfranciské renesance. V roce 1951 přišel přednášet anglickou literaturu na Black Mountain College a stal se vůdčí osobností literární společnosti kolem časopisu Black Mountain Review.

Kromě osmi básnických sbírek napsal také divadelní hru Faus Foutu. Jeho čtvrtá sbírka básní "Dopisy: Básně 1953-56" /Letters: Poems 1953-56/ získala v roce 1958 cenu časopisu Poetry. Za další sbírku "Otvírání pole" /The Opening of the Field/ dostal v roce 1961 stipendium z Guggenheimovy nadace. Uváděné ukázky pocházejí z těchto sbírek a z jeho poslední knihy básní "Kořeny a větve" /Roots and Branches/.

Irving FELDMAN: Narozen 1928 na Coney Islandu, vystudoval na Kolumbijské universitě a devět let strávil ve Francii na Fulbrightovo stipendium. Učil na universitách v Portoriku, v Rio Piedra a v Mayaguezu, kde se také seznámil se svou budoucí ženou. S ní a se synem žije v Portoriku, v Rio Piedra a v Mayaguezu, kde se také seznámil se svou ženou. S ní a se synem žije v Gambieru ve státě Ohio a přednáší anglickou literaturu na Kenyon College. Vydal dosud dvě knihy básní; uváděné ukázky jsou ze sbírky "Pripetské bažiny a jiné básně" /The Pripet Marshes and Other Poems/.

Lawrence FERLINGHETTI: Narozen 1919 v New Yorku, řadu let prožil v Evropě,

zejména ve Francii; za války byl ve spojení s francouzským a norským podzemním hnutím. Po válce napsal dva nevydané romány a složil doktorát na Sorbonně. V roce 1951 založil v San Francisku nakladatelství a knihkupectví City Lights Books, specializované na vydávání poezie. Kromě tří básnických sbírek vydal román "Ona" /Her/ a dvě knihy jednoaktovek. Překládal do angličtiny básně Jacquese Préverta. Uváděné ukázky jsou většinou se sbírky "Obrazy zmizelého světa" /Pictures of The Gone World/.

Alen GINSBERG: Narozen 1926 v Patersonu, New Jersey, v rodině židovských emigrantů, kteří přijeli do Ameriky z Ruska po roce 1905. Studoval na Columbijské universitě, vystřídal nejrůznější zaměstnání a procestoval většinu kontinentů. Vydání jeho první sbírky "Kvílení a jiné básně" /Howl and Other Poems/ v roce 1956, jejíž zabavení vyvolalo soudní proces, bylo zároveň prvním veřejným vystoupením básníků Beat Generation. Ginsberg je pokládán za nejvýznamějšího "betnického" básníka. Spolupracoval rovněž jako scénarista i jako herec na několika krátkých amatérských filmech. Je svobodný, žije se svým přítelem, básníkem Petrem Orlovským. Uváděné ukázky jsou ze sbírek "Sendviče reality" /Reality Sandwiches/ a "Prázdné zrcadlo" /Empty Mirror/.

Donald HALĚ: Narozen 1928 v New Havenu ve státě Connecticut, studoval na Harvardu a v Oxfordu. Řadu let strávil v Evropě a nyní žije s manželkou a se synem v Ann Arbor, kde také přednáší anglickou literaturu na Michiganské universitě.

Uveřejnil dosud čtyři sbírky básní. Vedle poezie píše rovněž kritické recenze a studie. V roce 1957 vydal s Robertem Packem a Louisem Simpsonem atologii "Noví básníci Anglie a Ameriky" /The New Poets of England and America/ a v roce 1962 sám uspořádal sborník "Současná americká poezie" "Conterporary American Poetry/. Uváděné ukázky jsou z jeho posledních dvou sbírek, "Temné domy" /The Dark Houses/ a "Střecha z tygrích lilí" /A Roof of Tiger Lilies/.

LeROI JONES: Narozen 1934 v Newarku ve státě New Jersey v rodině černošského listonoše. Studoval na Rutgersově, Hovardově a Kolumbijské universitě a na tzv. Nové škole pro sociální průzkum; složil doktorát z německé literatury. Žil v Kanadě a v Mexiku, v letech 1954 - 1957 sloužil v americkém letectvu v Portoriku a na Dálném Východě. Pracoval jako redaktor časopisů Yugen a The Floating Bear a v nakladatelství Totem Press. Vydal dosud jen dvě básnické sbírky, hojně však publikoval poezii v literárních časopisech. Mimoto napsal divadelní hru "Holandaň / The Dutchman/, která se hrála mimo Broadway, napsal knihu o jazzu a ~~antologii~~ uspořádal významnou antologii nové americké prózy /The Moderns/.

X. J. KENNEDY: Narozen 1929 v Doveru ve státě New Jersey, studoval na universitách Seton Hall a Kolumbijské. Čtyři roky sloužil v atlantické flotile amerického námořnictva, po propuštění rok poslouchal přednášky na Sorboně. V roce 1956 se vrátil do Spojených států a přišel na Michiganskou universitu, aby se tam

věnoval postgraduálnímu studiu a zároveň sám přednášel anglickou literaturu.

Jeho dosud jediná sbírka "Akt": Žena - krácející dolů po schodech" /Nude Descending a Staircase/, jejíž titulní básně je inspirována obrazem Pabla Picassa, získala v roce 1961 Lamontovu cenu za poezii. Z této sbírky také pocházejí naše ukázky.

GALWAY KINNELL: Narozen 1927 na Rhode Islandu, studoval na Princetonské a Rochesterské universitě. Několik let žil ve Francii, kde studoval a sám přednášel v Grenoblu, a v Iránu, kde přednášel na Teheránské universitě. Po návratu do Spojených států působil na Chicagské universitě. Mimo vlastní literární práci se věnuje překladům z francouzské poezie.

Kinnell zatím uveřejnil jedinou vlastní sbírku, "Jaké to bylo království"/What a Kingdom It Was/, z níž přinášíme ukázky. V roce 1965 byl jedním z pretendentů o Národní knižní cenu.

DENISE LEVERTOVÁ: Narodena 1923 v Ilfordu v anglickém hrabství Essex, má pestrý původ i životní osudy. Její otec, ruský žid, za studií na německé universitě konvertoval na křesťanství, stal se protestantským duchovním a oženil se s dcerou welšského krejčího. Levertová se většinou vzdělávala doma - na bibli, chasidských legendách a welšském folklóru. Krátce studovala balet a za války pracovala jako ošetrovatelka. Ještě v Anglii vydala v roce 1946 svou první sbírku básní. Nato se v roce 1947 ve Francii provdala za amerického spisovatele Mitchella Goodmana, a od té doby žili v Itálii,

Mexiku a konečně ve Spojených státech, kde se s manželem a synem natrvalo usídlili v New Yorku. V padesátých letech úzce spolupracovala s literárním časopisem Black Mountain Review. Vydala šest básnických sbírek; z většiny z nich přinášíme ukázky.

JOHN LOGAN: Narozen 1923 v Red Oaku ve státě Iowa, vystudoval zoologii na Coe College, složil doktorát z anglické literatury na Iowské universitě, načež se oddal postgraduálnímu studiu filozofie na univerzitách v Berkley, Georgetownu a Notre Dame, kde nyní přednáší anglickou literaturu. Je ženatý, má devět dětí a žije s rodinou v Southbendu ve státě Indiana. Kromě poezie píše také povídky a kritiky do literárních časopisů. Vydal dosud tři sbírky básní a jednu knížku pro děti. Uváděné ukázky jsou z jeho třetí sbírky "Jaro zloděje" /Spring of the Thief, Poems 1960 - 1962/.

ROBERT LOWELL: Narozen 1917 v Bostonu ze staré, literárně proslulé novoanglické rodiny, s jejíž puritánskou tradicí se rozešel konverzí na katolictví. Studoval na Harvardu a na Kenyon College u profesora-básníka Johna Crowa Ransoma. Za války odmítl vstoupit do armády a byl vězněn mezi tzv. "odpůrci z přesvědčení". V nedávné době na sebe opět upoutal pozornost odmítnutím oficiálních poct na protest proti válce ve Vietnamu./ Působil řadu let jako poradce Knihovny Kongresu a přednášel anglickou literaturu na Bostonské universitě a na Kenyon College. Je mimořádným profesorem Harvardské university a žije se svou druhou ženou, spisovatelkou Elizabeth Hardvickovou,

a dcerou v New Yorku.

Kromě šesti básnických sbírek vydal také překlad Racinovy Faidry a knihu osobitých parafrází světové poezie od Homéra po Pasternaka, "Nápodoby" /Imitations/. Už svou první sbírkou si v roce 1944 dobyl uznání v podobě Pulitzerovy ceny. Za významný umělecký zvrat v jeho díle však kritika pokládá poslední dvě sbírky, "Životní studie" /Life Studies/ a "Za padlé vojáky Unie" /For the Union Dead/, z nichž přinášíme ukázky.

MICHAEL McCLURE: Narozen 1923 v Kansasu, dětství prožil a Seattlu a ve Washingtonu. Od čtrnácti let žil znovu v Kansasu, rok studoval v Tucsonu antropologii. V sedmácti letech se pohyboval mezi posledními fanoušky bebopových skupin. Zúčastnil se hnutí Sanfrancišské básnické renesance, v počátcích své tvorby ovlivněn hlavně Blakem, Poundem a Yeatsem. V roce 1957 na sobě zkoušel účinky peyotu a jako první se pokoušel psát pod vlivem této drogy. Cestoval s obchodní lodí na Dálný Východ, po návratu žil v Mexiku, v Arizoně a znovu v San Francisku, kde se natrvalo usídlil s ženou a dítětem. Kromě úcty básnických sbírek napsal také dva nevydané romány a publikoval knihu "Masovědné eseje" /Meat Science Essays/ a divadelní hru.

JAMES MERRILL: Narozen 1926 v New Yorku, studoval na AMHERST COLLEGE, kde potom rovněž přednášel literaturu. Hojně cestoval a dlouhý čas strávil zejména v Řecku a v Itálii. Žije s rodinou ve staré přístavní vesnici Stonington ve

státě Connecticut. Vedle pěti básnických sbírek napsal také román "Serail" /The Seraglio/ a divadelní hru "Nesmrtelný manžel" /The Immortal ~~Musraglio~~ Husband/. Uváděné ukázky jsou ze sbírek "První básně" /First Poems/ a "Země tisíciletého míru" /The Country of a Thousand Years of Peace/.

WILLIAM S. MERWIN: Narozen 1927 v New Yorku, vyrůstal v Pensylvánii v rodině presbyteriánského pastora. Studoval románské jazyky a literaturu na Princetonské univerzitě, načež strávil několik let ve Francii, Španělsku a Portugalsku, aby pak na delší dobu zakotvil v Anglii, kde se oženil a pracoval jako redaktor třetího programu BBC. Žije s manželkou střídavě v New Yorku a na statku Lot ve Francii. Kromě čtyř básnických sbírek vydal rovněž v roce 1961 překlad Cida. Uváděné ukázky jsou z jeho posledních sbírek "Zelen u zvířat" /Green with Beasts/ a "Opilec v peci" /The Drunk in the Furnace/..

HOWARD NEMEROV: Narozen 1920 v New Yorku, vystudoval na Harvardu, za války sloužil v kanadském letectvu. Žije s manželkou a s dětmi v Benningtonu ve státě Vermont. Kromě pěti básnických sbírek vydal tři romány, z nichž nejúspěšnější, "Malá domů" /The Homecoming Game/ o sportovních machinacích na amerických univerzitách, byl úspěšně zdramatizován /hrál se na Broadwayi/ a později i zfilmován. Uváděné ukázky jsou ze sbírek "Zrcadlo a okna" /Mirrors and Windows/ a "Nové a vybrané básně" /New and Selected Poems/.

Louis SIMPSON: Naroze 1923 na Jamajce, kde také studoval na anglických školách; doktorát z filozofie složil na Kolumbijské universitě. Žije se ženou a třemi dětmi v Berkley, kde přednáší anglickou literaturu. Za první sbírku "Arivisté" / The Arrivistes dostal stipendium Hudson Rewley, Guggenheimovo stipendium a Prix de Rome. Jeho poslední sbírka "Na konci otevřené cesty" / At The End of the Open Road / , z níž je většina našich ukázek, byla v roce 1964 vyznamenána Pulitzerovou cenou.

WILLIAM DEWITT SNODGRASS: Narozen 1926 ve Wilkinsburgu ve státě Pensylvánie, studoval na Geneva College, za války sloužil u námořnictva. Po návratu do civilu studoval na Iowské univerzitě, přednášel v Cornellu a Rochesteru. Žije s druhou ženou a dvěma dětmi v Detroitu, kde učí na Wayne State University. Uváděné ukázky jsou z jeho dosud jediné sbírky "Jehla v srdci" / Hearts Needle / , která v roce 1960 získala Pulitzerovu cenu. Kritika ve sbírce nejvíc ocenuje rozsáhlou titulní básně o deseti zpěvech, vyjadřující pocity rozvedeného otce k odloučené dceři.

GARY SNYDER: Narozen 1930 v San Francisku, dětství prožil na statku severně od SEattlu. Na stipendium vystudoval REED College, kde se zabýval hlavně mytologií, později studoval semestr lingvistiky na Indiana University, pracoval jako lesní dělník, věnoval se studiu staré čínské literatury a filosofie na universitě v Berkley, v roce 1956 odjel do Japonska, aby blíže poznal zenbuddhismus. Na palubě tankové lodi navštívil Středozemní moře a Tichomořské

ostrovy, později strávil několik let v zenbuddhistickém klášteře v Kjótu.

PHILIP WHALEN: Narozen 1923 v Portlandu ve státě Oregon. V letech 1943 - 1946 sloužil v americkém letectvu. Po válce studoval jazyk a literaturu na Reed College, kde v roce 1951 promoval. Mezi mladými básníky je pokládán za nejlepšího znalce klasické řecké, římské, japonské a čínské literatury. Většina jeho poezie je dosud v rukopisech. Žije spartánsky v dřevěném domku daleko od centra San Franciska, zařízeném nábytkem vyrobeným ze starých beden, kde je klavír jediným přepychem. Společně s básníky Beat Generation se zúčastnil veřejných čtení poezie v San Francisku a jinde.

RICHARD WILBUR: Narozen 1921 v New Yorku, vyrůstal na statku v New Jersey. Vystudoval na Amherst College, za války sloužil v americké pěchotě u Anzia a v severní Francii. Po válce přednášel americkou literaturu na Harvardské, Wellesleyho a Wesleyanské universitě, kde je nyní řádným profesorem literatury. Žil rovněž řadu let ve Francii, Itálii, Novém Mexiku a Texasu a nyní žije s manželkou a čtyřmi dětmi v Portlandu ve státě Connecticut. Kromě vlastní poezie se věnuje také překladům francouzské a španělské poezie; Molierův *Misanthrop* se hrál v jeho překladu na divadlech mimo Broadway. Wilbur zatím vydal pět básnických sbírek, z nichž zejména čtvrtá, "Věci tohoto světa" /*Things of This World*/ sklídila v roce 1957 nejvyšší americké pocty: Pulitzerovu cenu, Národní knižní cenu a Lamontovu cenu za poezii. Uváděné ukázky jsou většinou z ní a z poslední sbírky "Rada prorokovi" /*Advice to a Prophet*/